

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BEAUTY SERIES NOVEL

BELOVED
Beauty

ALEX AND MAGNOLIA
BOOK THREE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
GEORGIA CATES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SEVGİLİ GÜZELLİK

Alex veM agnolia 3. Kitap

GÜZELLİK SERİSİ

Kitap W

GEORGIA CATES

Georgia Cates Books, LLC tarafından
yayınlanmıştır Telif Hakkı © 2025 by Georgia
Cates Books, LLC Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.georgiacates.com

Düzenleme Hizmetleri Lisa Aurello

tarafından sağlanmıştır Kapak Tasarımı

Swoony Cover Designs tarafından yapılmıştır

swoonycoverdesigns@gmail.com

e-Kitap ISBN: 978-1-948113-48-9

"Kalbim senin ve her zaman senin olacak."

- Jane Austen, Duygu ve Duyarlılık

İçindekiler

1. [Manolya Çelik](#)
2. [Manolya Çelik](#)
3. [Manolya Çelik](#)
4. [Alex Sebring](#)
5. [Manolya Çelik](#)
6. [Manolya Çelik](#)
7. [Manolya Çelik](#)
8. [Alex Sebring](#)
9. [Alex Sebring](#)
10. [Manolya Çelik](#)
11. [Manolya Çelik](#)
12. [Manolya Çelik](#)
13. [Manolya Çelik](#)
14. [Alex Sebring](#)
15. [Manolya Çelik](#)
16. [Alex Sebring](#)
17. [Alex Sebring](#)
18. [Alex Sebring](#)
19. [Alex Sebring](#)
20. [Manolya Çelik](#)
21. [Manolya Çelik](#)
22. [Alex Sebring](#)
23. [Manolya Çelik](#)
24. [Alex Sebring](#)
25. [Manolya Sebring](#)
26. [Manolya Sebring](#)
27. [Manolya Sebring](#)
28. [Manolya Sebring](#)
29. [Manolya Sebring](#)
30. [Alex Sebring](#)
31. [Alex Sebring](#)
32. [Alex Sebring](#)
33. [Manolya Sebring](#)
34. [Alex Sebring](#)
35. [Manolya Sebring](#)
36. [Manolya Sebring](#)
37. [Alex Sebring](#)

38. [Manolya Sebring](#)

39. [Alex Sebring](#)

[Yazar Hakkında](#)

[GEORGIA CATES tarafından da](#)

Bölüm 1

Mag "olia ½iccl

EVET. BU KELIME HALA DUDAKLARIMDA.

Bir an, sevdiği adamla yemek sonrası yürüyüşe çıkan bir kızdım. Sonra, onun nişanlısı oldum.

Bana zaten karısıymışım gibi baktı ve bir anda hayatımın geri kalanı anlam kazandı. Yani hayır, tereddüt etmedim. Fazla düşünmedim. Korkunun içeri girip beni ele geçirmesine izin vermedim.

Asla düşmesine izin vermeyeceğime yemin ettiğim her savunmayı kıran, zırhımın ötesinde en yumuşak, en gizli parçalarımı gören adama evet dedim. Her korkuyu kırıp açan ve boşluğu sağlam, güvenli bir şeyle dolduran adama. Beni sonsuzluğa inandıran ve ikimizden daha fazlasını barındıracak kadar büyük bir hayatı arzulamamı sağlayan adam. Duvarlarında parmak izleri olan ve kahkahaları koridorda yankılanan bir hayat.

Yüz yüze uzanıyoruz ve ben hiç bu kadar rahat olmamıştım. Vücudum uğulduyor, nefessizim, tenim az önce bana yaptığı her kirli şeyden dolayı kızarmış. Bacağı benimkine dolanıyor, bu sırada eli benim kalçama dayanıyor,

Parmak uçları tenimi okşuyor. Gözlerini ayırmıyor.
Benimkilere sabitlenmiş, sabit ve kırpmadan bakıyorlar.

Onun yüzüğünü
takıyorum. Nişanlıyız.

Nişanlandık.

Bu kelime ağzımda tehlikeli bir his uyandırıyor, sanki dikkatli olmazsam kırabileceğim bir şeymiş gibi. Parmak uçlarım yüzüğün kayışını okşuyor, gerçek olduğuna inanmak için tekrar hissetmem gerekiyor.

Elimi kaldırıyorum, elmasın komodinin üzerindeki lambanın sıcak ışıltısını yakalamasına izin veriyorum. Devasa bir yastık kesimi ve etrafı daha küçük elmaslardan oluşan narin bir haleyle çevrili, hepsi platinle işlenmiş. Zarif. *Pahalı*. Muhtemelen otuz yıl boyunca çalışarak kazanacağımdan daha değerli - eğer her gün çalışsam ve tek bir nefes bile almasam.

Parmağıma takacağımı hayal ettiğimden bile daha fazla. Umut edebileceğimi düşündüğümden bile fazla. Ama mükemmel. Boyutundan, ayarından ya da müze ışığı altında cam bir kutuya aitmiş gibi görünmesinden dolayı değil.

Mükemmel çünkü bunu benim için o seçti.

Çünkü Alex Sebring ondan saklamaya çalıştığım her halimi gördü ve yine de buna layık olduğumu anladı.

Ona layık olduğumu.

"Çok sesli düşünüyorsun, favorim."

"Elimde değil." Biraz kayıyorum, tenim ter ve memnuniyetten arta kalan parlaklıkla onunkine yapışıyor. "Çok şey oluyor."

"Sana evlenme teklif ettim ve sen de evet dedin. Diğer her şey bekleyebilir."

Ama bekleyemez. Gerçekten bekleyemez. Gelecek etrafımızı sarmışken, parmaklarını bu mükemmel anın köşelerine dolamışken, cevaplara açken olmaz.

Yüzünü inceliyorum -keskin çenesi sıyrıklarla tozlanmış, alnının üstündeki silik yara izi, ellerimden dağılan saçları.

Onda sevilecek çok şey var. Ve bir şekilde, o benim.

"Senin ve benim vermemiz gereken çok büyük kararlar var." Hayatı değiştirecek kararlar.

"Son birkaç haftadır geleceğimiz hakkında çok düşündüm. Ve karar verdim. Burada kalmak istiyorum."

"Alex--"

"Ciddiyim, favorim. Daha yeni başlıyorsun; işin, vizyonun. Burada olmak bunu geliştirmene yardımcı olacaksa kalacağız. Eğer seni başka bir yere götürürse, ben de seninle gelirim. Nereye götürürsen, ben oradayım."

Boğazım düğümleniyor. "Bu senin için adil değil." Alnı kırışıyor. "Neden adil değil?"

"Çünkü Avustralya'da çok şeyin var. Kariyerin. Ailen ve kültürel köklerin. Sen oraya aitsin, Alex."

Tartışmak için ağzını açıyor ama ben izin vermiyorum.

"Eğer burada kalırsak, sadece biz oluruz. Ben, sen ve hala çözmeye çalıştığım belki de bir iş. Charleston'daki tüm dünyam kaotik bir en iyi arkadaş, kiralık bir daire ve zar zor karşılayabildiğim bir ofiste yeni bir iş. Senin evleneceğin sevgi dolu, besleyici bir ailem yok. Pazar yemekleri yok. Yerleşik bir köyüm yok. Ama Avustralya'da -ve Samoa'da- etrafımız seni zaten seven ve beni de sevmeye hazır olan insanlarla çevrili olacak. Sadece birlikte bir hayat kurmayacaktık, aynı zamanda bir hayata adım atacaktık.

zaten dolu. Dağınık. Gürültülü. Canlı. Ben de bunu istiyorum. Sanırım her zaman istediğim buydu ama seninle tanışana kadar bunu fark etmemiştim."

Elime uzandı. "Avustralya'ya ait olduğumu düşünüyorsun, ama--" Parmaklarımı tek tek öpüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sana nereye ait olduğumu söyleyeyim... seninle. Her zaman seninle. Ev artık benim için bir yer değil. Sensin."

Elimi göğsüne bastırdı. "Ciddiyim. Burada kal deseydin, kalırdım. Hiç şüphe yok."

Aramızda tek bir nefes bile kalmayana kadar yaklaşıyorum, bacağım onunkinin üzerinden kayıyor, kendimi teninin sıcaklığına sabitliyorum.

"Peki ya ragbi? Tekrar oynamak ister misin?"

Tereddüt ediyor ve ben cevabını biliyorum.

"Dürüst ol," diye ekliyorum. "Gerçeği istiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Evet, istiyorum. Geri dönmek ve kendi şartlarımla emekli olmak istiyorum. Ama seni rugby oynamaktan daha çok istiyorum. Sen önce gelirsin. Her zaman. Bundan asla şüphe etme."

Başımı salladım. "Rugby ve benim aramda seçim yapmak zorunda değilsin."

Kaşları kalkıyor.

"Ragbiyi seviyorsun. Ve senden asla benim için bu yönünü bir kenara bırakmanı istemem. Vücudun izin verdiği sürece oynamalısın. Seni canlı ve mutlu hissettirdiği sürece."

Sanki ona kutsal bir şey vermişim gibi bana bakıyor.

"Bu da Avustralya'ya geri dönmek demek. İstedğin bu mu?" diye soruyor.

"Artık bir Malietoa-Sebring olacağım." Elimi uzatıp parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Ve bu ismin taşıdığı her şeyi öğrenmek istiyorum. Annenin bana büyüdüğü yemekleri nasıl pişireceğini öğretmesini ve bana ne anlama geldiklerini anlatmasını istiyorum. Kardeşlerinin sadece isim olarak değil, bağ olarak da benim olmalarını istiyorum. Babanın bana İsveç hakkında hikâyeler anlatmasını ve sessiz gücünün nereden geldiğini göstermesini istiyorum. Malie ve Alexander'ın hiç sahip olmadığım anne ve babam olmalarını istiyorum. Zaten sana ait olduğum gibi senin dünyana da a i t olmak istiyorum."

Nefes veriyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım biliyorum."

Öne doğru kayarak alnını benimkine bastırıyor. "Bunu resmileştirmek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyorum, dudaklarına fısıldıyorum. "Ben de."

Bana sanki ona istediği her şeyi vermişim gibi bakıyor. Eğilip beni yavaşça öpüyor, sonra gözlerimiz buluşacak kadar geri çekiyor. "Babam sana Sebring Hotels'de bir iş teklif etmek istiyor."

Gözlerimi kırptırdım. "Bir dakika, ne?"

"Aylar önce, ilk tanıştığınızda ona beyin fırtınası yaptırmıştın. Mekân hakkında konuşman, insanların bir odaya girdiklerinde nasıl hissettikleri hakkında konuşman... aklına takılmış. Ona işi yepyeni bir gözle görmesini sağladığını söyledi. Ve seni Soul Sync'ten uzaklaştırmakla ilgili şaka yaptığında, şaka yapmıyordu."

Sebring Otelleri'nde bir iş. Kalbim, benim olabileceğini fark etmediğim bir şeyin altın anahtarı elime tutuşturulmuş gibi çarpıyor.

"Ama beni dinle, favori. Evet demek zorunda değilsin. Sydney'de her zaman kendi işini kurabilirsin." Elini kaldırıyor ve gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları göğsümü ağrıtabilecek kadar uzun süre kalıyor. "Ve anlamamı istiyorum, bu bir jest değil. Bu bir iyilik değil. O seni görüyor. Senin değerini biliyor. Hepimiz biliyoruz."

Göğsümde sıcak ve yoğun bir şey kabarıyor. Sadece mutluluk değil. Rahatlama. Minnettarlık. Tanınmaktan kaynaklanan, sızlayan, nefessiz bırakan bir sevinç.

O beni görüyor. *Onlar beni görüyor.* Ve bu beni mümkün olan en iyi şekilde mahvediyor.

"Ya da hiç çalışmak zorunda değilsiniz. Bu sana kalmış." Bakışları benimkileri arıyor, dikkatli ve açık. "Seni ne tatmin edecekse onu hak ediyorsun. Eğer bu kendi şirketini yönetmek anlamına geliyorsa, bunu gerçekleştireceğiz. Ev kadını, anne ya da ikisinin arasında bir şey olmaksa, onu da inşa edeceğiz. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Sözleri göğsümde çiçek açıyor, narin ve vahşi bir şey, zapt edilemeyecek kadar büyük, adlandırılmayacak kadar güzel. "Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Sadece hoş görüldüğümü değil. Gerçekten sevildiğimi. Her parçam, kimsenin sevmeyeceğini düşündüklerim bile."

Gözleri yumuşuyor ve beni biraz daha yaklaştırıyor. "Tüm hayatını hayatta kalarak geçirdin. Sana sarılmanın nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin ver. Benim ve ailemin sevgisini kazanmak zorunda değilsin Magnolia. Sadece içeri girmesine izin vermelisin."

"Bana bakabileceğini biliyorum. Ve belki de hayatımda ilk kez, birinin bunu yapması fikri bana kendimi zayıf hissettirmiyor. İstendiğimi ve güvende olduğumu hissediyorum."

Başparmağı yavaş ve sabit bir hareketle çenemin kenarını okşuyor. "Elbette benimleyken isteniyorsun ve güvendesin."

"Kendime iyi bakmak içimde var. Bu benim kemiklerimde var. Başka birinin yükün bir kısmını taşımak istemesi fikrine alışmak için zamana ihtiyacım olacak. Tüm yükü tek başıma nasıl taşıyacağımdan emin değilim."

"Sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Çünkü bu yükü bir daha asla tek başına taşımayacaksın. Benimleyken olmaz." Biraz daha yaklaşıyor, alnı benimkine değiyor. "Sana daha önce ne söylediğimi hatırlıyor musun, evliliğin benim için ne anlama geldiğini?"

Başımı sallıyorum. "Hatırlıyorum."

"Bu değişmedi. Hâlâ bir ortaklık olan bir evlilik istiyorum. Maske takmadan, rol yapmadan. Gerçek. Birbirimizi kusurlarıyla ve her şeyiyle tanıdığımız ve yine de her lanet günde birbirimizi seçtiğimiz bir evlilik." Sesi yumuşar. "Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin. Her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin. Bizim bütün amacımız bu. Artık ben varım ve bunu birlikte atlatacağız."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Ama bu sefer ağır değiller. Bir rahatlama. Sanki taşıdığım ağırlık biraz daha hafiflemiş gibi.

Başımı sallıyorum, ondan çok kendime. "Bu işi kabul etmem gerekmiyor ama istiyorum. Senin yanında durabilmeli ve yerimi hak ettiğimi bilmeliyim. Sadece ortağın olarak değil, değer katan biri olarak. Ait olan biri olarak."

Duraksayarak, göğsümdeki ağrıya rağmen gülümsüyorum.

"Gerçek bir Sebring olmak istiyorum; sadece ismimle değil, aileye kattıklarım da. "Aileye değer katan bir kız olmak istemiyorum."

Sen sevdiğin her şeyin peşinden koşarken evde kalırsın. Benim kalbim de bir şeylerin peşinden gitmek istiyor."

"O zaman birlikte hayallerimizin peşinden gidelim." Gülümsemesi saf bir gurur, iliklerime kadar işleyen ve beni her şeyi yapabileceğime inandıran türden. "Umarım seni aile işine dahil etmek, Tinā ve babama görevimi bırakıp sahalara döneceğimi söylemenin yaratacağı darbeyi yumuşatır."

Onun ragbiye dönme fikri midemi bulandırıyor. "Ailen anlayış gösterecektir. Seni seviyorlar ve mutlu olmanı istiyorlar."

Daha geniş sırtıyor, beni çenesinin altına sıkıştırana kadar kendine çekiyor, bacağım sanki oraya aitmiş gibi onunkinin üzerinde kayıyor. Çünkü öyle.

Burası benim ait olduğum yer.

Sessizliğin içinde bir süre öylece uzanıyoruz, bu odanın ötesindeki dünyanın uğultusu daha büyük bir şeyin tınısı altında kayboluyor.

Yeni bir başlangıç.

Gözlerim tekrar yüzüğe kayıyor, yüzüğün ağırlığı tenimi ısıtıyor. Ağır değil ama demir attırıcı. Gelecek olanın bir vaadi.

Bir sonraki bölümümüz burada başlıyor. Bir gelinlikle, bir iş unvanıyla ya da taşınan bir kamyonla değil. Ama bununla.

Dürüstlükle.

Umutla.

İki insanın birbirini tamamen seçmesiyle.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum göğsüne, kelimeler nefes almak kadar doğal geliyor.

Başımın üstünü öpüyor. "Sonsuza kadar sen ve ben, favorim."
Ve ilk kez, bunu sadece umut etmiyorum. Biliyorum ki
onu.
Ve ben buna izin vermeye hazırım.

Bölüm 2

Mag "olia ½iccl

BİZ KÜÇÜK BÖLGESEL HAVAALANINA, SAHIP OLDUĞU TIPI UÇTUK Tezgahında gerçek bir zil olan bir araba kiralama şirketi. Şimdi tanıdık iki şeritli yoldan Robin'in evine doğru ilerliyoruz.

Buraya geri dönmek, iyileştğine inandığınız bir yarayı yeniden açmakla eşdeğerdir. Küçük kasabalar unutmaz. Görmezden gelir ve affeder gibi yaparlar, kilise bültenlerinin ve benzin pompası kollarının ardında sizin hakkınızda fısıldaşırken gülümserler.

Peki ya bu kasaba? Unutmaya çalıştığım her şeyi bana hatırlatmaya hevesli. Katlandığım her aşağılanmayı. Yuttuğum her sessiz utancı. Birinin bana çöpmüşüm gibi baktığı her anı.

Paslanmış su kulesinin yanından geçiyoruz. Sürgülü camlı penceresinden içeri girip siparişinizi verdiğiniz eski süt barı. Yerden çıkan küçük plastik tabelalar: *İSA SENİ SEVİYOR, ONU BULDUN MU?, O GELİYOR* YAKINDA *GERİ* DÖNÜYOR - sanki ikinci geliş, bahçe satışları ve kayıp kedi ve köpeklerle birlikte ilan ediliyor.

Her dönüm noktası, yıllarımı kaçmaya çalışarak geçirdiğim versiyonuma giden yolda bir ekmek kırıntısı.

Alex yolcu koltuğuna uzanmış, sakın ve meraklı bir şekilde her şeyi inceliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, bana doğru bakarak.

Başımı sallıyorum ama bu bir yalan. "Evet, sadece bundan korkuyorum."

Bir süre beni izliyor. "Beni bekleyen şeyden korumak zorunda değilsin. Nereden geldiğini yargılamak için burada değilim. Senin için buradayım."

Bakışlarım ilerideki çatlak yola kilitlenirken boğazımda kalın bir yutkunma düğüm leniyor. "Annem hakkında bir uyarıya ihtiyacın var. Ve Charlene."

Alex kıkırdıyor. "Bebeğim... Ne bekleyeceğime dair iyi bir fikrim olduğundan eminim."

"Sizinle tanıştıklarında Güneyli tatlılığına bürünecekler. Sana sevgilim diyecekler ve sanki hayatları boyunca kilise yemekleri için güveç pişirmişler gibi konuşacaklar. Hiç kuşkunuz olmasın. Bu bir rol."

Mırıldanıyor. "Sana davranışları yüzünden onlara cehenneme gitmelerini söylememek için elimden geleni yapacağım. Ama söz vermiyorum."

İçimden gülüyorum. "İçinden gelirse, benim yüzümden kendini tutma."

"Anlaşıldı." Bir süre geçti. "Bana nerede kalacağımızı söylemedin."

"Şehir merkezinde bir otel."

Kaşlarını kaldırdı. "Annenle kalmıyor muyuz?"

"Kesinlikle kalmıyoruz."

"Samoa'da, hiçliğin ortasında, büyükannemle büyükbabamın evinde kalmıştınız. Hatta üç kuzenimle aynı odayı paylaştınız ve bu konuda çok iyi davrandınız."

"Bu farklıydı." "Nasıl yani?"

"Çünkü ailene güvenilebilir." Direksiyonu biraz daha sıkı kavıyorum. "Bunun evle bir ilgisi yok Alex. Gerçi kalmak istediğim bir yer de değil. *Onunla* ilgili."

Sessizliği daha fazlasını davet ediyor. Ve lanet olsun, ben de veriyorum.

"Senin yanında ona güvenmiyorum." Bunlar itiraf etmesi zor sözler. "Sana daha önce de söylediğim gibi, erkeklerle sınırlarını aşma konusunda bir geçmişi var. Ve senin karşı konulamayacak kadar yakışıklı, çekici ve zengin olduğunu düşünecek.

-En büyük ayartma. Ve inanın bana, Robin geçmek istemediği bir çizgiyle hiç karşılaşmadı."

Çenem gergin bir şekilde önüme bakıyorum. "Ona uygunsuz davranma şansı vermeyeceğim. Seninleyken olmaz."

"Favori, annenle ilgilenebileceğim bir evren yok."

"Biliyorum. Mesele o değil. Sana güveniyorum. Seni rahatsız edeceği bir duruma sokmak istemiyorum. Ya da huzuru korumak için her şey yolundaymış gibi davranmam gereken bir duruma."

"Eğer bana doğru yanlış bir nefes alırsa, seni takip edeceğim. Sahte gülümseme yok. Bunu hak etmeyen insanlara iyi davranmak yok."

Kuru ve inanmayan bir kahkaha atıyorum. Komik olduğu için değil, evleneceğim adama böyle bir şey söylenmesi bile saçma olduğu için. "Benim yanımda olduğun için teşekkürler."

Uzanıp kalçamı nazikçe sıkıyor. "Her zaman. Her zaman senin tarafında olacağım."

Şehirdeki en yeni otele yerleştik; şık, taze, hâlâ boya ve yeni halı kokuyor. Bir belboy için yeterince lüks değil, ama deniyor. Temiz lobi. Modern armatürler. Zarafet fısıldamak isteyen sessiz altın vurgular. Sebring Otelleri gibi değil -hiçbir şey öyle değil- ama kendine özgü.

Robin'in evine giden yol, asla tam olarak atlatamadığım bir geçmişin içinden kıvrılıyor - tanıdık posta kutuları, soyulmuş verandalar, her dönemeçte hala yapışan on altının hayaletleri. Direksiyonu kavriyorum, bakışlarım ileriye sabitlenmiş, omuzlarım gergin. Yanımda, Alex sakın bir soğukkanlılıkla elini dizine koyuyor. Ama yaklaştıkça hava göğsümde daha da ağırlaşıyor.

Burası benim büyüdüğüm ev değil -Robin son ev sahibinin canına tak ettiğinden beri bir kiralık evden diğerine gidip geliyor. Ama burası en kötü yönleriyle bile tanıdık geliyor. Hava koşullarından yıpranmış dış cephe kaplaması, çimden çok yabani otların olduğu bir ön bahçe ve gıcırdayan bir sundurma salıncağı.

Arabadan dışarı adımımı attığımda yine on yedi yaşındayım; her yanımda yıpranmış ve çarpışmaya hazırım.

Robin biz daha yolu yarılama dan kapıyı iterek açıyor, kollarını iki yana açmış, gülümsemesi biraz fazla gergin. "Şu haline bak," diyor, gözleri sipariş etmediği ama yine de tatmayı planladığı tatlı tepsisiymiş gibi Alex'in üzerinde geziniyor. "Sen başka bir şey değil misin?"

Charlene arkasında belirir, sigarası iki parmağının arasında tünemiş, ruju filtresine bulaşmıştır. "Vay canına," diye söylenerek Alex'e yavaşça bir göz atar. "Bu sefer iyi iş çıkardın Maggie."

Alex, sabrını ne kadar sınarlarsa sinasınlar kadınlara saygı duymak üzere yetiştirilmiş bir erkeğin rahatlığıyla öne çıkar.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Robin, Bayan Charlene," diyor kibarca başını sallayarak. Gülümsemesi alışık olduğu bir gülümseme; gerçeğe çok yaklaşan gazetecilere de aynı gülümsemeyi sunuyor. Mükemmel derecede çekici, mükemmel derecede kontrollü ve gözlerinin yakınında bile değil.

Robin Alex'e doğru kanat çırpıyor, çoktan ev sahibesi rolüne bürünmüş, gelinin üzerine titreyen annesi gibi davranıyor. Sesi samimi olamayacak kadar şekerli bir kahkahayla yükseliyor. "İçeri gelin, içeri gelin! Sizinle tanışmak ve düğünle ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyoruz."

Charlene sanki kankaymışız gibi kolunu benimkine doluyor. "Tatlım, o yüzüğü görmek istiyorum. Eminim muhteşemdir." Ben onu durduramadan sol elimi tutuyor ve incelemek için yukarı çekiyor. "Vay canına. Şu taşa bakar mısınız?" Alçak sesle ıslık çalıyor. "Bu şey gerçek mi?"

Robin eğilip inceliyor. "Tanrı merhamet etsin. Bu şey Rose'un Titanik'ten attığı şeye benziyor."

Charlene, Dolar Ağacı'ndan aldığı okuma gözlüklerini takıyor. "Kaç karat bu?"

"Bilmiyorum. Benim için önemli olan bu değil," diyorum elimi onunkinden kurtararak.

"Maggie, gel mutfakta yaptığım güveçte bana yardım et. Bu tür şeylerde her zaman çok iyisin," diyor Robin, şurup ve gülümsemeyle.

Gülüyorum çünkü Robin hayatım boyunca donmuş ya da arabaya servis penceresinden gelmeyen hiçbir şey servis etmedi. Ama gidiyorum, çünkü ne yapacağımı biliyorum. Servis edeceği şey yemek değil.

Robin'in kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni şurup gibi bir ısrarla evin arka tarafına doğru yönlendiriyor. "Gel.

Hadi tatlım. Annen nişanlını eğlendirirken biraz sohbet edelim."

Charlene'i Alex'e bir bira uzatırken yakalamak için tam zamanında arkama bakıyorum, ağzının köşesinden yeni yakılmış bir Marlboro sarkarken kutu çoktan tıslayarak açılmış.

Yani. Lanet olsun. Utanç verici.

Charlene saçma sapan bir şeylerden bahsediyor ve Alex -çok şükür ki- son iyi fikri muhtemelen 80'lerin başında olan birine vereceğiniz bir gülümsemeye onu eğlendiriyor.

Robin daha mutfaktayken bana döndü.

"Onu Google'da arattım, Maggie." Kayıtsızca söylüyor ama ne olacağını biliyorum. Midemin çukurunda hissedebiliyorum.

Kollarımı kavuşturuyorum ve tezgâha yaslanıp kendimi destekliyorum. "Tamam."

"Günahtan daha zengin, değil mi?" İşte bu.

Alex ve ben hiç rakamlardan konuşmadık, yani bu bir yalan değil. Zaten ona yalan söylemek uykularımı kaçırmazdı. "Alex'in mali durumu hakkında bilgim yok."

İnançsızlık ve yargılama dolu bir kahkaha attı. "Onunla evleniyorsun, tatlım. Bana bu adamın ne kadar parası olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Ben onun net servetine aşık olmadım."

"Aptal olma." Sesi keskinleşir. "Böyle adamlar, bir çıkarları olmadığı sürece bizim gibi kadınlarla evlenmezler."

Kaskatı kesildim, kan kulaklarıma hücum etti. "Belki de beni sevdiği için benimle evleniyordur. Çünkü seilmeye değerim."

Robin'in dudakları büküldü. "Bundan şüpheliyim." Komplocu bir tavırla eğildi. "Bunun senin için nasıl işe yarayabileceğini düşünmeye başlamanın zamanı geldi."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Oh, hadi ama." Dramatik davranıyormuşum gibi elini sallıyor. "Şimdi değil ama düğünden sonra ailene yardım edebilirsin. Zor bir yıl geçirdik."

İşte bu. Gerçek soru.

"Sana verecek param yok Robin. Onunkine de erişimim yok."

"Ama evlendikten sonra olacak," diyor, kendinden emin bir şekilde. "Tabii sana evlilik sözleşmesi imzalatmazsa. Öyle mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evlilik sözleşmesi falan yok."

Sevinçle gülüyor. "Tanrım, Maggie, bir altın madeninin üzerinde oturuyorsun. O adama bir taziye sarıldığından daha sıkı sarılsan iyi edersin."

"Onun parası onun parası. Hâlâ kendi başıma bir şeyler inşa ediyorum ve evli olsam da olmasam da inşa etmeye devam edeceğim."

Robin gözlerini devirdi. "Oyun oynamayı bırakıp hamile kalmalısın. Böyle bir adamı elinde tutmanın tek yolu bu. Alyanslar kolay çıkar. Ya bir bebek? Onları kilitleyen şey budur."

Vücudum sertleşiyor. "Bir çocuğu asla pazarlık kozu olarak kullanmam. Ben sen değilim."

Hiç irkilmiyor. Sadece gülümsüyor, sıkı dudaklı ve kendini beğenmiş. "Bu aileye borçlusun Maggie. Seni büyütürken verdiğim onca şeyden sonra, sonunda bir şeyleri geri verme şansın oldu."

Gözlerimi kırıştıyorum, afallıyorum. Çenem çalışıyor ama ilk başta hiçbir kelime gelmiyor. Sonra gevşiyor, keskin ve temiz. "Sen yapmadın

Beni büyüttün. *Bana katlandın.* Arada bir fark var. Evliliğimden kazı kazan gibi para kazanmak mı istiyorsun? Git başka bir bilet bul Robin. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Duraklama yok. İkinci bir bakış yok. Sadece uzaklaşırken adımlarımın sesi.

Ön kapıdan çıkarken. Gıcırdayan merdivenlerden aşağı. Güneşten yanmış çimlerin ezilmiş bira kutularının etrafında kıvrıldığı yamalı bahçeden geçiyorum - kötü kararlarla biten gecelerden arta kalanlar.

Sıcak beni tokatlıyor, kalın ve nemli, tenime yapışıyor. Bir elimi göğsüme bastırıp içimdeki isyanı yavaşlatmaya çalışıyorum ama kalbim hızla atıyor.

Bir an sonra, arkamdaki kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Alex'in sesi alçak ve eşitti. "Arkadaş ister misin, yoksa seni yalnız mı bırakayım?"

Başımı sallıyorum. "Kal."

Yanımda duruyor. Bana dokunmuyor ya da bir şey söylemiyor.

Sadece bekliyor.

"Seninle evlendikten sonra ona para verip vermeyeceğimi sordu." "Tabii ki istedi."

"Para istemesini bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse, buna hazırdım. Ama beni rahatsız eden bu değildi. Bana hamile kalmam gerektiğini söylemesiydi, bir bebeğin seni eve hapsedmek için kullanılması gerektiğini öne sürmesiydi. Sanki aşk yeterli değilmiş gibi."

Başımı sallıyorum, kelimeler göğsümde yoğunlaşıyor. "Mesele açgözlülük değil. Bana olan sevginden şüphe duyması, buna layık olmadığımı öne sürmesi. Ve daha da kötüsü... seni ve paranı elinde tutmak için çocuğumu bir piyon olarak kullanma önerisi."

Yavaş, temizleyici bir nefes alıp veriyorum, sinirlerimi yatıştırıyor ve içimdeki gürültüyü susturuyorum. "Onun var olmayan bir versiyonu için direnmeye devam etmek aptalca. En başından beri bana yer vermeyen bir kadın için kendimi yıpratmaktan bıktım. Huzuru seçiyorum... bu mesafeyi seçmek anlamına gelse bile."

Alex yaklaşıyor. "O alanı birlikte inşa edeceğiz. İhtiyacın olduğu kadar geniş ve güçlü. Sen söylemedikçe kimse geçemez."

Sözleri göğsüme yerleşiyor; sessiz, sıcak, sarsılmaz.

Ve buraya geldiğimizden beri ilk kez irkilmeden nefes alıyorum.

İçeri geri dönmeyeceğiz.

Açıklamak için değil. İşleri düzeltmek için değil. Mutfak tezgâhında bıraktığım nezaketi toplamak için bile.

Arabaya doğru yürürken Alex parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Özür dilemek yok. Son sahne yok. Sadece kendini seçen bir kadının temiz, sessiz molası.

Çünkü onlara hiçbir şey borçlu değilim.

Ne bir teşekkür.

Ne bir söz.

Bir veda bile.

Peki ya bu gerçek? Tadı özgürlük gibi.

Bölüm 3

Mag "olia ½iccl

GERIDE BIRAKTIĞIM TEK ŞEY BİR ÜLKE DEĞİL.

Violet.

Vedalaşmamız uzun süre içimde kalacak. Gitmeyi sorguladığım için değil, gitmeyi çok zorlaştırdığı için. Tutundu, parmaklarını soktu, yanağını yanağıma bastırdı.

Giderken ağlamadım. O da ağlamadı. Ama o zamandan beri bunu hissetmeyi bırakmadım - o derece sevilmenin acısını ve ondan uzaklaşmanın sessiz kederini. O sayfa kapandı, ama doğru seçimi yaptığımı bilsem bile, hala acı veriyor.

Sebring'in garaj yoluna girdiğimizde göğsümde içi boş bir sızı var. Bu bir değiş tokuş. Bir kayıp değil ama bir değişim. Hayatımın geri kalanına adım atıyorum.

Malie'nin kolları bana dolanmadan, yanağını yanağıma bastırmadan önce ön kapı zar zor açılıyor.

"Evindesin, lo'u afafine," diye fısıldıyor. Lo'u afafine. Palagi değil.

"Lo'u afafine?"

"Kızım," diyor Alex, Samoaca kelimeleri benim için tercüme ederken.

Bir şey içeride Ben sallanıyor, sonra yerleşir. Bu Sanki kalbim dinlenecek bir yer bulmuş gibi.

Tolere edilmemiş. Geçici değil. *Seçilmiş*.

Duygular boğazımda yükseliyor. "Burada olduğum için çok mutluyum.

Bu sefer iyiliği için, *Tinā*."

Nefesi kesiliyor ve bir elini göğsüne bastırıyor, gözleri parlıyor.

Beni tekrar kendine çekiyor, sıkıca tutuyor. "Artık bizimsin. Her zaman bizimsin."

Ve hayatımda ilk kez buna inandım.

Alexander beni sıkıca kendine çekti, elinde bir şişe şarap vardı. "Evine hoş geldin, Magnolia."

"Teşekkür ederim."

Şarap şişesini kaldırdı. "Bence Alex'in verdiği en iyi kararı kutlamalıyız."

Elias bir insan golden retriever gibi içeri dalıyor, tamamen neşe ve sıfır fren. Beni yerden kaldıran bir ayı sarılmasıyla kucaklıyor. "Tine'im evimde!" diyor ve beni tam bir daire şeklinde döndürdükten sonra tüm odayı aydınlatan bir sırtışla yere bırakıyor.

"Ona dikkat et Elias. Etrafta bir çuval patates gibi dolaştırdığın benim karım."

"Sanırım o iyi. Ben sadece dışıma uygun bir hoş geldin diyorum."

Tam bir kaos. Güzel, sıradan bir kaos. Sesler üst üste biner. Biri müziği açıyor. Malie bana yemek ikram etmeye başladı bile. Alex arka planda Elias'la gülüşüyor ve ben bir an orada durup her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Alex'in eli sırtımın küçük kısmına indi. "İyi misin?" "Evet." başımı sallıyorum, yutkunuyorum duygularımı yakalamış benim

Boğaz. "Sonunda eve geldim."

Malie beni mutfağa doğru salladı. "Gözyaşlarına izin var ama sadece bir elinde panikeke, diğerinde uygun bir içecek tutuyorsan."

Panikeke-Malie'nin meşhur muzlu börekleri. Tatlı, altın rengi, ısırık büyüklüğünde cennet parçaları.

"Evet, lütfen," diyorum, küçük bir orduya yetecek kadar börekle doldurduğu tabağa uzanıyorum bile.

Malie bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Bu masa gittikçe büyüyor. Ben böyle seviyorum. Sevdiğimiz insanlar için daha fazla yer."

Yemek masasına doğru bakıyorum, ekstra yaprak yerine kilitlemiş ve yeni bir sandalye eklenmiş. Neredeyse nefesim kesiliyor.

Masadaki koltuğum.

Ödünç değil. Geçici değil. Katlanır bir sandalye ve bir özürle sıkıştırılmamış.

Benim yerim. Çünkü ben buraya aidim.

Kaseleri elden ele geçirerek yerleştik. Aile tarzı. Bu çok hoşuma gitti.

Oda kahkahalar ve çatal şingirtileriyle inliyor ama karşımda Elias yavaşlıyor. Çatalını tabağının üzerinde gezdiriyor, bir an için unutuyor. "Violet'i özlüyorum. Hem de çok."

Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerindeki hüznü yakalıyorum. "O da seni özlüyor. Bunu sana söylememi istedi. Aslında iki kez."

Masanın ucundaki Malie canlanıyor ve bardağını yere bırakıyor. "Violet kim?"

Elias koltuğunda kayıyor. "Amerika'da tanıştığım bir kadın."

Malie'nin gözleri merakla parlıyor. "Sadece tanıştınız ve hepsi bu mu?"

Alex içkisini yudumlarken kıkırdıyor. "Kalçadan bağlı olmak daha iyi bir tanım olurdu. Ayrılmazlardı."

Aslında başka bir yerden bağlanmak daha doğru olurdu.

"Kim bu kadın Elias?" Malie soruyor, gözleri oğluyla benim aramda gidip geliyor.

"Violet benim en iyi arkadaşım," diyorum, Malie'ye biraz bilgi veriyorum ki Violet'in bir kaçamak ya da geçici bir heves olmadığını anlasın. O önemli biri.

"Ohhh?" Malie merakla kaşlarını kaldırıyor. "Bana şu Violet'ten bahset."

Elias sandalyesinde arkasına yaslanıp gülümsüyor. "Zeki ve çok komik biri. Dobra biri -gördüğü gibi söylüyor- şekerleme yapmıyor. Ama nazik. Ve gerçek bir afet. Yani sizi durduracak kadar güzel. Yine de bunu biliyormuş gibi davranmıyor."

Malie'nin ifadesi yumuşuyor, sıcak ve bilgili. "Görünüşe göre bu kadını çok düşünüyorsun."

"O özel biri," diyor Elias omuz silkerek. "Ama onun Amerika'da bir hayatı var. Benimse burada bir hayatım var."

Malie mırıldanıyor, gözleri iki kardeş arasında gidip geliyor. "Mesafeyle ilgili bir şey var; iki kalp ayrı kalmayı reddediyorsa hiç şansı yok."

Elias'ın gözlerinden hüznü bir şeyin gölgesi geçiyor. "Onun böyle bir şeyle ilgilendiğinden emin değilim."

"İlgileniyor," diyorum hiç tereddüt etmeden.

Kafamın içinde Violet'in sesini duyarak gülümsemekten kendimi alıkoyuyorum - donuk, alaycı ve kesinlikle onun adına konuşmaya cüret ettiğim için beni bir daha parçalamaya hazır. Bana kendi işime bakmamı ve çöpçatanlık yapmayı bırakmamı söylediler.

"Gerçekten mi?"

Bu fikir hiç aklına gelmedi mi?

"Evet, gerçekten." Başımı eğdim. "Birlikte geçirdiğiniz onca zamandan sonra bunu nasıl anlamazsın? Seni gözünün önünden ayırmıyordu. Violet için bu, 'Senden hoşlanıyorum' yazan bir neon tabela takmakla eşdeğer."

Donup kalıyor, dudakları sanki bir karşılık verecekmiş de çeviride kaybolmuş gibi aralanıyor. Elias'ın ilk kez söyleyecek hızlı bir şeyi yoktur.

Malie, "Okyanuslar ötesi aşk, kalbi zayıf olanlara göre değildir," diyor, "Ama olması gerekiyorsa, karşındaki buna değiyorsa, bir yolunu bulursun. Şu ikisine bir bakın. Kilometreler, karmaşa, zaman dilimleri... Hiçbiri onları durdurmadı."

Alexander başını sallıyor. "Annen haklı oğlum. Mesafe zordur ama bir son olmak zorunda değildir. Yeterince erken konuşmadığım için Malie'yi neredeyse kaybediyordum. Elinizde gerçek ve iyi bir şey varsa, mükemmel zamanlamayı beklemezsiniz. Atlarsın."

Alex sırtıarak Elias'ın dikkatini çekiyor. "Violet sıradan bir kız değil, dostum. Zeki, komik ve senin liginin kilometrelerce ötesinde. Atışını kaçırmadan bir adım öne çıksan iyi olur."

"Şimdi de Güneyli güzellerle arka arkaya Sebring aşkları mı yaşıyoruz?" Leilani kaşlarını kaldırdı. "Nedir bu, bir franchise mı?"

Malie, "Eğer anlattığın gibiyse, denemeden bırakabileceğin biri değil," diyor.

Adam sersemlemiş bir halde sandalyesinde geriye yaslanır. "Hay aksi. Böyle hissettiğinin farkında değildim. Bilseydim, bu kadar kolay çekip gitmezdim."

Malie'de sadece bir annenin başarabileceği sakın bir otorite var. Sert ama sevgi dolu. "Artık sen bildiğine göre, onun da bilmesi adil olur. Böyle bir gerçeğin üzerine oturma Elias. Çok uzun süre beklersen parmaklarının arasından kayıp gider. Kardeşine sor."

Alex'in telefonu titriyor ve ağzının kenarından hafif bir gülümsemeyle aşağıya bakıyor. "Arayan Kye. O ve Krishna yarın akşam yemekte buluşmak istiyorlar. Hanımının Duvar'ı evcilleştirebilecek güce sahip kadınla tanışmak için can attığını söylüyor."

Malie Alex'i inceliyor ve yüz ifadesindeki bir şey değişiyor - belki de Malietoa hisleri devreye giriyor. "Kye ile hâlâ yakın mısınız?"

Alex başını sallıyor. "İletişim halindeyiz."

Bana bakıyor ve ben bunu görüyorum - sadece bir titreşim ama yeterli. Tereddüt. Gizlice taşıdığı bir şeyin ağırlığını. Göğsünde ağır ağır oturan bir gerçek.

Boğazını temizliyor. "Hepinizle paylaşmam gereken bir şey var."

Oda bir anda sessizleşir.

Leilani'nin gözleri büyür. "Tamam, bu ciddi bebek duyurusu titreşimleri veriyor. Hamilesin, değil mi?"

"Leilani," diye azarlıyor Malie, ona bir bakış fırlatarak. "Bunu öylece ağzından kaçıramazsın." Tereddüt ediyor. "Bekle... öyle misin?"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bebek yok." Alex masanın altından elime uzanıyor, sıcak ve sıkı bir şekilde kavlıyor. "Rugby'ye geri dönmeye karar verdim."

Bir vuruş geçti. Ve bir tane daha. Masanın etrafındaki herkes Alex'in söylediklerini anlamaya çalışarak bir yüzden diğerine bakarken sohbet duruyor.

Alexander'ın kaşları çatılır. "Ne demek istediğini tam olarak anladığımı sanmıyorum."

Alex'in parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. Nefes alıp kendini dengeliyor. "Bileğim artık sağlam. Stabil. Her geçen gün daha da güçleniyor. Doktorum tam temaslı antrenman yapmama izin verdi. Amerika'dan ayrılmadan önce tekrar çalışmaya başladım. Çılgınca bir şey değil ama ritmimi geri kazanmaya yetecek kadar." Bir duraklama. "David takıma geri dönmemi istedi."

Malie'nin gülümsemesi duraksıyor, çatalını yere bırakırken endişesi belli oluyor. "Ama Alex... CEO olarak görevin? Aile şirketi mi?"

İç geçiriyor. "Denedim, Tinā. Gerçekten denedim. Bu işi yürütmek istedim çünkü senin ve babam için ne anlama geldiğini biliyorum. Ama o ofiste her gün ıslak betonda koşmaya çalışmak gibi. Yönetim kurulu odaları ve hesap tabloları için yaratılmamışım. Beynim bu şekilde çalışmıyor."

Kelimeyi söylemiyor ama suçlunun ne olduğunu hepimiz duyuyoruz - disleksi.

"Her günümü e-postaları, raporları ve sözleşmeleri çözmeye çalışarak geçiriyorum ve başarısız oluyorum. Tembel olduğum için değil, bunun için yaratılmadığım için."

Sesi artık sertleşiyor ama yine de kimse sözünü kesmiyor.

"Sebring imparatorluğunu yönetmek için biçilmiş kaftan değilim. Ama kimin olduğunu biliyorum." Leilani'ye dönüyor, gözleri emin. "O sensin, Lei."

Leilani gözlerini kırpıştırır. "Ben mi?"

Alex başını sallar. "Zeki ve stratejik birisin. İçgüdülerin yerinde. Şimdiden her şeye el atmış durumdasın. Herkes sana saygı duyuyor. Personel sana tapıyor. Bence içten içe birinin dizginleri sana vermesini bekliyordun."

Nefes nefese, şaşkın bir kahkaha attı. "Her zaman bunun sen olacağını düşünmüştüm. Ya da çocuklardan biri."

Alexander başını sallayarak Leilani'yi inceliyor. "İstedğin bu mu?"

Sanki birinin itiraz etmesini bekliyormuş gibi masanın etrafına bakıyor. Ama kimse itiraz etmiyor. "Kendime hiç umut vermedim, gerçekten. Bu işin her zaman başkaları için olduğunu düşündüm. Ama evet... İstiyorum."

Alexander bardağını kaldırıyor, sesindeki gurur açıkça belli oluyor. "Anlaştık o zaman. Küçük kızımız Sebring Otelleri'nin yeni CEO'su oldu."

Yarım saniyelik şaşkın bir sessizlik olur ve ardından masadaki herkes kadehlerini kaldırır.

"Leilani'ye!" diyorlar hep bir ağızdan, sesleri kahkaha ve sevgiyle örtüşüyor.

Leilani boğazını temizler, gözleri cam gibidir. "Şey, kahretsin.

Sanırım bir blazer ceket alsam iyi olacak."

Kahkahalar masanın etrafında dalgalanıyor. Malie bile bir kahkaha atar, daha önceki endişesi yumuşamıştır.

Sebring Otelleri için yeni bir dönem başlıyor... Başında bir kadın var. Ve herhangi bir kadın değil, Leilani.

Ona doğru bakıyorum ve sırtarak gözüme çarpıyor. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çünkü onun yanında çalışmak, yan yana bir şeyler inşa etmek -sadece baldız olarak değil

Ama anlatıyı yeniden yazan kadınlar olarak, bu parçası olmaktan gurur duyduğum bir gelecek.

Alex'in tüm duruşu değişti. Sertliği gitti. Ve bunu görmek çok güzel.

Tam ortam sakinleşmeye başlamışken Alex boğazını temizler. "Leilani... bir konuda haklıydın."

Kaşlarını kaldırır. "Bu hiç şaşırtıcı değil."

"Courtney, Tyson McRae ve Celeste ile birlikte çalışıyor." Sesi sertleşiyor. "Magnolia'yla aramızdaki ilişkiyi bitiren mesajların arkasında onlar vardı."

Oda hareketsiz kalır.

Leilani gözlerini kırptırır.

"Dufuq?" "Leilani! Dilini kullan."

Malie öyle diyor.

Alex devam ediyor: "Courtney yılın çalışanı gibi davranarak onlara bilgi veriyordu."

Leilani avucunu masaya vurarak çatal bıçak takımının zıplamasına neden olur - öfkeden çok şımarıklık. "Sana söylemiştim. Sizi uyarmıştım. Onun kaçtığını biliyordum. Arabamın bagajında sakladığım sana söylediğim şeyleri boşaltmak için daha sonra senin evine geleceğim."

Alexander kaşlarını çatır, kaşlarını çatarak gerilir.

"Courtney mi?

Buna inanmak zor. Yıllardır sağlam biriydi." "Sadakat

kalmadı. Para için bana ihanet etti."

Malie şaşırmış bir halde başını sallar. "Bunca yıldan sonra -Ona ne kadar iyi davrandığımızdan sonra mı? Seni çocukluğundan beri tanıyor. Bunu nasıl yapabildi?"

Leilani'nin sesi artık saf çelik gibi. "Bu tür bir ihanetin ikinci bir şansı olmaz. O gitti. Ne kadar zamandır buralarda olduğu umurumda değil - sadakat her şeydir ve o bunu bir kenara attı."

Alex başını sallar. "Bırak ben yapayım. Bu benim CEO olarak son işim olacak."

Leilani ona bakar ve başını sallar. "Pekâlâ. Bu onura sahip olabilirsin. Bu kadarını hak ediyorsun."

Alex arkasına yaslanıyor, gözlerini bana dikeyor ve gururla sırtıtıyor. "Yanımdaki en yeni Sebring'in yardımıyla mutlu olurum."

Henüz yemin etmemiş olabiliriz. Ama önemli olan her şekilde, bu hayatı birlikte inşa ediyoruz. Her seferinde bir seçim, bir hesaplaşma, bir temiz kopuş.

Ve o hesaplaşma geldiğinde? Onun yanında olacağım.

Hazır
olacağım.

İstekli.

Ve o kaltağı kovmasına yardım etmek için kesinlikle heyecanlıydı.

Bölüm 4

Alex Sebring

BU KAPILARDAN İÇERİ GİRMEYELİ AYLAR OLDU.

Sebring Genel Merkezi bıraktığım gibi görünüyor; pırıl pırıl, tertemiz, cilalı bir yüzeyin altında uğultu var. Hırsın lacivert takımlar giydiği ve her gülümsemenin bir strateji sakladığı bir yer.

Ben lobiye adımımı atar atmaz resepsiyondaki yönetici asistanı dikkat kesiliyor, kalın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri büyüyor. "Bay Sebring. Bugün döneceğinizi bilmiyordum. Tekrar hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim, Beatrice." Ama sadece kısa bir süreliğine burada olacağım.

Yürürken ceketimi ilikliyorum, görüntü için değil, kontrol için. Kendimi sıkı hissetmeliyim. Sabit. Buraya sıcak bir buluşma için gelmedim. CEO unvanını geri almaya gelmedim.

Gerçek için buradayım. Ve Courtney başına geleceklerden habersiz.

Magnolia'nın bu sabah beni sormak için yaptığı aramaların sayısı neredeyse gülünç.

Üzgünüm Bayan Steel. Bay Sebring sizinle bir daha konuşmak istemiyor.

Bayan Steel, gerçekten bu ofisi aramayı bırakmalısınız. Bay Sebring Bay Sebring aramalarınızı kabul etmiyor.

Eğer başka birinin cevap vereceğini ve sizi ona bağlayacağını umuyorsanız, bunu unutabilirsiniz Bayan Steel.

Courtney'nin her yanıtını kendi kulaklarımla duydum.

Mahremiyetimi koruması için güvendiğim kadının, onu silah olarak kullanan kişi olduğunu asla hayal edemezdim. Kişisel bilgilerimi beni mahvetmek isteyen insanlara satan kişi. Tyson McRae ve Celeste ile hayatımı içten dışa yakmak için komplo kuran kişi.

Ve en kötüsü? Onu yirmi yıldır tanıyorum. Çocukluğumdan beri bu şirketin bir parçasıydı. Benim büyümemi izledi. Ve yine de sadakat ve ahlak yerine parayı seçti.

Bu tür bir ihanet acıtır. Çürütür.

Bana sıcak gülümsemeler ve saygılı selamlar veren tanıdık yüzlere başımı sallayarak üst kata çıkıyorum. İnsanların sanki hiç uzaklaşmamışım gibi bu kadar çabuk sıraya girmeleri çok tuhaf. Ama buraya kimsenin patronu olmaya gelmedim. Bir daha asla.

Ofisimin kapısı açık. Ve o da orada.

Courtney beni görür görmez ayağa kalktı, gülümsüyor ve yüzü parlıyordu. Ve o... yenilenmiş görünüyor. Daha sıkı bir ceket. Yeni saç stili. Hatta belki yeni bir spor rutini. Artık onda bir parıltı var. Harcama yapıyor; şık bir blazer ceket, tasarım topuklu ayakkabılar, muhtemelen bir kadeh şampanyayla gelen yeni saç kesimi.

İhanetten para kazanmanın karşılığı bu. Karanlıkta yapılan bir anlaşmanın ganimetinin tadını çıkarıyor. Hayatımın yıkıntıları içinde kendini giydirmiş.

"Alex!" Sesi parlak -çok parlak- ve kollarını açmış odayı geçmeye başlamıştı bile. "Dönmüşsün. Seni görmek çok güzel. Hepimiz seni çok özledik."

Sarılmak için yaklaştı, ben de izin verdim.

Geri çekildi, eski dostlar gibi gülümseyerek kaldığımız yerden devam etti. "Amerika nasıldı?"

Oturuyorum, ona da aynısını yapması için işaret ediyorum. "Mesafenin bakış açısı için iyi olduğu ortaya çıktı. Artık bazı şeyleri çok daha net görebiliyorum."

Proje güncellemeleri, şirket içi notlar, personelin benim yokluğumda işleri nasıl ayakta tuttuğu hakkında gevezelik ediyor. Başımı sallıyorum, ara sıra mırıldanarak araya giriyorum, onu rahat ettirecek kadar geri dönen CEO rolünü oynuyorum.

"Söylesene... ben yokken bana ulaşan özel bir genç bayan oldu mu?"

Duruşu sertleşiyor ve ellerine bakıyor. "Şey, evet. Celeste elini uzattı. Senin için endişeleniyor."

Çenem bükülüyor ama gülümsememi sabit tutuyorum. "Sadece Celeste mi?"

Başını sallıyor. "Evet, birkaç kez aradı."

"Magnolia aramadı mı?" Ben soruyorum.

Courtney'nin yüzü irkilmiyor. Seğirmiyor. "Bayan

Steel aradıysa bile benimle konuşmadı." Yalancı.

Kendini ne kadar derine gömdüğünün farkında değil. Her şeyi ortaya çıkarma zamanı.

Courtney konuşmasını bitirdiğinde -sıkı gülümsemeler ve hazırlanmış yalanlarla dolu- ofis kapısı arkasından açılır. Döndü ve yüzündeki renk soldu. "Bayan Steel?"

Magnolia odaya girer. Sakin. Ölçülü. Gözleri Courtney'e kilitlendi.

O değil Gülümse. Hayır. göz kırp. "Tahmin et sen beni tekrar görmeyi beklemiyordu."

Courtney ayağa kalkmak için çabalıyor. "Döndüğünü bilmiyordum."

"Dönmekten de öte. O benim nişanlım. Ve bu sabah itibariyle Sebring Otelleri'nin en yeni çalışanı."

Courtney'nin ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı.

Sesimi sakın tutuyorum. "Sen sadece Magnolia'nın aramalarına cevap vermedin Courtney. Ona yalan söyledin. Bana yalan söyledin. Telefonumdaki gerçek numarasını engelledin. İletişim bilgilerini değiştirdin. En kötüsü de uydurma mesajlar attın. Bizi ayıran yalanları sen inşa ettin."

Yine de hiçbir şey söylemiyor.

"Beni hayatımın aşkının başka biriyle kaçıp gittiğine inandırdın. Ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi düşünmesini sağladın. Beni korumadın. Beni mahvettin."

Öne doğru eğildim, sesim alçak ve korkusuzdu. "Ruhunu Tyson McRae ve Celeste Worthington'a sattın."

Bir an bocalıyor.

"Seni koruyordum. Celeste, Magnolia'nın servet avcısı olduğunu, Sebring adının ve parasının peşinde olduğunu söyledi."

Magnolia'nın yüz ifadesi hiç değişmiyor. Sesi sabit, neredeyse fazla sakin. "Buna gerçekten inanıyor musun? Alex'ten alabileceklerimin peşinde olduğuma mı?"

Başını iki yana sallar. "Alex'in adını ya da parasını hiç istemedim. Onu tüm kalbimle seviyorum."

Courtney'nin gözleriyle gözlerini kırpmadan buluşuyor. "Ama sen umursamadın. Bizi asla bir arada görmek istemeyen insanlar tarafından sana anlatılan bir hikâyenin bir versiyonunu aldın ve onunla devam ettin. Onların yalanlarının aşk hikâyemizi yeniden yazmasına izin verdin. Ve bu neredeyse bizi yok ediyordu."

Courtney'nin yüzü buruşuyor, sesi çatlıyor ve bana bakıyor. "Ben seni koruyordum. Yıllardır bu aileye ve şirkete sadık kaldım."

"Bana bak. Ona değil." Magnolia'nın sesi keskinleşiyor, alçak ve kesici. "Onu korumadın. Ona ihanet ettin. Ve buna sadakat diyemezsin."

"Kimseyi incitmek istememiştim," diye fısıldıyor Courtney.

Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Ama incittin. Ve artık sana güvenilmez."

"Alex, lütfen," diyor yalvararak. "Bu işe ihtiyacım var."

"Kovuldun," diyorum, şimdi ayakta . Sakin. Kesin.

"Derhal geçerli."

Sesi çatlıyor. "Lütfen bunu yapmayın. Kime inanacağımı bilemedim."

"Hayır," diye araya girdim, ses tonum soğuktu. "Kime inanacağınızı biliyordun ama ikramiye ödeyen tarafı seçtin."

Gözleri yaşlarla doluyor ama ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz.

İkimiz de irkilmiyoruz.

Çünkü bu mu?

Bu an adalettir.

Ve adalet özür dilemez.

Sesimi yükseltmiyorum çünkü yükseltmeme gerek yok. "Şu andan itibaren, artık Sebring Otelleri'nde çalışmıyorsunuz." Her kelimesinden buz akarak söylüyorum.

Courtney'nin yüzü buruştu. "Lütfen... Anlamıyorsun. İsteyerek yapmadım-"

Magnolia gözünü bile kırpmıyor. Sesi sessiz, sabit ve acımasız. "Ne yaptığının farkındaydın. Ve şimdi işin bitti."

Courtney'nin sesi yükselir, artık çaresizdir. "Bunu yapamazsın. Alexander buna izin vermez. Bu şirket için neler yaptığımı biliyor."

Kapı arkamızdan açıldı.

Leilani içeri giriyor, gösteriyi yönettiğini söyleyen özel dikim takım elbisesi içinde şık bir şekilde - çünkü artık yönetiyor. Kollarını kavuşturmuş, çenesi yüksekte, topuklu ayakkabılar içinde karma gibi görünerek Courtney'i soğuk bir gülümsemeyle düzeltiyor. "Merhaba Courtney. Ben Sebring Otelleri'nin yeni CEO'suyum. Tazminata gelince?" Sıradan bir omuz silkme. "Evet... öyle bir şey olmayacak."

Courtney son bir kez bana döndü, gözleri inanamamaktan çılgına dönmüştü. Ama ben ona bakmayı çoktan bırakmıştım.

Kapıya doğru bir kez başımı salladım. "Güvenlik size dışarı kadar eşlik edecek."

Leilani'nin yanından hışımla geçip koridorda kaybolmadan önce bir an tereddüt etti.

Biri gitti.

İki tane kaldı.

Tyson McRae. Celeste Worthington.

Hesaplaşmaları yaklaşıyor.

Bölüm 5

Mag "olia ½iccl

İÇERİ A D I M I M I Z I A T T I Ğ I M I Z A N D A, S I C A K V E B A H A R A T L I
Zencefil, kakule, tereyağlı ve yavaş pişirilmiş bir şeyle zengin
bir hava. Arka planda yumuşak sitar müziği mırıldanıyor,
bakır tabakların alçak tıngırtısına karışıyor.

Alex elimi sıkıyor. "Krishna bu restoranı seçti.
Buranın ona evini hatırlattığını söylüyor."

"Yemek için yeni favori yerimi bulduğuma eminim."

Onları fark ettiğimizde daha restoranın girişinden yeni
geçmiştik. Krishna rahat bir köşedeki kabinden bize el sallıyor,
sanki çoktan eski arkadaşmışsınız gibi sırtıyor.

Sıcak tonlardaki teni, espresso karası gözleri ve bir
kulağının arkasına sıkıştırdığı parlak dalgaları ona sessiz bir
zarafet veriyor. Flaş yok, yaygara yok. Sadece hamile bir
kadının kusursuz ışıltısı.

Masadan kalkıyor ve zarafetle bize doğru ilerliyor.

"Sen Magnolia olmalısın," diyerek beni kucakladı. "Ben
Krishna-Kye'ın daha iyi olan yarısıyım."

"Kesinlikle daha iyi olan yarısı," diye ekliyor Kye, sırtarak ayağa kalkarak. "Tanıştığımıza memnun oldum, Magnolia. Bu adamı evcilleştirmeyi başaran kadınla tanışmak için can atıyordum."

Alex elini sırtımın alt kısmında gezdiriyor. "Gerçek mi? Bu adama aşık olmamak için hiçbir şansım yoktu."

"Etrafımda başka bir kadın olduğu için mutluyum. Kocan bu isteyken her şey testosteron, her zaman."

Kye kıkırdıyor. "Affedersin, aşkım. Burada her şey hamilelik hormonlarıyla ilgili ve ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

Krishna elini küçük yumrusunun üzerine koyuyor. "Hepsi bunun sayesinde. Daha gelmedi bile ama şimdiden gösteriyi yönetiyor."

Gülümsüyorum, elinin koruyucu ve gururlu duruşunu izliyorum. İçinde bir hayat büyütmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Her tekmenin, her çırpınının senin koruman altında olduğunu bilmek. Henüz tanışmadığınız birini tüm kalbinizle sevmek.

Hamilelik korkunç, güzel ve... belki de biraz büyüğü görünüyor.

Kabine yerleşiyoruz ve Kye tüm resmiyeti bir kenara bırakarak öne doğru eğiliyor, kollarını masaya dayıyor. "Magnolia, büyük taşınma nasıldı? Her şey yolunda mı?"

"Büyük bir değişiklik oldu ama burada olmayı seviyorum," diyorum ve gülümseyerek Alex'e dönüyorum. "En iyi tarafı da bu adamla birlikte olabilmem."

Kye sırıtıyor. "Sanırım iyi bir adam. Düğün ne olacak? Tarih belirlediniz mi?"

"Henüz resmi bir tarih yok ama bakıyoruz."

"Altı aydan bahsetmiştik," diyor Alex, eli masanın altında uyluğuma sıcak ve sabit bir şekilde yerleşiyor. "Ama ben daha erken olmasını umuyorum."

Krishna sırtıyor. "Bunu sevdim. Planlamanın tadını çıkaracak kadar uzun, herkesin aklını kaybetmesini önleyecek kadar kısa."

Kye alçak sesle kıkırdıyor. "Yani aklını kaybetmeden bir düğün planlamak mümkün mü? Bildiğim iyi oldu. Biz de küçük bir şey planlamıştık -sıradan bir plaj töreni, sadece aile. Nasıl olduysa dört parçalık bir yaylı çalgılar dörtlüsüne, kontrolünü kaybettiğimiz bir davetli listesine ve bana hâlâ kurdeşen döktüren bir bütçeye dönüştü."

Krishna ona yarı eğlence, yarı uyarı dolu bir bakış fırlatıyor. "Mükemmel sonuçlanan düğünü mü kastediyorsun?"

Ellerini kaldırıp sırtıyor. "Hiçbir şeyi değiştirmedim. Sadece akli başında bir çift görmenin güzel olduğunu söylüyorum."

İçkilerimiz geliyor - Kye ve Alex için Kingfisher, benim için gevrek bir riesling ve Krishna için limonlu maden suyu. Kye kadehini kaldırıyor. "Yeni başlangıçlara, cesur hamlelere ve doğru zamanda sıçrayan insanlara."

Kadeh kaldırıyoruz, kadehlerin yumuşak şingirtısı sitar müziğinin yumuşak uğultusu altında çınlıyor.

Neden burada olduğumuzu biliyorum.

Rugby muhabbeti yaklaşıyor - Alex'in elini sürekli esnetmesi, sanki avucundaki sinirleri çalıştırıyormuş gibi derisinin altında uğulduyor. Ama Kye onu aceleye getirmede. Alex'in geri dönüşünü değil, önce bizim hayatımızı konuşarak açılıyor.

Bu benim için önemli. Bunun sadece bir oyuncuyu sahalara döndürmekle ilgili olmadığını söylüyor. Yanımda oturan kişiyle ilgili.

Tabakları elden ele dolaştırarak yiyoruz. Tereyağlı tavuk dilimde eriyor. Krishna ekstra sarımsaklı naan sipariş ediyor ve son parçayı benim almam için ısrar ediyor.

Konuşma düğünlerden bebek isimlerine kayıyor.

"Öğrenmeyeceğiz," diyor Krishna karnını okşayarak. "Kye istedi ama ona dünyada çok az sürpriz kaldığını söyledim. Bu da onlardan biri olsun bari."

"Artık ben de varım," diyor Kye, ama sırtışının seğirmesi bunun kolay olmayabileceğini gösteriyor. "Cinsiyet açıklama partilerini ilk günden yasakladı. Elinde konfeti topuyla gelen olursa vaftiz törenine davet edilmeyeceğini söyledi."

Tabaklar temizleniyor ve Kye arkasına yaslanıp ellerini kavuşturuyor. Ses tonu değişir, bir amaca yöneliktir. "Bana ameliyattan bahset. Bileğin nasıl?"

Alex birasını bırakır, iş konuşmaya hazırdır. "Sağlam. Cerrah ameliyatın başarılı geçtiğini söyledi. Fizik tedavi beklediğimden daha iyi gitti. Hafif hareket antrenmanlarına başladım, kondisyon çalıştım, kaslarımı geliştirdim. Hâlâ kat etmem gereken bir yol var ama doktor tam temaslı antrenmanlar için bana izin verdi."

Kye başını sallıyor, işliyor. "Bu sefer iyi hissediyor musun?" "Her zamankinden daha iyi. Her şeyi doğru yaptım."

Kye uzun bir süre onu inceliyor, içindeki ajan su yüzüne çıkıyor - hesaplıyor, temkinli. "Kararın nedir, Sebring? Geri dönecek misin?"

Bunu onun için istiyorum, Tanrım, istiyorum. Oyun hakkında konuştuğunda parlıyor ve başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir şekilde canlanıyor. İçindeki ateşi, antrenmanların odaklanmasını nasıl keskinleştirdiğini ve omuzlarındaki gerginliği nasıl yumuşattığını gördüm. Çok çalıştı. İstikrarlı. Kararlı. Köşeleri kesmek yok.

Ama korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Başka bir sakatlıktan korkuyorum. Bunun getireceği kaostan korkuyorum. İlk aşkı her zaman beyaz boya ve kanla kaplı bir alan olan bir adama ne kadar taptığımdan korkuyorum.

Yine de... Göğsümde hem bir balon hem de bir çapa gibi oturan bir şekilde gururluyum.

Eğer bu onu yeniden kendisi gibi hissettirecekse, bunu kovalayabildiği sürece onun için istiyorum.

"Geri dönmeye hazırım."

Kye başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor. "Yapalım şu işi dostum. David'le konuşuruz, bir antrenman programı ayarlarız, dedikodular yayılmadan önce basının önüne geçeriz. Harika bir geri dönüş hikayen var. Bir sonraki bölümü başkası senin yerine yazmaya çalışmadan önce sen yazsan iyi olur."

Alex'in tüm yüzü haftalardır görmediğim kadar aydınlandı. Gözlerinde bir ateş var, sadece bir adam kendisini canlı hissettiren şeye geri adım attığında ortaya çıkan türden bir ateş. Ve o anda anladım. Bu iyi bir karardan daha fazlası. Doğru bir karar.

Sonunda tekrar kendisine ait olan havayı soluyormuş gibi nefes veriyor.

"Hadi yapalım şunu."

Alex, Kye'ın heyecanına kapılıyor, ikisi de antrenman programları hakkında fikir yürütmeye başlamışlar bile.

Sezon dışı stratejiler. Birinin derisine geri dönmesini izlemek gibi bir şey bu ve bir yanım hala tüm bunların ne anlama geldiğinin ağırlığına yetismeye çalışsa da gülümsemeden duramıyorum.

Tatlı bitti ve masadaki hava tüm olasılıkların konuşulduğu parlak bir havaya büründü.

Krishna peçetesiyle ağzını siliyor ve bana doğru eğiliyor. "Ben tuvalete gidiyorum. Sen de gelir misin?"

Banyo kapısı arkamızdan kapandığı anda Krishna gülüyor. "Özür dilerim. Dışarı fırlamak istemezdim ama işemem gerektiğini düşündüm. Şimdi mi? Yok bir şey. Hamilelik vahşi bir şey. Kimsenin sizi uyarmadığı şekillerde vücudunuzla oynar."

Rujunun kapağını açıyor ve aynaya doğru eğilip rujunu sürüyor. Gözüme takılıyor ve sırtıyor. "Bu çılgınlığın içinde evlenmek üzere olduğunu bilmek nasıl bir duygu? Rugby eşi olmaya hazır mısınız?"

Şaşırarak gülüyorum. "Öyle bir şey var mı?"

"Oh, bu bir şey," diyor rujunu çantasına geri atarken. "Bazı eşler harikadır - güçlü, ayakları yere basan, tribünde akıl sağlığınızı koruyacak türden. Ama bir de diğerleri var."

Bana hem eğlenen hem de ölü gibi bakan bir bakış attı. "Bazıları için lise bitmedi diyelim. Sadece artık daha iyi el çantaları ve botoks randevuları var."

İnliyorum ama şakacıktan. "Bunu duyduğuma sevindim. Zırhımı parlatmaya devam edeceğim."

"Sen onların alıştığından farklısın," diyor. "Ya seni sevecekler ya da senden korkacaklar. İkisi de işe yarar."

Omuzlarını kıvrıp doğruldu, eli karnına gitti. Yüz ifadesi önce şaşkınlık, sonra sevinçle değişiyor. "İşte yine o küçük çarpıntı."

"Vay canına. Bu harika olmalı. Cinsiyeti hakkında bir fikrin var mı?"

"İçimden bir ses erkek diyor. Kye kız

diyor." "İkinizden biri haklı olmalı."

Krishna gülüyor. "Kaç yaşındasın, Magnolia?"

"Otuz bir."

Başını sallıyor. "Bir süre beklemeyi düşünüyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Çocuk istiyoruz ama zaman çizelgesi belirsiz."

Kelimeler kulağa basit geliyor, ama yüzeyi zar zor çiziyorlar. Gerçek şu ki, rugby'nin hayatlarımız ve inşa etmeye çalıştığımız her şey için ne anlama geleceğinden emin değilim.

Bunun bizim için ne anlama geldiğini merak etmemek elde değil. Ev için ne kadar zamanı olacak? Benim için? Bir aile için?

Oyunun ne gerektirdiğini anlıyorum. Bu yarı zamanlı bir tutku değil. Tüm bedenimle, tüm kalbimle kendimi adıyorum. Bu işte onun yanında olsam da, o seyahat ederken ya da sakat bir vücuda bakarken bir bebeği yarı yalnız büyütme istemediğimi de biliyorum.

Yani evet, çocuk istiyoruz. Ama ikimiz de bunun için burada olmadıkça dünyaya bir çocuk getirmeye hazır değilim. Tamamen. Ve şu anda, bunu görmek benim için hâlâ biraz sisli.

"Evlendiğimizde ben otuz dört, Kye ise otuz sekiz yaşındaydı. Ailemizi kurmak için beklemek istemedik ve Tanrı'ya şükür beklemedik. Bir an önce başlasak bile yine de neredeyse iki yıl sürdü. Uzmanlar. Testler. Kalp kırıklıklarıyla dolu bir sürü umut. Sadece çaba değildi; şanstı, zamanlamaydı, yıldızların doğru şekilde sıralanmasıydı. Tüp bebeğe başlamamıza bir hafta kalmıştı ki bu sürprizle karşılaştık."

Krishna'nın sözleri bir uyarı değil. Daha çok nazik, iyi niyetli bir dürtme.

"Ne kadar az kontrolümüz olduğunu fark etmemizi sağladı."

Bu sözde bir şeyler var, rahatsız edici bir şey değil ama beni düşünmeye itiyor.

Yetişkin hayatımın çoğunu hamilelikten kaçınarak geçirdim. Ama zamanı geldiğinde bunu yapamazsam ne olacağını hiç düşünmedim. Eğer istemek yeterli olmazsa.

Krishna'nın tonu nazik, kutsal bölgeye girmeden bir tavsiye sunuyor. "Sen gençsin. Aceleye gerek yok, özellikle de hala bir şeyleri çözmeye çalışıyorsan. Ama bir gün çocuk istediğini bildiğine göre, biriyle görüşmek kötü bir fikir olmayabilir. Sadece doğurganlığının ne durumda olduğunu anlamak için."

Bunu söyleme şekli - kolay, sıcak, zor kazanılmış bilgeliği aktaran bir arkadaş gibi - baskı yapmadan inmesini sağlıyor.

"Zaten burada bir jinekolog bulmam gerekiyor. Kontrol ettirmekten zarar gelmez."

Gülümsüyor, yumuşak ve bilerek. "Aynen öyle. Sadece bilgi. Hepsi bu."

Durum değerlendirmesi yapmak yarın deneyeceğimiz anlamına gelmez.

Bu, doğru zamanın geldiğine karar verdiğimizde hazırlıklı olmak demektir. "Henüz bir bakım sağlayıcınız olmadığı için

Dr. Meera Shah. Harika biri. Nazik, pratik, korkutma taktikleri yok. Ona bayılacaksınız. Açık sözlü biri. İyi türden."

"Teşekkürler. Sanırım ondan bir randevu alacağım."

Restorana geri dönüyoruz ve şingirdayan bardakların ve mırıldanan sohbetin alçak vızıltısı içine kayıyoruz.

Masada işler pek değişmemiş -lex hâlâ birasıyla arkasına yaslanmış, Kye sezon öncesi planlarından bahsederken hareketli.

Şimdi doğal bir sükûnet var; herkesin doyduğu, memnun olduğu ve hareket etmeye tam olarak hazır olmadığı yemek sonrası nefes alış veriş. Krishna Kye'a bir bakış atıyor -her şeyi anlatan o sessiz evli bakışlarından biri- ve o da bilmiş bir baş sallamayla karşılık veriyor.

"Gidelim mi?" diye soruyor, ceketine uzanmaya başlamış bile. Biz toplamak bizim şeyler, kayar dışarı . ve kabin ve dışarı çıkarken çalışanlara teşekkür ederek mırıldanıyorum. Arabada, G-Wagon'un camından dışarı bakıyor, Sydney silüetinin uzayıp bulanıklaşmasını izliyorum - şehir ışıkları camın üzerinde uzun suluboya çizgiler halinde lekeleniyor. Alex bakıyor birkaç kez, sessiz, beni o şekilde okuyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, yavaşça. Düşünceli. "Evet. Sadece düşünüyordum." Ama düşündüğüm şeyler küçük şeyler değil.

Kye ile hayatımızın tüm gidişatını değiştirecek olan konuşmadan daha fazlası. Bir bebeğin yumuşak çırpınışlarından daha fazlası. Krishna'nın hikayesinden daha fazlası. Resmin tamamının ağırlığı. İleride olacakların kapsamı.

Bu bizim geleceğimiz, genişliyor, açılıyor-şimdiye kadar tam olarak göremediğim bir yol. Ve aniden, onu görmeden edemiyorum.

Ckapt'ca W

Mag "olia ½iccl

MÜLKÜ BİR ŞEYE BENZİYOR SAYFALARINDAN KALDIRILMIŞ
Ferforje demir kapıları ve sıcak ışıklar altında parlayan
İspanyol tarzı bir villaya doğru kıvrılan beyaz taş bir yolu olan
Vogue Living. Arabadan iner inmez çiçek açmış narenciye
ağaçlarının kokusu etrafımızı sarıyor.

Kye ve Krishna'nın evinin girişine doğru yürürken Alex'in eli
sırtımın alt kısmına yerleşiyor.

"İyi misin, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, karnım sinirden çatlayacak gibi olsa da.
"Lütfen bu topuklularla tökezlememe izin verme."

Kıkırdıyor, eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.
"Sende bu var. Sen zaten buradaki en güzel kadınsın."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu
bilmiyorsun." "Ama ben biliyorum."

Tanrım. Bu adam.

Evin içi uğulduyor; alçak sesle çalan müzik, şingırdayan
bardaklar, taş duvarlarda ve yüksek tavanlarda yankılanan cilalı
kahkahalar. İnsanlar benim henüz sahip olmadığım bir rahatlıkla
hareket ediyor, ama deniyorum. Gülümsemem gerekirken
gülümsüyorum. Debriyajımı tutuyorum

Öyle işte. Ve kendime buraya ait olduğumu hatırlatıp duruyorum, çünkü Alex ait olduğumu söylüyor ve belki de buna inanmaya başlıyorum.

Eşler devasa mutfaktaki uzun mermer adanın yanında toplanmış, ellerinde içkiler, mükemmel bir şekilde vurgulanmış saçları ışığı yakalıyor.

Hazırlanıyorum ama sonra duyuyorum. "Magnolia!"

Krishna'ydı, sallamakta olduğu bebek yumrusu için tehlikeli şeyler yapan şal elbisesi içinde ısıt ısıldı. Beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor ve göğsümdeki düğüm gevşiyor.

"Göz kamaştırıcısın," diyor beni kol mesafesinde tutarak. "Ayrıca, bu küpeler? Yasadışı."

Uzanıyorum, parmaklarım çenemin altında sallanan narin altın ve elmas küpeleri sıyrıyor. "Alex bu gece bana sürpriz yaptı."

Krishna sırtıyor, gözleri yumuşacık. "Ne kadar tatlı, değil mi? Bir evliliğe başlamak için daha mükemmel bir yol düşünemiyorum -düşüncelilik ve biraz ısıltıyla."

Ardından Callie geliyor, şık at kuyruğu sallanarak mesafeyi kapatıyor, elinde parıldayan bir flüt var. "İşte orada," diyor sırtarak. "Bu gece yine o aksanı duyacağımı umuyordum."

Gülümsüyorum, omuzlarımdaki gerginlik yumuşuyor. "Bu eski şeyi mi kastediyorsun?"

Gülüyor. "Megan ve ben hala bunun hakkında konuşuyoruz. Yemek menüsünü okuyabilirsin ve biz de mutlu oluruz."

"Çok tatlısın." Onun sıcaklığı için minnettarım. " Eşler Kulübü'ne hoş geldiniz," diyor, elini kaldırarak bardak.

"Teşekkürler. Geçiş süreci... çok fazla."

Julia, elinde içkisi ve bebek yumrusundan eser kalmamış bir şekilde çembere katılıyor. "Her şeyi çok iyi hatırlıyorum. En azından beni eş olmaya hazırlayan uzun süreli bir kız arkadaş evrem vardı. Sen derinlere daldın."

Gülüyorum. "Bat ya da yüz, değil mi?"

Julia telefonunu çıkarıp ekranına dokunuyor ve bana doğru çeviriyor. "Hayat değişikliklerinden bahsetmişken... Brayden'la tanış."

Fotoğrafta lacivert kundağa sarılmış, yanakları yuvarlak ve öpülesi, minik yumruğu çenesinde kıvrılmış siyah saçlı bir bebek var.

"Ah, Julia. O çok güzel."

"Siz Amerika'dayken doğdu. Bu gece annemle birlikte evde. Yetişkin enerjisine ve tükürük kokmayan kıyafetlere ihtiyacım vardı."

"Çok güzel görünüyorsun. Annelik sana yakışıyor." "Teşekkür ederim."

Megan sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi kolunu benimkine doluyor. "Hadi, bize katıl Magnolia. Burada savaş hikayeleri anlatıyoruz. Soyunma odası şakaları, sürpriz program değişiklikleri, maç sonrası röportajlarda kimin kendini kaybettiği."

Bu gece ilk kez gülmeme izin verdim, gerçekten güldüm.

Alex'i odanın öbür ucunda takım arkadaşlarıyla sohbet ederken yakalıyorum, gözleri benimkilere kayıyor, küçük bir gülümseme dudaklarını büküyor. Ve bir şeyler yerine oturuyor.

Burada bu kadar hoş karşılanmayı beklemiyordum. Ya da bu kadar güvende. Ama öyleyim. Ve sanırım en korkutucu ve en güzel yanı da bu.

Artık boş olan bardağıma bakıyorum. "Yeniden doldurmak için sıvışacağım, başka kimse var mı?"

Yumuşak bir koro
yükseliyor. "Burada her
şey yolunda."
"Hâlâ benimki üzerinde
çalışıyorum." "Yeni bir tane
aldım."

Bahçe yolundan aşağı inerken, topuklarım kaldırım taşına vurarak barmenin havuzun kenarına kurulduğu yere doğru ilerlerken sohbetin yumuşak uğultusu arkamda kayboluyor. Peri ışıkları tepede takımyıldızlar gibi asılı, sıcak ve romantik bir parıltı saçıyor. Altlarında durup sessizliğin yerleşmesine izin veriyorum. Nefes almak için bir an.

Ama yalnız değilim.

"Magnolia."

Dönüyorum ve işte orada.

Tyson gölgelerin arasından çıkıyor. Gıcır gıcır siyah gömlek, kollar kıvrılmış, sakın bir yüz, tehlikeli bir gülümseme. Çizgiyi aştığında ve umursamadığında taktığı gülümsemenin aynısı.

"Çok güzel görünüyorsun, Mags. Ama bu gece yanında ben olmalıydım. O değil."

O neden burada? Kye ve Krishna onu davet etmezdi.

Omurgam dikleşiyor ve dehşete kapılıyorum. "Lütfen bunu bir daha yapma. Burada değil. Bu gece olmaz."

Bana doğru yavaş bir adım atıyor. "Seni benden daha iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Gözümü bile kırpmadım. "Beni elinde tutmak için beni manipüle etmek zorunda olmadığını düşünüyorum."

Ağzını açıyor ama yalan ağzından kaçmadan elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Alex'i seviyorum. Ve söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek ya da seninle birlikte olmak istememe neden olmayacak."

Kelimeler orada asılı kalıyor, temiz ve kesin. Ama Tyson ipucunu anlamıyor.

Çenesi sıkılır. Gülümsemesi kaybolur.

"Onunla sadece seni güvende tutacağını düşündüğün için evleniyorsun. Ama bu aşk değil. Bu hayatta kalmak."

Sabrım kırılıyor. "Bu sadece beni ne kadar tanımadığının kanıtı. Çünkü kendimi güvende hissetmek için hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyaç duymadım."

"Seni tanıyorum, Mags." Sesi keskinleşiyor, yalvarıyor ve aynı anda suçluyor. "Onunla rol yapabilirsin, yüzüğü takabilirsin, mükemmel nişanlıyı oynayabilirsin, ama ne yaşadığımızı hatırlıyorsun."

"Hayır," dedim. Soğuk. "Sana defalarca söyledim. Aramızdaki her şey bir yalandı. Öyle olmasaydı bile, Alex'le yaşadıklarımın yanında sönük kalırdı."

Gözleri karardı. "O seni asla benim seni sevdiğim gibi sevmeyecek."

"Buna inanıyorum. Çünkü senin sevme şeklin -ölüp gitmiş bir şeye tutunma şeklin- sevgi değil. Kontroldür. Ve tehlikeli. Beni çok korkutuyor."

Hikâyeyi kafasında yeniden yazmış bir adamla nasıl anlaşırırsınız? Her sayfayı çevirmiş ve sanki hak etmiş gibi sonuna kendi adını karalamış biriyle?

Bir adım geri atıyorum, gözlerim birkaç metre ötedeki sıcak sohbet uğultusuna kayıyor. Işıkların pırıltısı altında kahkahalar süzülüyor. Güvenlik çok yakın.

Yine de çok uzakta.

"Benden bu kadar, Tyson. Hayatımda görünmeye devam edemezsin."

Uzaklaşmak için dönüyorum ve parmakları bileğimi sarıyor.
Sert değil. Acı verici değil.

Kontrol edici.

Sahiplenici.

Donup kalıyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bırak beni," diyorum, sesim alçak ama keskin, sadece onun kulakları için. Dikkat çekmek ya da olay çıkarmak istemiyorum.

Tutuşu sıkılaşıyor ve paniğim artıyor.

"Çek şu lanet elini onun üzerinden." Alex'in sesi havayı yarıyor; alçak, keskin, ölümcül. Dönüyorum, yüzünde bulacağım öfkeyi şimdiden biliyorum.

Ve işte orada, ölümcül bir sakinlik.

Çenesi kilitlenmişti. Gözleri öfkeyle kararmış. Omuzları sanki patlamaya saniyeler kalmış gibi dik.

Tyson beni bırakıyor, ama önemi yok. Alex mesafeyi kapatmaya başladı bile.

Tyson'ı gömleğinin önünden tutup bir adım geriye itiyor, dişlerini sıkmış, kendini toparlamaya çalışıyor. "Onun yanında bir daha nefes alırsan, bu işi gerçekten bitiririm."

Tyson kendini toparlıyor, omuzları gevşiyor. "Sana söylemediği şeyleri ona sormalısın. Ona ne yaptığımızı sor-"

Kendimi aralarına sokuyorum, avuçlarımı Alex'in göğsüne dayayıp sertçe itiyorum. "Dur. Lütfen. Burası bunun yeri değil."

Tyson'a dik dik bakıyor ve ellerimin altında içindeki direncin kırıldığını hissediyorum.

Tyson gülüyor -sessiz ve kendini beğenmiş. "Ne yani, ne olduğumuzu öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Omurgam sertleşiyor ve onun gözleriyle karşılaşıyorum, sabit ve korkusuz. "Alex'le aramızda hiçbir sır yok. O her şeyi bilir. Hiçbir şeyi dışarıda bırakmadım çünkü bugünün geleceğini biliyordum. Bu çok tahmin edilebilirdi. Tüm beklentilerimi boşa çıkardın. Ve her nasılsa, beni hâlâ hayal kırıklığına uğratiyorsun."

İrkilir ve gözlerinde bir şey kayar.

Alex burnundan sertçe nefes alıyor, çenesi gergin, Tyson'a bakarken seğiriyor.

Koluna dokunuyorum, onu topraklıyorum. Sesim yumuşak. "Buraya diğer eşlerle tanışmak ve bu gecenin tadını çıkarmak için geldim ama o bunu benim için mahvetti. Lütfen beni eve götürür müsün?"

Alex cevap verirken gözlerini Tyson'dan ayırmıyor. "Bana zarar vermek mi istiyorsun? İyi o zaman. Salıncağını al. Ama bu süreçte ona ne kadar zarar verdiğini neden göremiyorsun? Onu sevdiğini iddia ediyorsun ama tek yaptığın ona zarar vermek."

Tyson cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Zarar çoktan verildi.

Alex geri adım atıyor ve beni yanına çekerek uzaklaşıyoruz; Tyson'ı ait olduğu gölgede bırakıyoruz.

Dışarı çıkarken hiçbir şey söylemiyoruz.

Alex'in kolu beni korumaya devam ediyor ama ben kendimi açıkta ve olabilecek en kötü şekilde görülmüş hissediyorum.

Bu partinin benim eşler kulübüne ilk girişim olması gerekiyordu. Bunun yerine, bir sonraki skandal ben olabilirdim.

Bölüm 7

Mag "olia ½iccl

BUTİK ŞAKAYIK GIBİ KOKUYOR. YUMUŞAK KLASİK MÜZİK tepemde bir yerden çalıyor ve etrafımdaki her şey beyaz, altın rengi ve yumuşak. Kadife koltuklar. Sıra sıra dizilmiş elbiseler o kadar narin ki bana askılara takılmış bulutları hatırlatıyor. Kimsenin dokunmadığı parmak sandviçlerden oluşan bir kulenin yanında gümüş bir şampanya tepsisi parıldıyor.

Her şey mükemmel. Zarif. Gelinlik hayallerinin olması gereken her şey.

Mutluluğuma rağmen, ben... huzursuzum.

Malie ön masanın yanındaki stilistle sohbet ediyor, değişiklikler ve zaman çizelgeleri hakkında sorular soruyor. Leilani ve Sefina yanımda, rafları karıştırıyor ve bana yakışacağını düşündükleri elbiseleri çekiyorlar.

Çok heyecanlılar.

Ben de olmaya

çalışıyorum.

Elimi yakındaki bir elbisenin nefes kadar yumuşak tülünün üzerinde kaydırıyorum ve kendime gülümsemeyi hatırlatıyorum. Bu bir peri masalı gibi görünmeli. Ve öyle de. Ama biri yok.

Her zaman Violet'in bu bölümde yanımda olacağını hayal etmiştim... benim insanım olarak. Bana mendil uzatan kişi.

Ağladım çünkü bunaldım. Balo elbisesi felaketlerine benimle birlikte gülecek ya da mükemmel elbiseyi bulduğumda benimle birlikte bayılacak olan kişi.

Ama o bir okyanus uzakta. Gelinlik denemelerimi izlemek için dünyanın öbür ucuna uçmasının gerçekçi olmadığının farkındayım ama göğsümdeki ağrı neyin gerçekçi olduğunu umursamıyor.

"Tamam," diyor Sefina ellerini çırparak. "Seçeneklerimizi dörde indirdik. Bir şık, bir romantik, bir dramatik ve bir de joker." Sanki bana kazanan bir piyango bileti sunmuş gibi sırtlıyor. "Hadi partiyi başlatalım."

Başımı sallıyorum ve stilist beni soyunma odasına götürüyor.

İlk elbise göz kamaştırıcı. Omuzları açık. Dantel detayları sanki melekler örmüş gibi. Ama aynanın karşısına geçip elbisenin bedenimi sardığını gördüğümde, bunun doğru elbise olmadığını anlıyorum.

Bu o değil.

Malie yumuşak bir gülümsemeyle ellerini birbirine kenetliyor. "Çok güzel görünüyorsun, Magnolia. Gerçekten. Bu dantel bir rüya."

Leilani telefonunu kaldırıp bir fotoğraf çekiyor. "Romantik bir kraliyet havası veriyor. Herhangi bir katedrale girsen koro şarkı söylemeye başlar."

Sefina başını öne eğer. "Muhteşem ama--"

Malie onun yerine bitiriyor. "Ama bu seni aydınlatmıyor."

Nefes veriyorum, onların da bunu görmesiyle rahatlıyorum.

"Çok güzel ama bu *benim* elbisem değil."

ikinci elbise daha yumuşaktır. Akan şifon. Bir küçük

ruhani. Bir tarlada yalınayak, kır çiçeklerini tutuyor olmalıymışım gibi hissediyorum.

O da değil.

Malie başını eğdi. "Çok hoş görünüyorsun, lo'u afafine. Bir orman tanrıçası gibi."

Sefina burnunu kırıstırıyor. "Coachella'da çiçekçi kıza veriliyor. Gelin değil."

Leilani bir bacağını diğerinin üzerine atarak iç geçiriyor. "İçinde muhteşem görünüyorsun ama hayır. Bu elbise sana göre değil. Çok kabarık. Kaprisli olmak için çok uğraşıyor."

"Katılıyorum." Başımı sallıyorum, tekrar soyunma odasına doğru dönüyorum.

Üçüncü elbisenin fermuarını çektim, katedral uzunluğunda treni olan göz alıcı saten bir parça. Kendime bakıyorum, onu bekliyorum ve... hiçbir şey yok. Çok güzel -hepsi öyle- ama benim için özel bir bağlantısı yok.

Soyunma odasından çıkıyorum, tren arkamdan gelirken ipeği kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum. Kızlar sessizleşiyor ve bir an için "işte bu" diyeceklerini düşünüyorum - ta ki yüzlerini görene kadar.

İlk konuşan Leilani oluyor. Sesi yumuşak ve dikkatli. "Bu elbisenin içinde çok güzelsin ama bilemiyorum. Bu elbisenin içinde biraz hüzünlü görünüyorsun."

Malie başını eğiyor, gözlerini bana diyor. "Lo'u afafine, sorun nedir?"

Güvenli bir cevap veriyorum. "Lütfen burada benimle birlikte olduğun için mutlu olmadığımı düşünme. Mutluyum, hem de çok, ama Violet'i özlüyorum. Bunu hep birlikte yapmayı planlamıştık."

Gerçek bu olsa da, *gerçeğin tamamı* bu değil. Çok daha fazlası var.

Sadece Vi'siz geçen şu an değil. Kenarlardan yaklaşan her şeyin baskısı-Tyson ve dün gecenin kontrolden çıkma şekli. Alex'in gözlerindeki nefret

Onu ittiğinde öfkeliydi, akli dengesi yerinde değildi, beni korkutacak şekilde korumacıydı. Ve en kötüsü? Bir dahaki sefere itmekle bitmeyeceğini bilmek. Bir noktada, Alex'in öfkesi taşacak. Ve bu olduğunda, onu itmekten daha fazlasını yapacak.

Bu gün neşe, dantel ve şampanya olmalıydı ama Tyson elbise alışverişi törenimin üzerine yağmur gibi yağan bir bulut.

Aynada yansımam bana bakıyor. Dün gece yaptıklarını unutamadığım için kendime kızıyorum.

Soyunma odasına geri dönüyorum, askıda başka bir elbise bekliyor; yumuşak tül den, gövdesi narin boncuklarla süslenmiş bir elbise. Bu, on iki yaşındayken hayalini kurduğunuz ve dantel perde duvağıyla gelinlik oynadığınız bir elbise.

Ama şimdi? Bağ kuramayacağım bir kumaş gibi görünüyor.

Yine de giyiyorum, çünkü insan böyle yapar. Tekrar denersin.

Gülümsemeye devam ediyorsun.

Karnındaki düğüm orada değilmiş gibi davranıyorsun.

Dışarı çıktığımda Malie beni bekliyor - her zamanki sıcak gülümsemesiyle değil ama annenin sezgileriyle rolümü anlayan bakışıyla.

Yaklaşıyor, aynada gözlerimle buluşmadan önce elbisenin bir tarafını düzeltiyor. "Bunların hiçbiri o değil, değil mi?"

Yarım bir kahkaha attım. "Sanırım sadece seçiciyim."

Gözünü kırpmadı. Yutmadı. "Hayır, bebeğim. Bunun tülle, dantelle ya da kayıp Violet'le ilgisi yok. Neler oluyor?"

Uzun bir süre bakışlarını tutuyorum, sonra nefes veriyorum ve ona anlatmaya karar veriyorum.

Giyinme platformunun kenarındaki küçük kadife bankta oturuyorum, tül katmanları etrafıma dökülüyor, içinden çıkamadığım köpüklü bir karmaşa.

Malie yanımda diz çöküyor, eli nazikçe benimkinin üzerinde. Bekliyor, bastırmıyor ve bir şekilde bu barajı açıyor.

"Dün gece Kye ve Krishna'nın evlerinde verdikleri partide yine oldu."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, yumuşak ama keskin. "Yine ne oldu?"

"Tyson McRae. Ben yalnız kalana kadar bekledi. Beni köşeye sıkıştırdı. Bana her zaman yaptığı şeyleri söyledi - beni hâlâ sevdiğini, hata yaptığımı, Alex'in benim için doğru kişi olmadığını." Titrek bir nefes aldım. "Beni tuttu. Sert bir şekilde değil.

Canımı yakmak için değil, uzaklaşmamı engellemek için. Alex bunu gördü ve ne kadar iyi gittiğini tahmin edebilirsin."

"Oh, lo'u afafine. Bugün havanda olmamana şaşmamalı."

"Alex kendini tutmayı başardı ama vücudundaki her kasın gerginliğini izledim, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Alex'in yapabileceklerinden çok korkuyordum. Çok gergin ve kırılgan noktası çok yakında." Yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Beni korumak için kontrolünü kaybederse bununla yaşayamazdım.

-Ve bu ona her şeye mal oldu."

Kelimeleri söylemiyorum ama ikimiz de ne demek istediğimi biliyoruz. Elias bize her şeyi anlattı hakkında ne oldu içinde

Eyaletler. Tyson'ın geri döneceğini biliyorduk ve hepimiz onun bir sonraki hamlesini bekliyorduk."

"Bununla kimseye yük olmak istemiyorum."

Sadece Tyson'dan korkmuyorum. Aralarındaki bu kavganın neye dönüşebileceğinden korkuyorum.

Malie başını sallıyor. "Magnolia, seni korumak bir yük değil. Sevdiğin adamı korumak da öyle."

Sözleri içimde derin bir yara açtı. "*Ben* nasıl Alex'i korumak mı?"

Malie biraz daha dik oturur. Ses tonu değişmiyor. En ufak bir duygu seğirmesi bile yok. Sadece soğukkanlı, sakın bir ifade. "Tyson'ın çükünü tekmele," diyor mutlak bir sakinlikle.

Ona bakıyorum. Bir kez göz kırpmıyorum. Sonra iki kez. "Özür dilerim- ne?"

Ellerini kucağında birleştirdi. "Beni duydun. Sana her yaklaştığında sikine tekmele bas. Tereddüt yok. Özür dilemek yok. Kendini aşık sanan bir adam bile, eğer o kadın taşaklarını hedef almaya devam ederse çok hızlı bir şekilde düşecektir."

Bir saniyelik ölüm sessizliği. Sonra Leilani'nin nefesi kesilir. "Bu şimdiye kadar verdiğin en iyi tavsiye olabilir, Tinā."

Sefina neredeyse şampanyasını tükürüyordu. "Gerçekten mi? İkonik, Tinā."

Kahkahayı patlatıyorum, dağınık ve ürkek, kenarları biraz kaba bir şekilde yuvarlanan türden. "*Sikine tekme mi atayım?*" Gözümün kenarını silerek yankılıyorum.

"Olabildiğince sert," diyor Malie, sanki bu şimdi olmuş gibi başını sallayarak resmi aile politikası. "Uyarı yok. Hazırlık yok. Sadece atışı yapın ve yere düştüğünde uzaklaşın. Oyun oynamadığınızı anlasın."

Hepimiz kendimizi kaybettik. Tüm butik kadın kahkahalarıyla doluyor - bu tür bir yerde duymanız gereken yumuşak, gelin kıkırdamaları değil. Bu tam gırtlaktan,

Gerçek bir kıkırdama ve günlerdir ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyorum.

Hâlâ elbisem yok ama daha iyi bir şeyim var. Tanıdığım en vahşi kadın şeklinde bir zırh.

Elbiseyi bulamayız. Bugün bulamayız.

Son elbise askıya geri kondu ve stilist bana sempatik bir gülümseme verdi. Ama hayal kırıklığına uğramadım. Tam olarak değil. Çünkü elim boş çıkabilirim ama kalbim boş çıkmayacağım.

Kapıya doğru ilerlerken Malie kolunu benimkine doluyor, Leilani ve Sefina arkamızda öğle yemeği planları ve bana hangi tarz elbisenin daha çok yakışacağı hakkında sohbet ediyor. Ve bu konuda yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Vi her zaman hayal ettiğimiz gibi yanımda olmayabilir ama Malie, Leilani ve Sefina var - tacımı düzeltecek ve gerekirse Tyson McRae adındaki bir sorunu stratejik olarak yerleştirilmiş bir dizle düzeltecek kadınlar.

Charleston'da peşinden koştuğu kız olduğumu sanıyor. Yumuşak dilli. Korkmuş. Yalnız. Ama onu bir sürpriz bekliyor. Artık desteğim var.

Ve... alçaktan nişan almak için yeşil bir ışık.

Bölüm 8

Alex Sebring

MÜZİĞİN RITMI GÜRLÜYOR İÇİNDEN SPOR SALONU ALÇAK, PIS bas ve sert ve zehir saçan bir ses. Bahaneleri bastırmaya yönelik bir şarkı, eskiden maç gününden önce kendime kim olduğumu hatırlatmak için patlattığım türden.

Şu anda mı? Hatırlatmaya ihtiyacım var.

Başka bir bantlı squat turuna başlıyorum, direnç kalçalarımı ısıırıyor, dizlerimin arkasında ateş yanıyor. Tekrarlar güzel değildi. Formum mükemmel olmaktan uzak ama gelişiyor. Yavaş yavaş. Eskiden olduğum kişiye giden yolun uzun olacağını biliyordum.

Karşımdaki ayna yalan söylemiyor. Yıllar önce olduğum yerde değilim. Yakınında bile değilim. Ama yansımadaki adam? Onun için geliyor. Ve adalelerimdeki her titreme, omurgamdan aşağı yuvarlanan her ter damlası bunun kanıtı. Ceza değil.

İlerleme.

Kısa bir süre önce topallayarak yürüyordum. Bugün ise sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi setleri üst üste koyuyor ve kızağı itiyorum. Çünkü var.

Bir sonraki itiş için bastırıyorum, kalan tüm gücümle ilerliyorum. Ayak bileklerim çığlık atıyor, göbeğim kilitlemiş, ellerim bara kenetlenmiş.

Bir tane daha. Sadece bir tane daha.

Bu sadece rugby ile ilgili değil. Vücudumu geri kazanmakla ilgili. Odak noktamı. Benim adım.

Gidecek hiçbir yer kalmayana kadar kızağı sürüyorum, sadece duvar ve hayal kırıklığı. Sonra çömelıyorum, ellerim kalçalarımnda, göğsüm kabarıyor.

Onu duymuyorum, ne müziğin ne de kalp atışlarımın gürlemesinin sesini. Ama başımı kaldırdığımda orada, benim tatlı Magnolia'm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarını gülümsemeye zorluyor.

Kapının pervazına yaslanmış, sanki bir dakikadır oradaymış ve kurtuluş için kendimi mahvetmemi izliyormuş gibi görünüyor. Ve Tanrı yardımcım olsun... Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Saçları, kimseyi etkilemeye çalışmadığı zamanlarda yaptığı ve nedense beni her zaman etkileyen gevşek düğümlerden biriyle geriye doğru toplanmış. İfadesinde ne olduğunu tam olarak anlayamadığım farklı bir şey var.

Uzaktan kumandayı kapıp müziğin sesini kısıyorum, bas sesleri arkamda sabit bir nabız atışına dönüşüyor. Nefesim hala zor geliyor, ter sırtımdan aşağı damlıyor.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Bir havlu kapıp yüzümde gezdirerek soruyorum.

"Manzarayı seyredecek kadar uzun süredir."

Sırıtarak havluyu boynumda ve omuzlarımnda gezdiriyorum. "Umarım terli ve biraz da akli başında değilsindir."

Yaklaşıyor, avıymışım gibi beni izliyor. Ama ilk atlayan ben oluyorum, onu kendime çekip alınından öpüyorum, bir elim kalçasında gezinirken onu içime çekiyorum. Vişneli vanilya ve temiz ten. En sevdiğim kombinasyon.

"Nerelerdeydin?"

Bir duraklama oldu. Bir değişim. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bir şey titreşiyor. "Doktor."

İçimdeki her şey durdu.

Doğrudum, kaslarımı unuttum. "Sorun ne?" Sesim bir oktav düşüyor. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"O tür bir doktor değil," diyor, panik çiçek açmadan önce beni kesiyor.

"Tamam... Ne tür o zaman?"

"Bir kadın doğum uzmanı."

Bu sessiz bir gök gürültüsü gibi iniyor ve beynim tökezliyor. "Neden?"

Sesi yumuşak, neredeyse dikkatli. "Sadece nerede durduğumu bilmek istedim. Her şeyi kontrol ettirmek için, böylece bebek zamanı geldiğinde vücudumun hazır olduğunu bileceğim."

Ona bakıyorum, anlamaya çalışıyorum. "Ve?"

Ağzı kıvrılıyor, nazık ve emin. "Her şey harika görünüyor. Doktor sağlıklı olduğumu söyledi. Hamile kalmamı engelleyecek hiçbir şey görmüyor. Tabii ki garanti yok ama her şey yolunda görünüyor."

Zemin altımdan kayıp gidiyor ama korkudan değil. Umuda çok benzeyen bir şeyden. "Az önce bana duymak istediğimi bilmediğim en iyi haberi verdin."

Sözleri göğsüme yerleşiyor, kuru çıranın üzerine düşen bir kıvılcım gibi.

Bir tutam saçını yüzünden çekiyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Başını eğiyor, kaşları kalkık, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Ne demek bu?"

"Pratik yapmalıyız."

Gülüyor - yumuşak, nefes nefese bir ses. "Terlemişsin."

Eğiliyorum, sesim törpüleniyor. "Terliyorum ama sen bundan rahatsız olmuyorsun."

Bir duraklama var. Havada bir değişim.

Gözleri üzerimde geziniyor, yavaş ve kasıtlı. "Hayır. Aslında seni bu şekilde görmek oldukça seksi."

Ve hepsi bu kadar.

Ellerim kalçalarında. Ağzı benimkiyle buluştu. Aramızdaki çekim söylenmemiş her şeyle yüklü -İstek, sevgi, olasılık.

Başladı.

Gözleri gözlerime dikilmiş, ellerimi gömleğinin altından geçirdiğimde nefesi kesiliyor. "Seni hemen şimdi becermek istiyorum... burada" diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert.

Magnolia kelimelerle cevap vermiyor - sadece üstünün eteklerine uzanıyor ve onu başının üzerinden çekip yere atıyor. Teni sıcak, yumuşak ve şimdiden beklentiyle kızarmış.

Onu sertçe öpüyorum, cilalı ya da pratik değil. Aç. Acil.

İçimde eriyor, kolları omuzlarıma dolanıyor, onu geriye doğru yürütüyorum, nereye gittiğimizi umursamadan

Kara. Sırtı aynaya çarpıyor ve nefesi kesiliyor, sadece beni teşvik eden küçük bir ses.

Magnolia'nın nefesi ben ona bastırırken kesiliyor, bir elim kalçasını kavırıyor, diğeri ensesini avuçluyor. Gözleri geniş ve karanlık, göz bebekleri şişmiş. Çoktan kızardı ve ben daha ona doğru düzgün dokunmamıştım bile.

"Son zamanlarda doymak bilmiyorsun," diyor, kalçamı onunkinin arasına kaydırduğımda nefesi kesiliyor.

"Bana yaptığın bu. Sonra da buraya bu şekilde geliyorsun... Bebek sahibi olmaktan bahsediyorsun..." Eğildim, ağzımı kulağına dayadım. "Ellerimi kendime saklamamı nasıl beklersin?"

Gülüyor, parmaklarını pazılarımın etrafında kıvırıyor. "Seni kızdırmaya çalışmıyordum."

"Denemene bile gerek yok," diyorum öpücüklerimi boynunda gezdirirken. "Sadece yanımda nefes almak bile beni sertleştirmeye yetiyor."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi? Kanıtla." Cevabım alçak, tehlikeli bir ses.

Keskin bir çekişle pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi. Tereddüt etmeden pantolondan çıktı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Parmaklarımı külotunun kemerinin altından geçirip tek bir hareketle külotunu kalçalarından aşağıya indiriyorum. Gömleğimi başımın üzerinden çekip şortumu tekmeleyecek kadar geri çekiliyorum.

Sonra tekrar onun üzerindeyim; ağzım onunkinde, dilim derine kayıyor, kalçalarım onu cama yapıştırıyor. Aramızda hiçbir şey yok; ne kıyafet, ne boşluk, ne de şüphe. Sadece ten ve

gerçek ve gözlerindeki o bakış beni her seferinde mahvediyor.

"Bebek yapma pratiği yapmak ister misin?" Dudaklarına karşı söylüyorum. "Çünkü istiyorum. Tam burada. Şu anda."

Elleri saçlarıma dolanıyor ve alt dudağını dişleyerek başını sallıyor.

"Söyle," diye emrediyorum, dişlerimi çenesinde gezdirerek. "Seni burada öyle derinden becermemi istediğini söyle ki yarın uyandığında hâlâ hissedebilesin."

Titriyor, sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Beni burada öyle derinden sikmeni istiyorum ki yarın uyandığımda hâlâ hissedeceğim."

Ellerimi kalçalarına doğru kaydırıp kaldırıyorum ve onu aynaya doğru bastırıyorum. Bacakları tereddüt etmeden belime dolanıyor ve yavaş, pis bir darbeye içine giriyorum. Nefes nefese kalıyor, tırnakları omuzlarımı ısırtıyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum. "İçine bir bebek koymak istiyorum. Şimdi değil. Ama yakında. Hazır olduğunda."

Nefesi kesiliyor.

"Seni çocuğumuzu taşıırken yuvarlak ve ısıltılı görmek istiyorum. Senin bir anne oluşunu izlemek istiyorum, bu dünyanın gördüğü en güzel anne."

Dudaklarından umutsuz bir ses çıkıyor ve ben onu başka bir öpücükle yutuyorum.

"Doğru zaman geldiğinde," diyorum, yavaş ve derin bir şekilde tekrar sokuyorum, "seni o kadar çok dölle dolduracağım ki bunu kemiklerinde hissedeceksin."

Şimdiden titriyor, bana yapışıyor.

"O zamana kadar, vücudun benimkini ikinci doğa gibi tanıyana kadar tekrar tekrar pratik yapmaya devam edeceğiz."

"Tanrım, takıntılısın."

"Aynen öyle. Bebeğimi senin içinde görmeye kafayı taktım. Ve uyandığımda koridorlarda koşturan senin, bizim küçük bir versiyonumuzla karşılaşmak."

İnliyor, çığ ve harap. "Beni öldürüyorsun."

Ellerimin arasında çözülürken başı geriye düşüyor ve ben de onu takip ediyorum, aramızdaki an bembeyaz kesiliyor.

Birbirimize yapışmış halde, zor nefes alarak, hâlâ birbirimize dolanmış ve titriyor halde kalıyoruz. Ve bana baktığında, gözleri cam gibi, dudakları ayırık, bunun asla bıkmayacağım tek alıştırma olduğunu biliyorum. "Senin gözlerine ve belki de benim inatçılığımıza sahip küçük bir çocuk düşünüyorum. İkimizden de bir parça olan birini." diyor.

Gülüyorum -kısık ve soluk soluğa. "Zavallı çocuk." Gülümsüyor. "*Şanslı* çocuk."

Hız artıyor ama saygı hiç azalmıyor. Her Dokunmak bir sözdür. Her hareketi bir yemin. Elleri sırtımda geziniyor, tırnakları her hamlede batıyor.

"Sen benimsin," diyorum ağzına karşı. "Her zaman benim olman gerekiyordu."

Nefes nefese kalırken başı geriye düşüyor, vücudu etrafımda titriyor. "Senin," diye yankılanıyor, sesi kırılıyor. "Her zaman."

Serbest bırakma ikimizi de vuruyor -güçlü ve tüketen. Onu tutuyorum, omzunu, şakağını, dudaklarını öpüyorum.

Bu şekilde kalıyoruz, birbirine dolanmış ve nefessiz, alnı benimkine bastırılmış.

Parmakları çenemi okşuyor. "Ayna hala sağlam mı?"

Gülüyorum, alnım hâlâ onunkine değiyor. "Eğer değilse, buna değerdi."

Beni öpüyor, gülümsemesi sıcak ve memnun. "Çok yoğundu."

"Bu her şeydi."

Onu bırakıyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Göğsüm onunkine karşı yükselip alçalıyor, ikimiz de hâlâ nefesimizi tutuyoruz.

Uykulu ve memnun gözlerle bana bakıyor. "Tüm bunları gerçekten istiyor musun?"

"Evet," diyorum yüzündeki nemli saçları okşayarak. "Her şeyden çok."

"Çocuk bezi bile mi?"

Sırıtiyorum. "Kirli bezleri bile."

Ve o anda -çırılçıplak, terli, kalbim dolu- kesin olarak bildiğim bir şey var: hayatın böyle hissettirmesi gerekiyor.

"Mini mini bir seni buralarda koştururken görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor.

Yumuşak bir kahkaha atıyorum, sonra nemli ve vahşi saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Sadece bilmeni istiyorum ki... o zaman geldiğinde ben de varım. Her parçamla."

Başını yukarı kaldırıyor, dudakları çeneme değiyor. "Zaten öylesin."

Hareket etmiyoruz. Buna ihtiyacımız yok.

Ve bir kez olsun zihnim bir sonraki adım için yarışmıyor - antrenman programları, medya gürültüsü, tırmanılacak bir sonraki dağ. Aklım şu anda onunla birlikte.

Ve yıllardır ilk kez bir şeyin peşinden koşmuyorum... çünkü ona zaten sahibim.

Ckapt'ca 7

Alex Sebring

MANOLYA ADIMLAR İÇİNDEN BAHÇE KEMER GIBI O
hayatımın geri kalanına doğru yürüyor.

Günün geç saatlerinde güneş onun fildişi elbisesini yakalıyor ve bu görüntü göğsümü yumrukluyor - yatıştırmak istemediğim bir ağrı. Saçları açık, yüzünden uzakta, Samoa'dan gelen narin beyaz çiçeklerle örülmüş. Köklerime sessiz bir övgü. Annemin anavatanına bir selam. Ve her düşünceli ayrıntıda, beni sadece görmediğini, geldiğim yeri onurlandırdığını hatırlatıyor.

Boynundaki altın zincir her adımda parlıyor, Sydney'den ayrılmadan önce ona verdiğim zincir. Ya parmağındaki? Henüz yüksek sesle söylemediğim her yemini dile getiren yüzük.

Partiyi düşünüyor olmalıydım - çimenlerin üzerine dağılmış konukları, çeşmenin yanına sıkışmış yaylı çalgılar dörtlüsünü, şampanya kadehleri ve ordövrler taşıyan garsonları.

Ama tek görebildiğim o.

Beni bakarken yakaladı. Elbette, çünkü Magnolia hiçbir şeyi kaçırmaz. Tek kaşı beni sorgular gibi kalkıyor.

Neden bana ölebakıyorsun? Ben de onun böyle düşündüğünü hayal ediyorum.

Sonsuzluk gibi görünüyorsun. Ben de öyle düşünüyorum. Ve ilk defa, her şeyi istemekten korkmuyorum.

Gülümsemesi yavaş ve sinsi. "Boyundan büyük işlere kalkışmış bir adama benziyorsun."

Başımı sallayıp ona elimi uzatıyorum. "Aşık bir adam gibi görünüyorum."

"Tatlı bir adam."

Neredeyse bahçe merdivenlerine varmıştık ki etrafına bakınıp büyüyen kalabalığı taradı. "Keşke Violet da gelebilseydi. Bu bizim nişan partimiz. Önemli bir şey. O da burada olmalıydı."

"Eminim elinden geleni yapmıştır." Bir sırtışı ısırdım.

Ve sonra tam o anda... bahçe yolundan çıkan, uzun çitlerin ve limon ağaçlarının arasına sıkışmış figürü görmüyor. Ama ben görüyorum.

Violet yeşil giyiyor, bukleleri her adımda zıplıyor. Şimdiden el sallıyor, şimdiden ağlıyor.

Magnolia dönüp durdu. "Violet?!" Sesi hecenin ortasında çatlıyor, elleri ağzına doğru uçuyor.

"Alex! Onu buraya sen getirdin!" diyor, yarı koşarak en iyi arkadaşına doğru gidiyor ve onu neredeyse ikisini de yere düşürecek bir kucaklaşmayla karşılıyor.

Ellerimi ceplerime sokup birbirlerine sarılışlarını izliyorum.

"Tabii ki burada. Bana her şeyimi veren kadın için hediye. Ve bencilce, çünkü onsuz bir gelinliğe bağlı kalmayacağını biliyorum."

Violet, Magnolia'nın omzunun üzerinden bakıp, "Teşekkür ederim." diyor.

Ona hafifçe başımı sallıyorum.

İkisi sanki haftalar değil de yıllar geçmiş gibi birbirlerine sarılıyorlar. Onların neşesi çok güzel ve ben de bunu gerçekleştiren kişi olduğum için mutluyum.

"Gelecek hafta bir elbise seçeceğim. Söz veriyorum."

Tanıdık yüzler içeri süzülürken bahçedeki uğultu değişiyor.

Krishna ıslıl ıslıl parlıyor ve Kye onun arkasından geliyor, elinde koyu renkli ve pahalı bir şişe taşıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış var. Şişeyi uzatırken kıkırdıyor. "Sonrası için - evlilik kadehleri ve kadeh sonrası dans. Bir gezintiye çıkacaksın Alex. İyi türden."

"Daha hazır olamazdım, dostum."

Laurelyn ve Jack gelir. "Dünyada her şey yeniden yoluna girdi. O buraya, bize ait. Bundan eminim."

Başımı sallıyorum, kelimeler derinlerde bir yere çarpıyor. "Ben de."

Jack onun bir adım arkasında duruyor, elleri ceplerinde, sırıtıyor. "Bu kısım iyi kısım, dostum. Sahada kazanacağın tüm galibiyetlerden daha iyi."

Yaklaşıyor, elini omzuma vuruyor; sağlam, sabit. "Cehennemi yaşadın ama o kadın--" Çenesini Magnolia'ya doğru kaldırıyor. "O senin fırtınadan *sonraki* sakinliğin. Bunu mahvetme."

"Yapmayacağım." Hayatımda hiç bu kadar ciddi iki kelime etmemiştim.

Jack sırtıttı. "Yapacağını düşünmemiştim. Şimdi... şu sürekli duyduğum viski nerede?"

Ben cevap veremediğim bir ses araya giriyor. "Ben de katılıyorum," diyor Chloe, çemberin içine girerek. "Bu gece için ciddi bir ısırik gerekiyor."

İyi görünüyor; güçlü, parlak gözlü, kendinden ödün vermeyen biri. İçinde aylardır görmediğim bir kıvılcım var.

"Ben seni hallederim," diyorum ve bara doğru dönüyorum.

Elimde bir bardak viskiyle dönüyorum ve o da memnun bir baş hareketiyle viskiyi alıyor. "Tam da ihtiyacım olan şey."

Gözleri parıldıyor, keskin ve kesin. Bu gece omurgasında güç var.

"Ben seni hak etmiyor, Clover. Yaptıklarından sonra değil."

Omuz silkiyor, yumuşak ve rahatsız olmadan. "Evliliğimizi mahvetmekten fazlasını yaptı. Onu yakıp yıktı. Ama şimdi küllerimden doğma ve hayatımı yeniden inşa etme zamanı."

Bir sonraki misafir dalgası geldiğinde hâlâ Ben'i kızartıyoruz - takım arkadaşlarım, gürültülü ve en iyi şekilde kabadayı. Sırt tokatlıyorlar, el sıkışıyorlar, çimenlerin üzerinde bağırarak selamlaşıyorlar.

Eşleri de cilalı ve hazır bir şekilde, kollarını kavuşturmuş ya da parmaklarını kristal kadehlere dolamış, arkalarından geliyor. Bazıları, özellikle de yeni olanlar, Magnolia'ya doğru bir adım atıyor. Gülümsemeleri tatlı ama fazla sabit ve gösterişli. Onu taramalarını izliyorum; elbisesini, saçını, ayakkabılarını, yüzüğünü. Gözleri parmağındaki taşa ve kimseye yer açmak için küçülmemesine biraz fazla takılıyor. Onu ölçüp biçmeye çalışıyorlar ama o zaten üç adım önde, elinde şampanyası, dünyayı umursamıyor.

Magnolia onların tebriklerini zarif bir baş sallama ve yumuşak bir "teşekkür ederim" ile kabul eder, iltifatların adımlarını bozmadan onu yıkamasına izin verir. Kanıtlamaya gerek yok

Herhangi bir şey. Sadece kadehini kaldırıyor, sessiz ve bilmiş bir gülümseme sunuyor ve yoluna devam ediyor.

Kendini bir kraliyet mensubu gibi taşıyor; kendi tacını inşa etmiş ve onu giymek için kimsenin onayına ihtiyaç duymayan bir kadın gibi. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

Chloe değiş tokuşları izliyor. "Senin kızın omurgası var."

"Öyle ve çelikten yapılmış," diyorum.

"Güzel. O sürtüklerden bazılarıyla başa çıkmak için buna ihtiyacı olacak."

Kadehimi kaldırıyorum ama gözlerim Magnolia'dan ayrılmıyor; ne Laurelyn'le kollarını birleştirirken, ne Violet'e doğru eğilirken, ne de Tinā'nın söylediği bir şeye başını geriye atıp gülerken.

Daha önce de güzel anlar yaşadım. Hatta harika anlar. Ama şimdi? Onu bu kalabalığın içinde doğuştan gelen bir zarafetle süzülürken izlemek?

Tanrım,
şanslıyım. Ve
bunu biliyorum.

Davetsiz bir misafir gördüğümde başka bir konuşmanın yarısındaydım.

Celeste.

Beyaz elbiseli. Kan kırmızısı ruj. Deacon'ın koluna sarılmış, çaylaklarımızdan biri, zavallı piç kurusu. Ona yapışmış ama gözleri onda değil. Bana kilitlenmiş.

Magnolia gözünü kırpmıyor. Kendisine dokunulamayacağına çoktan karar vermiş bir kadının duruşuyla şampanya kadehini kaldırıyor ve Celeste'in gelişi onu etkilememiş gibi bir yudum alıyor.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Birkaç dakika sonra beni buluyor, elini benimkinin içine sokuyor ve sesinde bir gerginlik var. "O neden burada?"

"Deacon yeni oyunculardan biri. Eminim geçmişimizden haberdar değildir. Bilseydi onu yanımıza bile getirmezdi."

Celeste'den klasik manipülatif hamle.

Magnolia mırıldanıyor, sesi alçak ve etkilenmemiş. Gözleri yarım saniye Celeste'i takip eder. "Nişan partimizde beyaz giyiyor. Bu ne cüret!"

Elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Fark etmez. O benim gelinim değil."

Kaşlarını çattı. "Bu işin peşini bırakacak mıyız?"

"Evet, bırakıyoruz. Şimdilik." Misafirlerimize doğru bakıyorum. "Bir tepki almak için burada. Ona bir tepki vermeyelim. Bu *bizim* özel gecemiz."

Bir duraklama oldu.

Magnolia'nın bakışları benimkileri delip geçiyor. "Bu benim için gerçekten zor olacak, Alex."

"Biliyorum bebeğim, ama yapabilirsin." "Pekâlâ. Siktir et. Tepki yok."

Anlaştık, drama yok. Celeste'in bu gecenin bir saniyesini bile çalmasına izin vermek yok.

Sonraki bir saat el sıkışmalar ve kadeh kaldırmalarla geçti. Etrafta tur atıyorum, önemli olanlara teşekkür ediyorum, olmayanlara başımı sallıyorum. Magnolia asla uzakta değil, her zaman gözümün ucunda; ben derin bir sohbeta dalmışken bile o hep yanımda.

Ama tabii ki... Celeste yalnız olduğum anı bekliyor. Zamanlama konusunda her zaman bir yeteneği vardır.

Davetsiz misafirimiz yaklaştığında, eski taş bankın yanındaki kafesin arkasındayım - nefes alıyorum ve sessizliğin tadını çıkartıyorum.

Celeste hızla göz kırptıyor, soğukkanlılığı bozuluyor. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama Tyson bana ne planladığını söylemedi, ben de onu kontrol edebileceğimi, yönlendirebileceğimi düşündüm. Seni korumaya çalışıyordum-"

"Bana bir daha yalan söyleme," diye araya girdim, alçak sesle ve ölümcöl bir şekilde. "Sen de işin içindeydin. Beni sattın. En azından itiraf et."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Peki. Kabul ettim. Ama sadece seni hak etmeyen biri için kendini heba etmeni izleyemediğim için."

enem büküldü. "Ve *sen hak* ettiğini mi düşünüyorsun?"

Gözleri yaşlarla parlıyor. "Seni sevdim, Alex... ve hala seviyorum."

Gölüyorum, mizahsız ve keskin. "Sen benim kontrol edebileceğini düşündüğün halimi sevdim. Ve belki bir süreliğine buna izin verdim. Ama gerçek şu Celeste. Ben seni hiç sevmedim. Hiç yaklaşmadım bile. Hiçbir zaman sevgime layık olmadın ve şimdi de kesinlikle hak etmiyorsun."

Yüzü buruşuyor, maskarası porselen tenine akıyor. "Bunu kastetmiyorsun."

"Ciddiyim. Çünkü tüm sevgim -her bir parçası- Magnolia'ya, senin mahvetmeye çalıştığın kadına ait. Ve o hâlâ ayakta. Hâlâ parlıyor. Ya sen? Sen sadece eskiden tanıdığım birisin, başka bir gelinin nişan partisinde beyaz elbise giyen bir kadınsın."

Celeste'in dudakları tartışmak ister gibi ayrılıyor. Belki özür dilemek. Ya da yalvarmak. Ama ben uzaklaşıyorum. Çünkü o konuşma bitti. Savaşı kaybettiği an

Ŗu anda y z    m  takan kadına olan aŖkımı hafife almıŖım. Ve ona bir saniye daha zaman ayırmayacağım.

Kafesten, çoktan içine girdiği gölgeden uzaklaŖıyorum ve akŖamın sıcaklığına yeniden katılıyorum - kahkahaların alçak tınısı, cam eŖyaların Ŗıngırtısı, havada dolaŖan bahçe g llerinin ve turunçgillerin kokusu.

Magnolia  imenlikte, ıŖıđı yakalayan bir kahkahayla baŖını geriye eđmiŖ, bir eli Ŗampanya kadehine sarılmıŖ, diğeri Violet'in koluna dolanmıŖ.

Bulutların  zerinde. Bunu görüyorum. Hissediyorum. Ve bu beni mutlu ediyor.

Ben kalabalığın arasına karıŖırken Jack hayvanat bahçesinde bebek bezi patlamasıyla ilgili dramatik bir canlandırmanın ortasındaydı. Kye gözlerinin kenarındaki yaŖları siliyor ve  aylak takım arkadaŖlarımdan biri dehŖete d Ŗm Ŗ görünüyor.

"Dinle," diyor Jack sırtarak, "rugby'nin tam temas olduğunu mu d Ŗ n yorsun? Aceleniz olduğunda yürümeye baŖlayan bir çocuğu araba koltuğuna oturtmayı deneyin."

Etrafindakiler gülmekten kırılıyor ve Kye sanki zihninde canlandırıyor muŖ gibi bir ifadeyle elini omzuna vuruyor. Ben de onlarla birlikte gülüyorum ama bir Ŗey can alıcı noktadan daha derinde kalıyor. O görüntü - tekmeleyen minik spor ayakkabılar, akan meyve suyu kutuları, içten dıŖa inŖa edilen bir hayat - göğsüme yerleŖiyor ve oraya yerleŖiyor.

Bunu istiyorum.

Kaosun benim versiyonumu. Yorgun gözler ve dolu bir kalp. Magnolia ile sabahlarımızın bebek kıkırdamalarıyla baŖladıđı ve çizgi film sesleri e Ŗ l i đ i n d e omzumda uyuyakalmasıyla sona erdiği bir gelecek. Bu beni korkutmuyor. Beni  ağırıyor.

Theo'yu görüyorum; basın kartı gömleğine iliştirilmiş, fotoğraf makinesi yanında asılı. Titreyen fener sırasının hemen ötesinde oyalanıyor, rahatsız etmiyor ama bekliyor.

O sadece başka bir paparazzi değil. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Gerçeği çarpıtmadan söyleyeceğine güvendiğim birkaç kişiden biri. Ve ragbiye dönüşümle ilgili söylentiler yayılmaya başlamışken, başkasının benim için yazmasına izin vermektense anlatıyı kontrol etmeyi tercih ederim.

Bir kez başımı sallayarak ona onay verdim. "Hazır mısın?"

"Her zaman," diyor sırtıtarak, sonra bakışlarını

Ben. "Bu arada çok çekici. Röportajdan önce birkaç kare fotoğraf çekmemin sakıncası var mı?"

Çeşmenin yanında Violet ve Chloe ile gülüşen Magnolia'ya doğru bakıyorum. "Gerçek manşet o, Theo. Ben sadece onun yanında durduğum için şanslıyım."

Kamerayı hızlı ve etkili bir şekilde kaldırıyor, kahkahasının ortasında, elinde şampanyayla onu yakalıyor.

Theo tatmin olduktan sonra objektifi indiriyor ve yaseminlerle kaplı çardaktan peri ışıklarının süzüldüğü bahçe terasına doğru başını sallıyor. "Kız arkadaşını da al, çardaktan birkaç tane alacağız. Orada ışık mükemmel."

Ona doğru ilerliyorum, misafir kümelerinin arasından geçiyorum, omzumu sıvazlayan ya da hızlıca tebrik eden insanlara gülümsüyorum. Ona ulaştığımda bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve sadece onun beni duyabileceği kadar yakınına eğiliyorum. "Vakit geldi. Theo birkaç fotoğraf çekecek."

Başını benimkine doğru eğiyor, gözlerinde o kıvılcım dans etmeye başlamış bile. "Yolu göster, koca adam."

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, bahçede ilerliyoruz. Çeşmeyi geçip terasa doğru. Theo'nun zaten orada,

Çevresindeki alanı incelerken objektifini ayarlıyor. "Tam orada dur," diyor. "Mükemmel."

Tıkırtılar başlıyor; hızlı, zahmetsiz. Magnolia'nın vücudu her seferinde yumuşak bir hareketle benimkine doğru açı yapıyor. Elim beline yerleşiyor. Hiçbiri sahnelenmiş gibi gelmiyor. Hiçbir şey zorlama değil. Sadece biz, bir anın ortasında yakalandık.

Fotoğraflardan memnun kalan Theo kamerayı indiriyor ve cebinden telefonunu çıkararak ses kaydını başlatmak için dokunuyor.

"Pekâlâ. Basit tutalım. Sadece birkaç temel soru - bariz olanla başlayalım: Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Magnolia'nın başı bana doğru eğiliyor, sessiz bir işaret. Bunu konuşmuştuk. Gizlilik anlaşmasını bozmadan ya da Soul Sync'in gizlilik politikasına karşı gelmeden bunu söyleyemez. Ama ben aynı kurallara bağlı değilim.

Bu anı göğsümü ısıtıyor ve yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Bir çöpçatanlık servisine kaydolmuştum. Benimle aynı şeyi isteyen birini arıyordum - evlilik, bir aile, birlikte inşa edilecek bir hayat."

Magnolia'nın parmakları benimkileri okşuyor ve ben de onun hatırlarken takındığı o sessiz gülümsemeyi görmek için aşağı bakıyorum. Başlangıcı. Değişim. Her şeyi aydınlatan ilk kıvılcım.

Theo kaşlarını kaldırıyor. "Hizmetin adı nedir?"

Bakışlarını yarım saniyeliğine, ifadesindeki güven titreşimini yakalayacak kadar uzun bir süreyle karşılıyorum. "Soul Sync."

Theo başını sallıyor. "Çöpçatanlık. Beklediğim cevap bu değildi dostum. Bana bundan biraz daha bahset."

Magnolia'ya bakıyorum, sonra tekrar Theo'ya. "Her zamanki gibi tanışmadık; yüzler yoktu, isimler yoktu. Sadece a r a m ı z d a bir duvar olan sesler. Ama bir sorun vardı.

Soul Sync'in benim için seçtiği eş değildi. Orada çalışıyordu ve başka biriyle randevuma hazırlanmama yardım ediyordu."

Bu anı hala şaşırtıcı bir güçle çarpıyor. "Bu kaçınılmazdı. Daha adını bile bilmeden düşmeye başlamıştım. Yüzünü görmeden önce."

Gözlerim Magnolia'nınkileri buluyor. "Onun ruhuna aşık oldum ve bir şekilde o da benimkini sevdi."

Sessiz bir gülümseme dudağımı çekiştiriyor. "Yani evet, tam formülü takip etmemiş olsak da, Soul Sync bana vaat ettiği şeyi verdi. Ruhlarımız senkronize oldu ve ben de karımı buldum."

Magnolia'ya bakıyorum. Sessiz ama bana bakışı her şeyi anlatıyor.

"Bak sana ne diyeceğim... Onu ilk gördüğümde..." Başımı sallıyorum, gülümsüyorum, gördüklerimden dolayı hala yıkılmış durumdayım. "O odaya girdi ve kalbim anladı. Bir isme ihtiyacım yoktu. Sormama gerek yoktu. O olduğunu biliyordum ve nefesimi kesti."

Theo her kelimeyi özümsüyor - bir manşetin ya da dedikodunun peşindeymiş gibi değil. Doğru anlatmak niyetiyle dinliyor.

Boğazını temizliyor. "Büyük gün ne zaman?"

"8 Kasım," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Vay canına. Çok yakında."

Magnolia'ya bakıyorum. "Şuna bak dostum. Acele ettiğim için beni suçlayabilir misin?"

Tek cevabı sırtlamak oluyor.

"Magnolia'nın gelecek sezon başlamadan önce yerleşmek için zamana ihtiyacı var. Rugby'nin talepleri var. Bunu yeterince uzun süre yaptım.

senden ne kadar çok şey götürdüğünü bilmek. Sadece çılgınlık başlamadan önce sağlam bir temele sahip olmasını istiyorum."

Theo başını sallıyor. "Peki burada hayat senin için nasıl gidiyor Magnolia?"

Gülümsüyor. "Taşınmak bir maceraydı ama burayı seviyorum. Farklı ama doğru bir şekilde. Taptığım koca bir aile kazandım. Hayat güzel."

Theo başını sallıyor. "Bu birçok insanın aşka yeniden inanmasını sağlayacak."

Magnolia güler. "O halde isteyebileceğimiz en iyi şey bu."

Klik. O anı yakalıyor - eli hâlâ benim elimde, başı bana doğru eğik, aramızdaki bakış binlerce sessiz gerçeğin derinliğinde.

Ve ben memnunum. Çünkü hikâye artık ortaya çıktı. Gerçek olan. Ve daha yeni başlıyor.

Dörtlü yavaş bir parçaya geçiyor ve dans pistine doğru ilerliyoruz. Elim sırtında alçak bir yere yerleşiyor ve o da eğiliyor. Yanağı omzuma değiyor ve nefesi yakamı ısıtıyor.

Göğsüm sessiz. Gerginlik yok. Ağrı yok. Her düşüncenin ardında sürüklenen bir ağırlık yok.

Sadece biz, müzik ve iç huzur.

Ama huzur sonsuza dek sürmez. Benim için değil. Teras ışıklarının ve kahkahaların ötesinde onu görüyorum.

Tyson-McRae. Yarı gölgede. İzliyor.

Hareketsiz. Çok hareketsiz. Ama göz göze geldiğimiz anda geri çekiliyor, kafesin arkasında kayboluyor.

Magnolia'yı biraz daha yaklaşıtıyorum. Tyson'la aramızdaki her neyse bitmedi. Yakın bile değil.

Bölüm 10

Mag "olia ½iccl

BEN YÜRÜRKEN TAZE BOYA VE TALAŞ HAVAYA KARIŞIYOR.

Yeni lobi. Şu anda bir inşaat alanı - dağınık merdivenler, asma bezleri, yarı monte edilmiş aydınlatma armatürleri - ama benim için? Bu bir olasılık.

Kapı aralığında durup telefonumu kaldırıyorum ve doğuya bakan pencerelerden sızan doğal ışığın referans fotoğrafını çekiyorum. Bu tam da misafir süitlerinde taklit etmek istediğim ışıltı - temiz, sakın, zahmetsiz.

"Şu kirişlerin üzerindeki verniği sıyırabilir miyiz?" Müteahhide baş üstü kemerini işaret ederek soruyorum. "Daha ham bir doku istiyorum. Daha az parlaklık."

Başını sallayıp bir not alıyor ve ben de elimde kalem, Sebring Hotels'e katıldığım gün Alex'in bana hediye ettiği iPad'e notlar alarak yoluma devam ediyorum. *Vizyonun kendi alanını hak ediyor*, demişti şakağıma bir öpücük kondurarak. Ve bu sadece başlangıç.

Bazen bana bu kadar inanması beni hâlâ hayrete düşürüyor. Kendimi sorguladığımda bile asla tereddüt etmez. Ona çalışmak istediğimi söyledim, tasarlamaya devam etmem gerektiğini söyledim.

Benim olan bir şeye kök salmışım ve o da kabul etti. Ama bundan da öte, uçmam için bana alan açtı.

Yakında ana salonun dışında rahat bir kütüphane salonu olacak yere giriyorum ve parmaklarımı geri kazanılmış bir ahşap parçasının üzerinde gezdiriyorum. Dokunulduğunda serin, biraz düzensiz, bir mekanı yaşanmış hissettiren bir doku. Gülümsüyorum ve bir not alıyorum: tonları sıcak arduvaz ile eşleştirin. Keten kontrastı ekleyin. Yumuşak katmanlar.

Bunu tekrar yapmak güzel. İhtiyaç duyulmak ve duyulmak. Kafamda başlayıp tuğla, ışık, kumaş ve boyayla biten bir şey yaratmak.

Çok uzun zaman önce, buna bir daha sahip olabileceğimden emin değildim. Kariyer. Güven. Özgüven. Peki ya şimdi? Eskisinden daha iyiyim. İnşa ediyorum. Ve bu sefer, baskı altında çatlamayacak bir temel üzerine.

iPad'imi kaldırıp ruh hali panosuna kaydırıyorum. Yumuşak adaçayı yeşilleri. Ağartılmış dalgaların karaya attığı odun. Kumtaşı tonlarında çarşaflar. Tasarım sadece estetik değil, aynı zamanda duygusal. Huzur, kalıcılık ve gösterişsiz bir derinlik. İnsanların dinlenmek için gelecekleri bir yer. Yeniden bağlanmak için.

Arka cebimde telefonum çalıyor.

Alex'ten bir mesaj ya da Leilani'den bir proje güncellemesi bekliyorum. Ama ekranda yanıp sönen ismi g ö r d ü ğ ü m d e hareketsiz kalıyorum.

Gabby.

FaceTime.

Nabzım hızlanıyor, kararsızım.

Beni neden arıyor?

Kalbim daha hızlı çarpıyor - panik değil ama tam tersi de değil. Beni kovduğundan beri Gabby ile konuşmamıştım.

beklemiyordum. Bu şekilde değil. Rastgele bir Perşembe günü, bir otel ziyaretinin ortasında değil.

Yine de bir şey *Kabul Et* 'e basmamı sağlıyor.

Görüntüsü titreşerek beliriyor. Saçları artık daha uzun, makyajı neredeyse hiç yok, ama gülümsemesindeki sıcaklık değişmemiş.

"Magnolia," diyor ve sesinde şefkat var. "Vay canına, şu haline bak. Parlıyorsun."

Bu nezaket karşısında şaşırarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "Merhaba. Selam."

Gabby'nin gözleri yumuşadı. "Durup dururken aradığım için özür dilerim. Violet bana sen ve Alex Sebring hakkındaki haberleri verdi."

Hâlâ temkinli bir şekilde başımı sallıyorum. "Tekrar birlikteyiz. Aslında nişanlandık. Kasım'da evleniyoruz."

Gülümsemesi genişliyor. "Duydum. Bu yüzden aradım. Tebriklerimi sunmak istedim."

"Teşekkür ederim," diyorum, temkinli ama nazık bir şekilde. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

Gabby'nin gülümsemesi biraz titriyor. "Sana nasıl davrandığım için bir özür borçluyum. Kararımı korku belirledi ve ben bunu kötü idare ettim."

Cevap vermek için acele etmiyorum. Özrünün aramızda kalmasına izin verdim. "Sen bunu hak etmedin. Her şeyini Soul'a verdin.

Senkronize et. Senin zamanın. Kalbin. İnşa ettiğimiz şeyi herkesten çok sen destekledin ve ben seni ruh eşini bulduğun için cezalandırdım. Aşık olarak yanlış bir şey yaptığını hissettirdim."

Yavaş bir nefes alıyorum. Yere ve tekrar ekrana bakıyorum.

Gabby devam ediyor. "O zamandan beri bu konu üzerinde çok düşündüm. Ve sonra o rapor çıktı - dünyaya nasıl

Soul Sync'te tanıştınız."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Magnolia, Avustralya şubesi bir gecede patladı. Başvurular durmak bilmiyor. Bunalmış durumdayız ama en iyi şekilde. Bunun için sana ve nişanına teşekkür etmeliyim."

İçimde bir şeyler gevşedi. Tam düğüm değil, henüz değil.

"Soul Sync Australia'nın iyi gitmesine sevindim. Yaptığın şeye her zaman inandım."

Gabby tekrar gülümsüyor, bu sefer biraz sulu. "Ciddiyim. Batıyorduk ve sen bize bir can simidi attın. Ve bu süreçte bana tüm bu lanet şeyin ne hakkında olması gerektiğini hatırlattın."

Gabby duraksıyor, gülümsemesi yumuşayarak daha küçük bir şeye dönüşüyor. "Dinle, buna ihtiyacın olmadığını biliyorum -artık yok- ama kapının açık olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer işini geri istersen, senindir. Koşulsuz. Sadece takdir ve saygı."

Kısmen aşağılandım, kısmen de afalladım. Sıcak bir gülümsemenin ve sarkan bir teklifin yaptıklarını geri alabileceğine mi inanıyor? Kendimi dizginledim ve nefes aldım. Çoktan hayatıma devam etmişken öfkelenmenin anlamı yok.

Başımı salladım. "Teklifin için minnettarım ve Soul Sync için mutluyum ama hayır. Geri dönemem. Beni kovma kararınızın kolaylığı benim için her şeyi değiştirdi. Güvenliğin herkesin önünde bana eşlik etmesi kararınızdan bahsetmiyorum bile."

Gülümsemesi biraz duraksıyor.

"Artık yeni bir işim var - Sebring Otelleri için tasarım yapıyorum - ve kendim ve ailemin geleceği için gerçek bir şey inşa ediyorum. Bu istihdamdan daha fazlası." Duraksıyorum, toparlanıyorum

düşünceler. "Beni bilirsin Gabby. Güvenim bir kez kırıldı mı, bir daha yerine gelmez. Ben buyum işte."

Sesimi yumuşattım ama duruşumu yumuşatmadım. "Seni her zaman destekleyeceğim ama bir daha asla senin için çalışmayacağım."

Gabby başını sallıyor, sesi alçalıyor. "Haklısın. Güvenini kırdım ve bundan nefret ediyorum. Sen birlikte çalıştığım en yetenekli, en samimi kadınlardan birisin Magnolia. Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

Boğazım düğümleniyor ama bastırıyorum. "Teşekkürler ve umarım Soul Sync gelişmeye devam eder çünkü başarılı olmayı hak ediyor."

"Lütfen Alex'e röportajda bizim hakkımızda söyledikleri için teşekkür et."

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Soul Sync kalbimizde her zaman özel bir yere sahip olacak çünkü bizi bir araya getiren şey o."

Gabby dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Kendine iyi bak Magnolia."

"Sana da."

Ekran kararıyor ve iPad'i yanımdaki masaya bırakıyorum.

Oda artık sessiz; sadece tadilat ekibinin uzaktan gelen seslerinin uğultusu ve ben sandalyemde kayarken kumaşların alçak sesle karışması duyuluyor.

Bir süre oturup konuşmamızı düşünüyorum.

Geçmiş geri almadı ama kabul etti. Peki ya ben? Artık onu taşımıyorum.

Yeni bir şey inşa etmekle meşgulüm. Güzel bir şey.

Bölüm 11

Mag "olia ½iccl

SESSİZ İÇİNDE EV HARIÇ İÇİN DÜŞÜK UĞULTU İÇİN OYUN
Televizyonda Alex'in eski maçlarından birinin görüntüleri oynuyordu, kalabalığın ekrandan bile kaburgalarını kıracak kadar yüksek sesle kükrediği türden. Yarı izliyor, yarı analiz ediyor, dirseğini kolçağa dayamış, çenesi eski içgüdülerle gergin.

Yanındaki kanepeye kıvrılmıştım, bacaklarım altımda, dizüstü bilgisayarım uyluklarımın kıvrımında dengede duruyordu. I geçiş arasında bizimdüğün elektronik tablo ve Bugün bir daha bakmayacağıma yemin ettiğim bir Pinterest panosu. Ama işte buradayım; sanki dünyanın kaderi fildişine karşı allığa bağılıymış gibi çiçek kemerlerini ve keten peçete kıvrımlarını tartışıyorum. Biz ulaşıldı ve parça . planlama nerede Hatta en basit sorular bile yüklüdür. Düğün organizatörü sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadı, ancak cevaplara ihtiyacı var ve hızlı. ile Tarih namlu doğru Biz ve her şey üzerinde hızlandırılmış bir zaman çizelgesinde, masa örtüsü seçmek bile bir bombayı etkisiz hale getirmek gibi görünüyor. Her karar bana bir yük treni gibi çarpıyor. Hayır oda için nefes al arasında ÇİÇEKörnekler ve

Oturma planları. Çok güzel. Heyecan verici. Ama aynı zamanda dantele sarılmış bir kaos.

"Planlamacı düğün çiçeği istiyor ama ben beyaz ortancalar ve soluk pembe güllere yöneliyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Alex oyun görüntülerini durduruyor ve yanımda oturduğu yerden eğiliyor, ekranımı daha iyi görebilmek için aç yaparken omzu benimkine değiyor. Bir süre fotoğrafı inceliyor ve ortanca ve güllerden oluşan aranjmana dokunuyor. "Hangisi olursa olsun. Sana benziyor."

Sırıttıyorum. "Bu benim klasik ve pahalı olduğumu söyleme şeklin mi?"

Sırıttıyor. "Şunu seç de artık çiçekler hakkında konuşmak zorunda kalmayayım demenin bir yolu."

İnliyorum ve koltuk minderlerine yaslanıyorum. "Erkekler. Konu düğünler olduğunda hiçbir şey umurunuzda değil."

Alex eğiliyor, sesi kulağıma yaklaşıyor. "Yanılıyorsun."

Tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Yanılıyor muyum?"

Ağzının köşesi kalkıyor. "Düğünleri çok önemsiyoruz... ve düğünler bitip balayı başladığında neler olduğunu."

Başımı eğerek sırtttıyorum. "Yani smokin sadece ön sevişme mi?"

Ağzıma bir öpücük kondururken kahkahası alçak ve sıcak. "Balayından önceki her şey ön sevişmedir."

Ön kapının zili evin içinde çtirtıyor.

"Birini mi bekliyoruz?" "Ben beklemiyorum."

Alex duvar paneline doğru yürüyor ve dahili telefona basıyor. "Evet?"

Bir erkek sesi cevap veriyor, "Magnolia Steel için teslimat."
Alex bana baktı. "Bir şey sipariş ettin mi?" "Değil o I
Hatırla. Birisi muhtemelen
gönderildi a
düğün hediyesi."

Arada sırada geliyorlar -tanımadığım insanlardan şamdanlar, kristaller, antika bir vazo.

Dakikalar sonra, bir teslimat minibüsü uzun yolda ilerliyor. Lacivert bir polo giymiş ve şapkasını takmış bir adam elinde kabartmalı beyaz bir kâğıda ve gümüş saten kurdeleye sarılmış, dikdörtgen şeklinde büyük bir paketle dışarı çıkıyor.

Yaklaştıkça yüzünde bir tanıma ifadesi belirir.

"Olamaz-Alex Sebring?" Adam sırtıyor. "Bugün sana teslimat yapacağımı hayal bile edemezdim. Bütün ev senin geri dönüşünü destekliyor, dostum."

Alex gülümsüyor. "Buna minnettarım. Sahalara dönmek için sabırsızlanıyorum."

Adam başını sallar, sonra pakete bakar. "Burayı imzalar mısınız, bayan?"

Tablete adımı karalıyorum ve Alex cüzdanını çıkarıp adama bahşış veriyor.

Teslimatçı tereddüt ediyor, paketle aramıza bakıyor. "Bir fotoğraf istesem garip olur mu?"

Alex kıkırdıyor. "Hiç de tuhaf değil, dostum."

"Kardeşim burada olduğumu duyunca çıldıracak."

Telefonunu çıkarıp selfie çekmek için eğiliyor ama ben çoktan uzanıyorum. "Dur ben çekeyim."

Adam gülümseyerek telefonu bana uzatıyor. "Teşekkürler, bayan."

Alex ona doğru yaklaşıyor, rahat ama sabırlı. Çekimi çerçeveliyorum ve birkaç kez şaklatıyorum. Muhtemelen buna alışmalıyım.

"Orada iyi bir tane olmalı," diyorum ve telefonu geri veriyorum.

Adam yine başını sallıyor, gözleri hâlâ kocaman. "Evleneceğinizi duydum. İkinizi de tebrik ederim," diyor, sesi içten bir sıcaklıkla dolu, minibüse geri dönmeden önce.

"Teşekkürler."

Alex paketi işaret ediyor. "Bakalım bu kimden gelmiş."

Kurdeleye uzandım ve kolaylıkla çözüldü. Kâğıt yumuşak, lüks bir yırtılmayla ayrılıyor ve altından şık beyaz bir kutu çıkıyor. Ben tabanı sabit tutarken Alex kapağı kaldırıyor.

Ve sonra-

Nefesim boğazımda
düğümleniyor. Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Mat ketenle çerçevelenmiş, her narin fırça darbesi
hatırladığım gibi, William Bloom'un *Görünmeyen
Kraliçe*'si. Charleston'da önünde durduğumun aynısı. Tyson'ın
o gün aldığı.

Unut gitsin.

Tyson'ın sevdiğimi bildiği tablo. Şimdi bana gönderdiği
tablo.

Bir hediye olarak.

Bir hatırlatma olarak.

Beni unutma diyen bir mesaj gibi.

Sessiz altın vuruşlar. Ağır gölgeler. Yüzü yarı dönük, tacı
orada olduğunu bilmediğiniz sürece neredeyse görünmez.

Alex elimin kutunun kenarından nasıl düştüğünü fark ediyor.
"Ne oldu?"

Sesim fısıltı gibi, kırılğan. "Bunu Tyson gönderdi."

"Açıkla bana," diyor, her kelimesi kasıtlı. "Kart olmadan nereden biliyorsun?"

"Bu en sevdiğim ressamlardan birinin tablosu. Ona bu eseri ne kadar çok sevdiğimi söyledim ve o da satın aldı. Charleston'daki otelinin lobisine asması gerekiyordu."

Alex doğruldu, çenesi gerildi. "Ve şimdi burada... bizim... evimizde."

Ona bakıyorum, içim boş. Bir zamanlar çok güzel bulduğum bir şey şimdi sadece unutmak istediğim bir adama bağlanmış gibi hissettiriyor.

"Bu bir hediye değil. Bu onun hayatıma geri dönmek için kullandığı bir yol."

Alex girişte bir kez adım atıyor, sonra sertçe geri dönüyor. "O lanet şeyi yakacağım."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Buna katlanamam."

Alex elleri kalçalarında, ona bakıyor. "O zaman onunla ne yapmak istiyorsun? Çünkü burada kalmayacak."

"Gitmesini istiyorum ama yok edilmesini değil." Duraksıyorum, doğru yolu ararken kelimelerin oturmasına izin veriyorum. "Onu değerli bir amaca bağışlayacağız. Bahsettiğin şu hayır kurumuna, disleksili çocuklar için olana."

Alex başını sallar, elleri iki yanında yumruk halindedir. "Tamam, ama bugün bu evden çıkıyor. Şimdi. Elias'ı arayıp gelip almasını isteyeceğim."

"Pekâlâ."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Ve bu sessizlikte ikimizin de yüksek sesle söylemediği bir gerçek var: O artık burada--Tyson. Havayı kirletti. Mutlu evimizin her odasının köşesinde.

Alex ilk başta hiçbir şey söylemiyor. Sadece oturma odamızın ortasında duruyor, tabloya bakıyor, elleri sanki tuvale bir delik açmamak için kendini zor tutuyormuş gibi iki yanında bükülüyor.

"Özür dilerim."

Başını bana doğru çevirdi. "Neden özür diliyorsun?" "Bu senin imzaladığın değil başka bir adam için imzaladın.

sürekli nişanlının peşinde."

Bana doğru yaklaşıyor, oturduğum yerin önünde çömeliyor. "Ben senin için kaydoldum. Hepiniz için. Bu senin suçun değil. Ama bu beni kızdırmıyormuş gibi davranamam, Magnolia. Bu normalmiş gibi davranamam."

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey kabul edilebilir ya da normal değil."

Alex topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve ellerini saçlarının tepesinde gezdiriyor. "Bu saçmalık ne zaman bitecek? Evlendiğimizde mi? Bir çocuğumuz olduğunda mı? Hastaneye çiçekler ve balonlarla mı gelecek?"

İrkildim. "Lütfen dur."

"Sonsuza kadar sakın kalacağıma söz veremem. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Sesi artık sessiz. "Daha büyük bir insan olmaya çalışıyorum, ama benimle tehlikeli bir oyun oynuyor."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Bu beni korkutuyor, Alex." Gözleri yukarı kayıyor.

"Ondan mı?"

"Hayır. Beni ondan koruyacağını biliyorum. Beni korkutan şey, o zorlamaya devam ederse ne yapacağın - eğer kendini kaybedersen. Konu beni korumaya geldiğinde bir sınırın olduğunu sanmıyorum."

Bu itiraf aramızdaki buzları eritti. Öne doğru eğilip alnını dizlerime yaslıyor ve ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Sensiz yaşayamam," diyorum, ancak nefesimin yettiği kadarıyla. "Onun yüzünden, benim için yaptığın bir şey yüzünden her şeyi kaybetseydik--"

Başını kaldırıyor, gözleri fırtına karası. "Pişman olmazdım. Bir saniye bile."

Gülümsüyorum, kırılgan. "Beni korkutan da bu."

Bir süre oturuyoruz, her şeyin ağırlığı üzerimize çöküyor - sadece resim değil, sadece geçmiş değil, ne zaman bırakacağını bilmeyen bir adamın gölgesi.

Alex ayağa kalkıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Elias'ın bu şeyi evimden çıkarmasını istiyorum."

O odadan çıkarken resme bir kez daha bakıyorum. *Görünmeyen Kraliçe*. Hâlâ güzel. Hâlâ unutulmaz. Ama buraya ait değil. Bu eve ait değil. Benim hayatıma değil.

Alex odaya döndü, telefon hâlâ elindeydi. "Elias geliyor. Bizim için disleksi vakfına götürecekt."

Başımı salladım. "Bu iyi bir şey. En azından insanlara yardımcı olacak bir şeye gidecek."

Beni yanına çekerek yanımdaki kanepeye uzanıyor. Bir dakika boyunca sessizce oturuyoruz - ne düşün hesap çizelgeleri, ne Pinterest panosu. Sadece sessizlik.

"Bunun sana yaptıklarından nefret ediyorum. Ve bize."

Yere bakıyor, bana bakmıyor. "Hiç olmadığım kadar mutluyum. Ama aynı zamanda hiç olmadığım kadar öfkeliyim."

"Beni korkutan da bu."

Yüzünü kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Tyson sadece beni dürtmüyor, Magnolia. Bunu, bizi işgal ediyor. Ve ne zaman bittiğini düşünsem, tekrar içeri sızmak için yeni bir yol buluyor."

Daha dik oturuyorum, gerginlik omurgamda dalgalanıyor. "Benim de hissetmediğimi mi sanıyorsun? Dışarıda bir gölge her hareket ettiğinde? Ne zaman işaretlenmemiş bir zarf gelse mi? Sanırım

-Şimdi ne olacak? Bu sefer neyi mahvedecek?"

"Biliyorum." Sesi düşer. "Ve seni bundan koruyamadığım için nefret ediyorum."

Elini kendi elime alıyorum. "Huzura ihtiyacım var ve bunu nasıl elde edeceğimi bulamıyorum. Her şeyi doğru yapmışken -İlerledi, planlar yaptı, bir hayat kurdu ve hâlâ içeri girmenin bir yolunu buluyor."

Çenesi titriyor. "Belki de bunun nasıl biteceğine karar vermemizin zamanı gelmiştir.

Bir sonraki hamleyi onun yapmasını beklemek yerine."

Kalbim tekliyor. "Ne düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Henüz emin değilim ama yakında evleneceğiz. O günün bizimle ilgili olmasını istiyorum, onunla değil. Geleceğimizin temiz olmasını istiyorum. Ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Avucumu göğsüne bastırıyorum, tam kalbinin sabit atışının üzerine. Eli benimkini örtmek için yukarı geliyor, sert ve sıcak. "Bunun icabına bakacağım, favorim."

Bir an için tekrar nefes alıyorum. Bir çizgi çekiyoruz. Ama ikimiz de biliyoruz ki Tyson'ın McRae onu geçiyor.

Bölüm 12

Mag "olia ½iccl

TELEFONUM TEZGAHIN ÜZERİNDE ÇALIYOR, EKRAN AYDINLANIYOR
Tanıdık bir isim ve daha da tanıdık bir fotoğrafla - Violet, bir
elinde kırmızı bir bardakla genişçe sırtıyor ve diğeriyle
kamerayı kapatıyor.

Yani Violet.

Gülümsedim ve ikinci zilden önce sağa kaydurdım. "Selam
yabancı."

"Vay, vay," diyor sesi hoparlörden çatırdayarak. "Gördüğüm
kadarıyla hâlâ saçların var. Sanırım düğün planlaması seni henüz
bozmamış. Nasıl gidiyor?"

Uzun bir nefes veriyorum ve yüzünü daha iyi görebilmek için
kalçamı mutfak tezgahına yaslayıp telefonu kucaklıyorum. "Hızlı
ve öfkeli. Düğün planlaması tüllerden ve teslim tarihlerinden
oluşan güzel bir kasırga. Biraz bunaltıcı."

Homurdanıyor. "Yani... temelde mükemmel."

Gülüyorum, çünkü evet, haksız değil. "Bir elbisem var.
En azından bu kadarını başardım."

"Senin herhangi bir elbisen yok. *Mükemmel bir elbisen* var."

Ona sırtıtıyorum. "Evet, elbisemi çok seviyorum. Birkaç deneme ve küçük bir kimlik krizi gerekti ama işte o elbise."

Sesi yumuşuyor. "Elbette öyle. Güzel şeylere karşı her zaman bir gözün vardı."

Alex'in Violet'i Sydney'e getirmesine çok sevindim. O burada olmasaydı elbiseye evet diyebileceğimi sanmıyorum, bana "*aradığınızı buldun*" dercesine başını salladı.

"Bana çiçeklerden bahset."

İnledim. "Planlamacı beyaz düğün çiçeği için bastırıyor. Ben beyaz ortancalar ve uçuk pembe güller istiyorum. En sevdiklerimin onlar olduğunu biliyorsun."

Sırtıtıyor. "Peki sevgilin çiçek destanı hakkında ne diyor?"

"Alex'le bu konuda konuşmaya çalıştım ama ilgilenmedi."

"Adil olmak gerekirse, o bir erkek. Eğer umursasaydı sorularım olurdu.

çiçek parçaları hakkında."

Ama gülerken bile, ritmimiz tekrar yerine otururken bile... gülümsemesinin altında yumuşak bir şey var. Bir tereddüt.

Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama yaklaştığını hissediyorum.

Violet dudaklarını büküyor, sıradan olmaya çalışıyor ama tam olarak başaramıyor. "Yani... Gabby bana ikinizin biraz dertleştığınızı söyledi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoğun gizlilik politikası için çok fazla." "Senin nazik olduğunu söyledi, ben de bunu ona yeni bir tane sökmedi."

Güldüm.

"Medeniydim."

Violet göz kırptı. "Medeni, ha?"

"Bana işimi geri teklif etti."

İşte bu -Violet kıkırdıyor. "Tabii ki teklif etti. Sen ve Alex onun zor durumdaki Avustralya şubesini kurtaran altın çiftsiniz. Siz onun hak etmediği bir halkla ilişkiler rüyasısınız."

Kahvenin son yudumunu fincanımda çevirip, oturmasını izliyorum. "Evet, öyle. O kefarete isteyebilir ama ben ikinci bir şans vermiyorum."

Violet'in yüzünde bilmiş bir ifade beliriyor. "Bunu hiç beklemiyordum. Bu senin hakkında öğrendiğim ilk şeylerden biri. Biri güvenini bir kez kırdı mı, işin bitiyor. Ve arkana bakmazsın."

Başımı salladım. "Özür diledi ve bunda ciddi olduğuna inanıyorum ama bu unuttuğum anlamına gelmiyor. Onun için her zaman en iyisini isteyeceğim ama bir daha asla onun için çalışmayacağım."

Violet şarap kadehini ekrana doğru kaldırıyor. "Temiz molalara ve daha iyi başlangıçlara."

"Amin."

Violet şarabı kadehinde döndürüyor ama gülümsemesi bu kez gözlerine ulaşmıyor.

"Neler oluyor Vi? Sessizleştin."

Tereddüt ediyor, bakışları bir an için dalıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Charleston'a döndüğümünden beri... bir şeyler ters gidiyor."

"Nasıl?"

İç çekerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Sanki hayatımın artık tam olarak uymayan bir versiyonuna geri adım atmış gibiyim."

Yüzündeki o *ifadeyi*, gözlerinin ardındaki *eksik bir şeylerin* sızısını tanıyorum.

"Bundan daha fazlası var," diye ekliyor, sesi yumuşayarak. "Bu sadece bir titreşim değil. Bana en iyi yanlarımı başka bir yerde bıraktığımı söyleyen sürekli bir sızı. Aslında iki parçamı."

"İki mi?"

Bir kahkaha attı. "Sen ve Elias."

Bu beni daha da dikleştiriyor. "Elias, ha?"

"Çılgınca bir fikrim var." Gülümsemesi utangaçlaşıyor ama gözlerindeki parıltı bunun gerçek olduğunu söylüyor. "Transfer için başvurmayı düşünüyorum. Soul Sync Avustralya'da açık pozisyonlar var."

Duraksıyor.

"Sydney'e taşınmak isteyebilirim."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Bekle, tam zamanlı mı demek istiyorsun? Çantalar, mobilyalar ve duygularla mı?"

Violet gülüyor. "Evet, tam zamanlı. Çantalarla. Ve muhtemelen duygularla."

Gözleri ekrandan benimkileri arıyor. "Orada gerçekten mutlu musun?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Mutluluğun ötesindeyim. Burada kurduğum hayat, tesadüfen içine düştüğüm bir peri masalı değil. Bu gerçek. Kök saldım. Meydan okunuyor. Seviliyorum. Ama senden bu kadar uzakta olmanın canımı acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

Violet hemen konuşmuyor. Konuşmak zorunda değil. Gülümsemesinin değiştiğini görüyorum, yüksek sesle söylemediklerinizi sadece en iyi arkadaşınızın duyabileceği şekilde.

"En zor kısmı buydu. Diğer her şeyi çözdüm. Ama seni özlemek?" Başımı sallıyorum. "O kısım hiç kolaylaşmıyor."

Violet'in dudakları kıvrılıyor, biraz üzgün, biraz umutlu. "O zaman belki bu konuda bir şeyler yaparız."

"Tüm hayatını geride bırakıp farklı bir ülkede yeni bir başlangıç yapabileceğini düşünüyor musun?"

Violet arkasına yaslanıyor, gözleri yukarı doğru kayıyor, düşünüyor. "Elias'la tekrar yatmanın içimdeki kaşıntıyı kaşıyacağını ummuştum. Ama bu sıradan bir şey değildi, benim için değildi. Sydney'de onunla birlikte olmak güzeldi. Doğru hissettirdi." Duraksıyor, bir parmağıyla bardağının kenarını yokluyor. "Ama aramızdaki bağı keşfetmek için onunla birlikte olmazsam onun doğru kişi olup olmadığını nasıl bileceğim?"

"Ona taşınmayı düşündüğünü söyledin mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle hayır. Bunu onun için yaptığımı düşünür."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu onun için yapıyorsun."

Violet inliyor. "Aynen öyle. Bu onu korkutabilir. Tuhaflaştırarak sahip olduğumuz ya da olabileceğimiz şeyi mahvetmek istemiyorum. Ya aşk delisi bir deli olduğum için onu dünyanın öbür ucuna kadar kovaladığımı düşünürse?"

"Ya da belki seni cesur, duygusal açıdan olgun, ne istediğini bilen ve onun peşinden giden bir kadın olarak görüyordur."

Gözlerini kısıyor. "Ortancalarla düğünçiçeği arasında seçim yapman daha çok hoşuma gidiyordu."

Gülümsüyorum. "Senin için Elias'la bir şeyler hissetmemi ister misin?"

Violet canlandı. "Ooh. Gizli bir görev mi?"

"Kesinlikle, casusluk becerilerini kullanarak."

Sırıttığı hızlı ve gerçek. "Tam sorgulama modu ama en ince şekilde mi?"

Gülümsüyorum. "Pekâlâ. Müstakbel kayınbiraderimi uzun vadeli romantik niyetleri hakkında, görevdeymişim gibi görünmeden sorguya çekeceğim."

Ekrandan beni işaret ediyor. "Aynen öyle. Mükemmel."

Yarı gülerek başımı sallıyorum. "Ama baskı falan yok."

"Yok."

Violet'in hafifliği gülümsemesi azalırken kayboluyor ve iç geçiriyor. "Yorulдум, Mags. Sağa sola kaydırmaktan, garip havadan sudan konuşmalardan, keşke evde suşi ve Netflix ile kalsaydım dedirten ilk buluşmalardan. On iki kedi edinmeme bir berbat randevu daha kaldı."

"Lütfen bunu yapma. Kendini evinde gibi hissedenden birini hak ediyorsun."

Bakışları yumuşar. "Bu Elias olabilir. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra gülüyor. "Bebeklerimiz kuzen olsaydı mükemmel olmaz mıydı?"

Göğsüm şefkatle geriliyor. "Bunu ne kadar çok isterdim bilemezsin."

Violet kadehini kaldırıyor. "Büyük hamlelere ve daha da büyük keşkelere."

Ben de soğuk kahve bardağımı kaldırıyorum. "Yeni bölümlere."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve telefonumu yere bırakıyorum, kalbim dolu. Belki Violet'in Sydney'e gelmesi sadece onun hayatını değiştirmeyecek. Belki benimkini de tamamlar.

Bölüm 13

Mag "olia ½iccl

RESTORAN LOŞ VE GÖSTERİŞLİ, TÜM PİRİNÇ AKSANLAR VE alçak mum ışığı. Sofistike bir şekilde baştan çıkarmak için tasarlanmış bir yer. Uygun, sanırım.

Özel bir köşede oturuyorum, duruşum düzgün, nefesim sabit, ama nabzım derimin altında bir savaş davulu gibi. Kadehimi kaldırıyorum ve şaraptan yavaşça bir yudum alıyorum. Dışarıdan bakınca sakın, soğukkanlı, dokunulmaz.

Ama içim kıpır kıpır. Sinirle değil. Kararlılıkla.

Alex beni korumak için dünyayı yakabilir. Celeste'in adı geçtiğinde ya da Tyson'dan bahsedildiğinde bunu gözlerinde gördüm. Ama bu toplantı Tyson'la ilgili değil. Onunla ilgili.

Bu, Alex'le kurduğumuz hayatın içine sızmasını istemediğim bir bölümün kapısını sonsuza dek kapatmakla ilgili. Buraya barış yapmaya gelmedim. Sınırları çizmek için buradayım. Çünkü onu, yarattığımız şeye eski hayaletlerin musallat olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum. Ve eğer ona sonsuza dek siktir olup gitmesini söylemek bu barışı koruyacaksa, bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapacağım.

Bu, dünyada bir daha görmek isteyeceğim son kadınla oturmak anlamına gelse bile.

Hostes onu restoranın öbür ucundan içeri sokuyor ve Celeste de dünyanın onun emrine amade olduğunu düşündüren bir adımla onu takip ediyor. Buzlu şampanyadan sonraki en iyi şeymiş gibi yürüyor, Vogue Sydney'e kapak olacakmış gibi görünüyor. Şekillendirilmiş blazer ceket. Kusursuz bir makyaj. Kan çekecek kadar keskin ruj.

Henüz beni görmedi. Ama sonra gördü. Ve bir anda, parlaklık bir anlığına kayboldu. Tek bir nefes.

Şaşkınlık. Şaşkınlık. Bir korku titreşimi.

Manikürlü parmakları çantasının askısını sıkıca kavırıyor.

"Celeste." Karşımdaki koltuğa başımla işaret ediyorum.

"Otur.

Kadın kadına konuşmamız gerek."

Kımıldamıyor.

"Biliyorum. Krishna'yı bekliyordun. Benim için gelmeyeceğinden emin olduğum için ondan seni benim adıma davet etmesini istedim. O gelmiyor. Sadece sen ve ben varız."

Ağzı açılır. Kapanır. Yavaşça göz kırptı. Sonra tek kelime etmeden karşımdaki kabine kayıyor, omurgasındaki sertlik onu ele veriyor.

Ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Bu iş bugün bitiyor."

Hemen irkilmiyor ama sessizliği zırhında bir çatlak oluşturuyor. Beklediğim bir çatlak.

Zaman kaybetmiyorum. Duyulmak için çılgılık atmama gerek yok. "Alex'i geri kazanmak için yürüttüğün bu kampanya yaşlı, Celeste. Bu acınası bir durum."

Çenesi geriliyor ama hâlâ konuşmuyor. Tuhaf.

Geçmişte her zaman söyleyecek çok şeyi vardı.

Devam ediyorum. "Ben geldim diye seni terk etmedi. Gitti çünkü çoktan gitmişti. Duygusal olarak, zihinsel olarak

-Bitti. Sizi ben ayırmadım. Ben resme girmeden çok önce bitmiştiniz."

Sertçe yutkunuyor ve parmaklarının masa örtüsünün kenarına kıvrılışını izliyorum.

"Ve tüm bunlar - Soul Sync'te ortaya çıkma şeklin, o sihirli bir şekilde zamanlanmış kazara karşılaşmalar, nişan partimizdeki beyaz elbise - bir açıklama yapmıyorsun. Olay yaratıyorsun."

Gözleri parlıyor ama sözünü kesmesine izin vermiyorum.

"Bunları seni küçük düşürmek için söylemiyorum, ama anlamın için söylüyorum. Gerçeği kabul etmenin zamanı geldi." Eğildim. "O seni asla seçmeyecek. Bunu göremiyor musun?"

İşte. Bir titreme. Çenesinde ufak bir titreme.

Gözlerini kırıştırıyor ve başka tarafa bakıyor. Ve bir nefes için, kırılabilir gibi görünüyor.

Bunu beklemiyordum.

Sesim yumuşuyor. "Zalim olmaya çalışmıyorum. Alex Sebring'i sevmenin ne demek olduğunu anlıyorum."

Sözümü kesti. "Ben Alex'i sevmiyorum."

Kelimeler güm diye yere düşüyor. Sert oldukları için değil, hiçbir anlam ifade etmedikleri için.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

Sertçe nefes veriyor ve keskin kenarları kırılıyor.

"Ben Tyson," diyor, sesi kısık. Çiğ. "Her zaman Tyson'dı. Ve bir konuda haklısın - bu bugün sona eriyor."

Midem bulanıyor ve omurgam dikleşiyor. Sadece bu isim bile etrafımdaki havayı değiştiriyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Tyson'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Celeste yutkunuyor. "Alex'le ayrıldıktan hemen sonra Tyson beni buldu. Savunmasızdım, aşağılanmıştım... ve o bana istendiğimi hissettirdi. İhtiyacım olduğunu. Kötü bir yerdeydim."

Vay be. Bu tanıdık geliyor.

Restoranın etrafına baktı ve sesi titreyerek eğildi. "Kısa bir süre çıktık. Zararsız olduğunu düşünmüştüm. Ta ki zararsız olana kadar."

Nefes

almıyorum. Hay

sikeyim.

"Beni kullandı," diye fısıldıyor. "Her soru, her iltifat... O sadece tek bir şeyin peşindeydi. Alex hakkında bilgi. Kullanabileceği her şeyi istedi."

Dudaklarım aralanıyor ama ses çıkmıyor.

"Ve sonra koleksiyonuna başladı. Gönderdiğim çıplak resimler, seks yaparken çekilmiş videolarımız, kaydettiğinin farkında olmadığım şeyler. Benden ona *bir şeyler yaparken çekilmiş* videolarımı göndermemi istedi, ben de aptal olduğum için gönderdim. Hakkımda bildiği her şeyi bilmiyorum bile. Ama bu beni mahvetmeye yeter."

Boğazımda tiksinti yükseliyor.

"O zamandan beri bana şantaj yapıyor. Eğer dediklerini yapmazsam her şeyi açıklamakla tehdit ediyor. Adımı lekeleyecek, kariyerimi mahvedecek, beni bir daha asla toparlayamayacağım şekilde küçük düşürecek."

Gözlerimin içine baktı. "Sana ve Alex'e yaptığım her şey onun yüzünden oldu. Bana Alex'le aranıza girmemi ve ortalığı karıştırmamı söyledi. Aranızı açmamı."

A r a m ı z a sessizlik çöktü. Bir an için konuşamıyorum. Bildiğimi sandığım tüm senaryo tersine döndü.

Celeste Worthington: mükemmel bir şekilde bastırılmış, mükemmel bir şekilde dengeli ve şimdiye kadar mükemmel bir şekilde nefret edilen.

Ama karşımda oturan kadın? O çözülüyor. Rimeli henüz lekelenmemiş olabilir ama giydiği zırh çatlıyor, parçalanıyor.

Bu çılgın yapbozun her parçası değişiyor.

Hikayemdeki kötü karakterin kendi kötü karakteri var. Ve bu kadar mantıklı olmasından nefret ediyorum.

Sesi sessizliği kesiyor, şimdi daha sessiz. Zar zor dayanıyor.

"Alex'e yaptığım şeyden gurur duymuyorum." Başını sallıyor. "Sızdırdığım video Tanrım. Kızmıştım, şok olmuştum, utanmıştım, incinmişim. Ona o pozitif hamilelik testini gösterdiğimde bana nasıl baktığını mı?" Utançtan boğazı düğümleniyor. "Bunu istemediği çok açıktı. *Benimle değil.* Ve bu yüzden ondan nefret ettim."

Duraklıyor ve başını kaldırdığında pişmanlığını görüyorum. Pişmanlık. gerçek bir tür.

"O video için her gün pişmanlık duyuyorum. Ve çekmekten daha kötüsü onu yayınlamaktı. Buna hakkım yoktu." Sesi titriyor. "Kimse bunu hak etmiyor."

Bir gözünün altını parmağının ucuyla silerek maskesini sanki hiç kaymamış gibi geri alıyor. Ama onu ilk kez şimdi görüyorum.

"Alex bunu hak etmiyor," diyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "İkinizin de yok. Tyson'ı alaşağı etmenize yardım edebileceğim bir şey varsa..." Yutkunuyor. "Bunu yapacağım."

"Bize gerçekten yardım edecek misin?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Kesinlikle." "Ama korkuyorsun. Bunu görüyorum."

Bir kez başını sallıyor. "Dehşete düştüm. Beni mahvetmek için ihtiyacı olan her şeye sahip. Ve en korkutucu kısmı? O sadece manipülatif değil, aynı zamanda dengesiz. Zeki de. Bu tür bir zeka onu tehlikeli yapar. Onu hafife almayın."

Koltuğumda arkama yaslanıp düşünmeye başladım.

Bu affetmek değil. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman.

Ama gerçek bir adımdır. Ve aniden, Celeste ile savaştığımı sandığım savaş tamamen başka bir şeye dönüştü.

Daha büyük bir şey. Daha

karanlık bir şey.

Birlikte savaşmak zorunda kalabileceğimiz bir şey.

Bu buluşmanın buzlu, acı, patlayıcı olmasını hayal ettiğim her şey için bu değildi. Zehir bekliyordum. Kırılgnalık değil. Başka bir güç oyunu bekliyordum. Ortadan çatlayan bir kadın değil.

Ona acıyorum.

"Sana bunu yaptığı için üzgünüm. Kimse bunu hak etmiyor."

Celeste bana bakıyor, gözleri karanlık ve cam gibi. Belki de zaten çok fazla şey verdiği içindir. Ya da belki de gururunun son ipliği de çözüldüğünde ve onu tekrar toparlayamayacak kadar yorgun olduğunda böyle görüldüğü içindir.

Artık düşman değiller, müttefik de değiller, sadece çok fazla zarar vermiş bir adam tarafından bağlanmış iki kadın.

Ona güvenmiyorum. Tam olarak değil. Muhtemelen hiçbir zaman. Ama bu kısım? Kırılmış, sarsılmış itiraf? Ben buna inanıyorum. Ve bu beni söyleyebileceği her şeyden daha çok korkutuyor.

Bir kez başımı salladım. "Eğer ciddiysen -onu durdurmamıza yardım etmek istiyorsan- o zaman bir yolunu buluruz."

Celeste keskin bir nefes aldı.

Bakışlarını tutuyorum. "Bir şeyler düşünmek için zamana ihtiyacım var. Plan yapmak için. Bu aceleye getirilecek bir şey değil, bunu doğru yapmak için sadece bir şansımız var. Ve eğer gerçekten söylediğin kadar tehlikeliyse, bu konuda akıllı davranmamız gerekecek."

Ağzı ince bir çizgi halinde sıkışıyor. Yavaşça, titreyerek başını sallıyor. "Ona karşı dikkatli olmalısın. O sadece insanları kırmaz. Onları diri diri gömer."

Ayağa kalkıp çantasını topluyor. "Yollarımız tekrar kesişecek -"Tyson'ın işi bitmedi, bizim de bitmedi."

Ve o gittiğinde, omuzlarımın gevşemesine izin verdim. Çünkü hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyorum -doğruyu söylemiş olması mı yoksa bununla ne yapacağımı bulmam gerekmesi mi?

Nefes almak için gözlerimi kapatıyorum.

Tyson'ın erişimi düşündüğümünden daha derin. Daha kirli. Daha acımasız.

Ve eğer Celeste -buz kraliçesi ve spot ışıklarının sevgilisi-onun sapkın oyununda bir piyona indirgenebiliyorsa, geri kalanımızın ne umudu var?

Bu olay başladığından beri ilk defa bir şeyin farkına vardım. Tyson beni çembere almıyor.

Hepimizi çembere alıyor.

Bölüm 14

Alex Sebring

ÇİM HALA TER VE ÇİMEN KOKUYOR. CESARET GIBI. GIBI
Eve.

Yere düşüyorum, sırtımı sahaya yaslıyorum ve bacaklarımdaki yanmanın dinmesine izin veriyorum. Bu kötü bir acı değil, geri dönmek için mücadele ettiğinizi doğrulayan türden bir acı. Yavaşça. Minnetle. Her seferinde bir depar.

Üzerimdeki bulutlar alçak ve solgun, arkalarında bir yerde Sydney güneşi kırılmaya çalışıyor. Sanırım benim gibi. Tam olarak geri dönmedim. Ama neredeyse.

"Pekala büyükbaba, ölecek misin, ölmeyecek misin?"

Kendini beğenmiş bir sırıtiş ve sıfır sempatiyle başımda dikilen Rhys'e ters ters bakacak kadar başımı kaldırıyorum. Her zamanki gibi. "Bu senin flört etme şeklin mi? Çünkü ben daha iyilerini yaşadım."

Bir kahkaha atıyor ve bana bir havlu fırlatıyor, itiraf etmek istediğimden daha fazla çabayla yakalıyorum. "Düğün tadımına geç kalma, Sebring. Bugün değil mi?"

Saatimi kontrol
ediyorum. Kahretsin.

"Zaten geç kaldım."

"O zaman harekete geçsen iyi olur, aşık çocuk."

Ayağa kalkıyorum -yaralı, bereli ve mutlu- çünkü burada, bu sahada botlarım ayağımda, ciğerlerim yanıyor, gözlerim yine geleceğe dikili. Ve gün bittiğinde Magnolia ile birlikte olacağım.

Bunda bir şey var - beni beklediğini bilmek, bir şeye ihtiyacı olduğu için değil, bir şey beklediği için değil, beni istediği için.

Sadece beni.

Yıllarca eve dönecek kimsem olmadı. Antrenman bittiğinde arayabileceğim kimse yoktu. Her şeyini oyuna veren bir adamın içinde nasıl bir acı olduğunu anlayan kimse yoktu. Şimdi bunların hepsine ve daha fazlasına evlenmek üzere olduğum kadında sahibim.

Hızlıca duşa giriyorum, ter ve adrenalini temizliyorum ama hiçbir şey göğsümdeki vızıltıyı kesmiyor. Çantamı omzuma atıp dizimdeki nabızı ve kaburgalarımındaki keskin çekişi görmezden gelerek G-Wagon'uma doğru yola çıkıyorum.

Chloe'nin restoranının kapısını açtığımda dizim havlıyor ve kaburgalarım bana artık yirmi yaşında olmadığımı hatırlatıyor. Ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü o burada.

Özel yemek salonunun dar penceresinden onu görüyorum. Çoktan oturmuş, beni her seferinde şaşkına çeviren o sessiz, zahmetsiz haliyle ışıldıyor. Saçlarını toplamış, gevşek tutamlar doğru şekilde düşüyor. Bir eli şampanya dolu bir bardağa sarılmış. Kapı açılır açılmaz gözleri kapıya kayıyor ve gülümsemesi nefesimi her zamankinden daha fazla kesiyor.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve tek görebildiğim o oluyor. Odayı geçiyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, favorim." Eğilip onu öpüyorum, dudaklarında şampanya tadı ve tatlı bir şey yakalıyorum. "Seni bekleten bir adama karşı çok sabırlısın."

Ağzıma karşı mırıldanıyor. "O kadar da geç değilsin."

Karşısındaki sandalyeye kayıyorum. "Yine de sen asla bekletilmemesi gereken bir kadınsın. Ne yazık ki bu rugby karısı hayatının ilk gerçek tadı - benim geç ve genellikle terli gelmem."

"Terli olmak seksi olabilir," diyor her zamanki gibi rahat bir şekilde. Otururken kaşlarımı kaldırıyorum. "Seksi mi?"

Kadehini kaldırıyor. "Her zaman değil ama doğru anda? İnkâr edilemeyecek kadar seksi."

Tanrım, onu seviyorum.

Aramıza serpiştirilmiş tadım menüsüne bakıyorum, odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim sürekli ona kayıyor.

"Günün nasıl geçti?" Yerleşip nefesimi tutarak soruyorum - bu sefer gerçekten.

Hemen cevap vermiyor ve vücudumdaki her siniri alarma geçirecek kadar uzun, küçük bir duraklama oluyor. O duraksamayı bilirim. Bunu yaşadım. Bir şeylerin ters gittiği anlamına gelen bir duraklama.

Çenem gerilir. "Ne oldu? Başka bir şey mi yaptı?"

Bardağını yere bırakıyor, parmakları hâlâ sapın etrafında kıvrılmış. "Sana bir şey söylemem gerek. Kabullenmem gereken çok şey var."

Nabzım tekliyor. "Tamam."

"Celeste ile öğle yemeği yedim."

Duymayı beklediğim şey bu değildi. "Bu nasıl oldu?"

"Aslında teknik olarak öğle yemeği yemedik. Onu sahte bahanelerle bir restorana çektim. Krishna'ya ayarlattım. Yoksa gelmezdi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Ona geri çekilmesini söylemek istedim. Çizgiyi sonsuza dek çizmek ve onu geçmeye cesaretlendirmek için."

Biraz afallamış bir halde arkama yaslandım. "Vay be, benim kız kötü adammış." "Geldi ve beni şaşırtarak oturdu. Sonra da

hiç tahmin etmediğim bir şey söyledi."

Midem düğümlendi.

"Celeste seni istemediğini söyledi. Son zamanlarda yaptığı şeyler seninle ilgili değildi. Hepsi Tyson'dı."

Şimdi tamamen dik duruyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Magnolia'nın sesi yumuşar. "Bir süre çıktılar, onun gerçek olduğuna inanmasına yetecek kadar uzun bir süre. Ama adam senin hakkında bilgi almak için hep onu kullanmış. Aralarındaki etkileşimleri kaydetmiş... özel anları, çıplak görüntüleri, seks kasetlerini. Ve o zamandan beri bunu onun üzerinde tutuyor. Alex, ona şantaj yapıyordu."

Sözlerini anlamaya çalışıyorum. "Lanet olsun. Zulmünün sonu yok."

"Ona sorun çıkarmasını, aramızı açmasını söylediğini söyledi. Yaptığı her şeyi -Soul Sync, parti, elbise- ona yapmasını söylemiş. Yapmazsa onu mahvedeceğini söyledi."

Başımı sallıyorum, kelimeler içime oturuyor. "Ne oluyor lan?"

Düşüncelerim parçalanıyor. Tyson. Yine Tyson. Her zaman pusuya yatıyor, her zaman kuyuyu zehirlemek için yeni bir yol buluyor.

"Celeste ondan korkuyor, Alex. Onu görmeliydin, titriyordu. Adamın sadece çıkarıcı değil, tehlikeli de olduğunu söyledi."

"Acı çektiğini ve benden nefret ettiğini biliyordum. Ama seks kasetleri ve şantaj? Ne tür bir canavar bunu yapar?" Kafamı sallıyorum, aklımı toparlamaya çalışıyorum. "Çıktıklarından haberim yoktu, ama seninle denediği şeyin aynısı gibi görünüyor... tek farkı onunla çok daha ileri gitmiş olması."

"Alex, sana olan saplantısı hepimizin fark ettiğinden daha derin."

O haklı. Bu sadece nefret değil. Bu bir saplantı.

Birdenbire rugby'yi, düğün tadımlarını ya da aklımdan atamadığım tek bir soru dışında hiçbir şeyi düşünemez oldum: Onu nasıl durduracağız?

Sandalyemde geriye yaslanıyorum, çenem sıkılı, ellerim masanın üzerinde. Çünkü diğer her şey? Eğiliyor. Çarpıtıyor. Hayal ettiğimden daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

"Yıllar süren sabotaj ve hayatımı takip etme. Neden?"

Magnolia'nın gözleri bardağına kayıyor. "Bana hiçbir şeyi olmadan büyüdüğünü söyledi. Hayatta sahip olduğu her şeyi tırnaklarıyla kazıyarak elde etmiş. Her şeyin sana verildiğini ve bardağı taşıran son damlanın onun işini alman olduğunu söyledi."

"Biz bir zamanlar takım arkadaşydık. O benim akıl hocamdı.

Aramızda her şey iyiydi." "Bunu

bana hiç söylemedin."

"Uzun sürmedi." Ve bir milyon yıl önceydi. Tyson başlangıç takımındaydı. Ben ikinci sırada ydım. Çaylaktım.

Yeşil ve aç. Ve beni kanatları altına aldı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Bana pozisyon alma konusunda ipuçları verdi, antrenmandan sonra benimle ekstra idmanlar yaptı. Koçlara potansiyelim olduğunu söyledi. Onun sadece iyi bir adam olduğunu düşündüm. Bir lider. Bende bir şeyler gören ve bunu geliştirmeye yardım etmek isteyen biri.

Her zaman yanımdaydı; cesaretlendirici, yardımsever, doğru yaptığımda her zaman tavsiyelerle ya da sırtımı sıvazlayarak yanıma geliyordu. Beni kolladığını sanıyordum.

Ama şimdi bunun başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Akıl hocalığı değil. Nezaket bile değil.

Kontrol.

Sanki yeterince yakın durabilirse, beni istediği gibi şekillendirebilir ya da onu asla gölgede bırakmayacak kadar küçük tutabilirdi.

Ve ben küçük kalmadığımda, öne çıktığımda ve sonsuza dek onun olduğunu düşündüğü yeri aldığımda, işler değişti. İşte o zaman gülümsemeler gerginleşmeye başladı. Aramızdaki sessizlik ağırlaştığında.

Benim için oyduğu kalıpta kalmadım -ikinci sırada-.

Keskin bir nefes verdim. "İyi. Demek acı çekiyor. Yani kolay olduğunu düşünüyor. Ama bunların hiçbirisi bu saplantı düzeyini açıklamıyor. Bunların hiçbirisi Celeste'e şantaj yapmasını, seni takip etmesini, değer verdiğim insanları tehdit etmesini açıklamıyor." Gözlerine bakıyorum. "Bu öfke değil. Bu başka bir şey. Rahatsız edici bir şey."

Özel yemek odasının kapısı hafifçe aralanır. Chloe, arkasında Frederick'le birlikte içeri dalıyor, ikisi de ilk yemeğin bulunduğu tepsileri taşıyor.

"Vay, vay," diyor Chloe, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Koca Al sonunda ortaya çıktı."

Bir elimi kaldırıyorum, yarım bir sırtıma oluşuyor. "Koçları suçla.

Antrenman uzun sürdü."

Sırıttıyor. "Ter içinde kalmadığın sürece sorun yok."

"I Duş aldım. Sen var tekmeledi Ben dışarı .
Burada Eğer Bilmiyordum."

Gülüyor ve başını hafifçe sallayarak tabağı önüne koyuyor.

"Endişelenme," diyor. "Gelebildiğine sevindim."

Frederick onun arkasına geçiyor ve geri çekilmeden önce sessiz bir gülümsemeyle Magnolia'nın tabağını önüne koyuyor.

Chloe masanın yanında duruyor, rahat bir duruşu var, elleri belinde üst üste yerleşmiş. "Pekâlâ, muhabbet kuşları. Sıkıştırılmış karpuz ve beyaz peynir salatası ile başlıyoruz, üzerine fesleğenli limonlu salata sosu ekliyoruz, biraz da nane ve macadamia şekeri serpiştiriyoruz. Parlak, yaza uygun ve fazla telaşlı değil. Erken bir akşam bahçe resepsiyonu için mükemmel."

Şiir gibi söylüyor. Chloe'yi tanıyorsam öyle de sayılır. "onu bir narenciye-ileri riesling ile eşleştirdik.

Eğer beğenirsen üçüncü yemekle tekrar gel. Neyin tutup neyin tutmadığını bana bildirin. Hiçbir şey kilitli değil."

"Her zamanki gibi lezzetli görünüyor," diyor Magnolia.

Bir süre oyalanıyor, gözleri önce Magnolia'nınkilere, sonra benimkilere kayıyor. "Denemeniz ve ana yemekten önce tekrar kontrol etmeniz için size birkaç dakika vereceğim."

Frederick'le birlikte dışarı çıkıyor, kapı arkalarından tıkırdayarak kapanıyor.

Önümdeki salataya bakıyorum ama iştahım kaçtı. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü ben

yemeği geri eviren bir adam. Özellikle de Chloe'ninkini.

"Daha fazlası olmalı," diyorum, Çatalımı karpuzun kenarına itiyorum ama kaldırmıyorum. "Kaırdığımız bir şey olmalı."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Ama keşke bilseydim.

Zihnim daha fazla koşuşturmaya vakit bulamadan kapı açılıyor. Chloe elinde taze bir tepsiyle içeri girdi. "Pekâlâ, muhabbet kuşları. Bir sonraki tur için hazır mısınız?"

Magnolia biraz daha dik oturup peçetesini düzeltiyor. "Bence kendini aştın."

Chloe bir sonraki yemeği tarif ediyor - kömürleşmiş incir ve biberiye jus ile bir çeşit yavaş kavrulmuş ördek - ve ben de başımı sallıyorum, yarın bunu hak etmek için nasıl tur atmam gerektiği hakkında bir şaka yapıyorum.

Görünüşte normal davranıyoruz. Ama mum ışığının titreşimi ve Chloe'nin sesinin uğultusu altında tedirginlik hiçbir yere gitmiyor.

Yemekler inanılmaz. Yanımdaki kadın istediğim her şeye sahip.

Ama Tyson'ın yarattığı gölge?

Hayal ettiğimden daha karanlık.

Ve bu kendi kendine ortadan kalkmayacak.

Bölüm 15

Mag "olia ½iccl

SÜİTİ KAHKAHALARIYLA VE ALÇAK UĞULTUSUYLA
UĞULDUYOR.

Sohbet. Bira şişeleri daha koyu renkli bardaklarla tokuşuyor. Birisi bir tepsi chipotle biftek şişi ve çırpılmış beyaz peynirli tatlı patates yuvarlakları uzatıyor. Açlıktan çok meraktan bir tane kapıyorum.

Megan pelüş koltuklardan birine kıvrılmış, kucağına bir battaniye örtmüş, sadece bir kez tanıştığım iki eşle sohbet ederken yüz ifadesi yarı eğlence, yarı odaklanma.

Burası çok rahat - aşağıda olanlara göre fazla rahat.

Sahaya bir göz atıyorum. Kalabalığın gürleyen yoğunluğu her aşamada artıyor, hücumlar ve çizgiler arasında bile hiç azalmıyor.

Alçak kanepede ayaklarımı altıma alıyor, şarabımı yudumluyor ve odanın ritmini dinliyorum. Burada bir dil var. Bir kültür. Şarap kadehleri gibi şakalar yapan eşler. Çürüklerle başlayıp kahkahalarla biten hikâyeler. Zaman alacak ama ritmi öğreniyorum, her seferinde bir maç.

Megan bana doğru eğilip dirseğimi dürtüyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Sadece her şeyi anlıyorum."

"Oyun gecesine hoş geldiniz. Bu süitte şarap, atıştırmalıklar ve sanki bizi duyabiliyormuş gibi hakeme bağlamak var."

Gülümsüyorum ama gözlerim tekrar barın yanına monte edilmiş ekrana kayıyor. Kamera yan çizgiye geçiyor ve kalbim her zamanki gibi sıkışıyor.

Alex.

Tam teçhizatlı, kulaklıklılı mikrofon seti takmış, bir dizini bankın üzerine koymuş, yanındaki antrenörle konuşuyor. İyi görünüyor. Güçlü. Sağlam. O okunmaz oyun yüzü yerinde.

Spikerin sesi tepe hoparlörlerinden geliyor, net ve gür. "Ve işte karşınızda Sebring. Eski takım kaptanı ve savunmanın güçlü ismi Alex Sebring, neredeyse üç yıl önce geçirdiği ve sezonu kapatan sakatlığın ardından saha kenarına geri döndü. Geri döndü ve takımla birlikte antrenman yapıyor, resmi dönüşünü önümüzdeki sezonun başında yapması bekleniyor."

Tepki anında geldi.

Stadyum kükrer.

Alkışlar. Tezahüratlar. Sonra, sadece tribünlerde değil, süitte de bir tezahürat yükselir.

"Duvarı inşa edin! Duvarı inşa edin! Duvarı inşa et!"

Göz kırpıyorum.

Ve şarkı söylemeye başlıyorlar - yüksek sesle ve akortsuz - odanın her köşesinden neşe fişkırıyor.

"Granit kadar sağlam, dövüşmek için doğmuşuz.

Ateşimiz, öfkemiz, Sebring Duvarımız!"

Megan gülerek başını arkaya atıyor. Kadınlardan biri şarkıya eşlik ederek yumruklarını pelüş kolçağa vuruyor.

Şaşkınlıkla ona doğru dönüyorum. "Alex hakkında şarkı söylediğinize inanamıyorum."

Megan gözlerini kırpıştırır ve gülümser. "*The Wall*'u hiç duymadın ilahi?"

"Asla."

Ekrana doğru eliyle işaret ediyor. "Çünkü o her şeyi durdururdu. Kimse onu geçemezdi. Kaptan bandosundan önce bile bir efsaneydi. Bu tezahürat yıllar önce tribünlerde başladı."

Tekrar ekrana baktım. Bir kez bile kendi şarkısı olduğundan bahsetmeyen nişanlıma.

Bana oyunu anlattı. Çürüklerden, ameliyatlardan ve fedakarlıklardan. Ama bunu anlatmadı. Bütün bir stadyumun ayağa kalkıp onun lakabını bir savaş çığılığı gibi haykırışını değil.

Bana çarptı.

O sadece *benim*
Alex'im değil. Onların
da Alex'i.

Ve her nasılsa, tüm bu ağırlığı taşıdı ve hala kanepede uyuyakaldığımda bacaklarıma battaniye dolayan mütevazı bir adam olarak kaldı. Beni kutsal bir şeymişim gibi öpen bir adam. Beni hiçbir zaman ikinci planda hissettirmeyen bir adam.

Fark ettiğimden çok daha fazlası. Ve her nasılsa... yine de beni seçti.

Tezahüratlar tekrar maçın nabzına karışıyor, ekran saha ve seyirci görüntüleri arasında gidip geliyor. Megan şarabının geri kalanını yudumlar ve bir tanesini işaret eder

Geniş omuzları, sırtına sımsıkı geçirdiği forması, çimleri yaran botlarıyla bir oyuncu.

"İşte benim Bradley'im," diyor küçük bir gülümsemeye, aynı anda hem gururlu hem de endişeli. "On dört numara."

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum, kamera yakınlaştıkça numarayı yakalıyorum. Çarpışmalar arasında nefes almak için çok az zamanın olduğu bir kol bacak fırtınası.

Sonra rakip oyuncularından biri sert bir şekilde yere düşüyor. Empati ve deneyimin karışımı olan kolektif bir tıslama odayı kesiyor.

"Oof," diyor birisi. "Bu yarın canını yakacak."

Ama adam hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıyor ve etrafımdaki eşler yeniden sakinleşiyor.

Birkaç dakika sonra Bradley bir darbe alıyor - kaburgalarına sert bir omuz darbesi alıyor ve geriye doğru uçuyor. Megan'ın eli kanepenin arkasına doğru fırlıyor, parmak eklemleri bembeyaz olurken şarap kadehi yan masaya çarpıyor.

Ayağa kalkmıyor.

Ekran yakınlaşıyor. Yan yatmış, bir eli kalçasını kavramış, diğeri çimlere gömülmüş. Bir hakem ona doğru eğiliyor ve başka bir oyuncu sağlık ekibini çağırmak için bağırıyor.

Odadaki hiç kimse gülmüyor, sessizlik gerginlik ve söylenmemiş korkuyla doluyor.

Birkaç dakika sürüyor, ama Bradley ayağa kalkıyor - zayıflıyor, irkiliyor- ama ayağa kalkıyor.

Megan nefes verir. Gözleri cam gibi ama ağlamıyor. Başını sallıyor ve arkasına yaslanıyor.

Etrafındaki eşler değişiyor. Biri onun eline uzanıyor. Bir başkası şefkatle, "Sert piç," diyor.

Hepsi bunu daha önce görmüştü. Acının ve gururun koreografisini anlıyorlar. Ve yıprandıklarında birbirlerini nasıl bir arada tutacaklarını.

Büyük ekranı izliyorum ve göğsümde bir şey düşüyor. Korkudan değil ama netlikten.

İşte böyle olacak-- acımasız bir oyun oynayan birini sevmek. Sevdiğiniz kişinin yere yıkılışını izlemek, bu sefer ayağa kalkıp kalkmayacağını bilmemek. Tüm vücudunuz soğurken kırılmamış gibi davranmak.

Megan ayağa kalkar ve kucağındaki battaniyeyi katlar. "Onu kontrol etmeye gidiyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?" Bunu teklif etmenin doğru olup olmadığını bilmeden soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Ben hallederim. O iyi olacak. Sadece kendim görmem gerek."

Arkasında sessiz bir dalgalanma bırakarak çıkıp gidiyor.

Oturduğum yerde kalıyorum, yarı yarıya az önce girdiği kapıya bakıyorum, yarı yarıya gözlerimin arkasında dönen düşünceler girdabında kayboluyorum.

Bradley'nin şarkısı, Megan'ın kontrollü çıkışıyla birlikte zihnimde dönüp duruyor - yumuşak dilli gücü ve onun altındaki sessiz, çaresiz kenar.

Bu bir gün ben olacağım. Belki değil. Eğer değil. Muhtemelen değil.

Bu paketin bir parçası, sevdiği bu oyun. Çürükler ve kırıklar. Her başlama vuruşuna dikilmiş tehlike. Bunu biliyordum. Alex asla şekerle kaplamadı. Bana yataktan çıkamadığı günlerden, kaburgalarının uyuyamayacak kadar ağrıdığı gecelerden bahsetti.

Ama bunu izlemek farklı. Çarpma sesi bir süitte yankılandığında ve başka birinin nefesiyle mideniz dstğnde farklı.

Alex güçlüdür. elik gibi sağlam inşa edilmiş ve saf cesaretle bir araya getirilmiş ama yenilmez değil. Ve sahaya her çıktığında, bunu seçiyor.

Acıyı seçiyor. Riski seçiyor. Daha önce onu saf dışı bırakan şeyi seçiyor.

Çünkü o bunu seviyor... ve ben de onu seviyorum. Bu da demek oluyor ki bir gün, soyunma odasının kapısının diğer tarafında bulabileceklerimden korkmuyormuş gibi davranarak, kalbim boğazımda odadan çıkan kişi ben olacağım.

Ama bu gece değil.

Sitin arka tarafına, içecek ve yiyeceklerin olduğu yere doğru ilerliyorum. Bir şarap kadehine uzanıp bir tabak alıyorum. Soğuk bir şeyler. Tuzlu. Kızarmış kuzu şiş. Bir avuç zeytin. Göğsümde dönen düşünceleri sabitlemeye çalışırken ellerimle yapabileceğim bir şey.

Bir figür yanıma yaklaştı. Çok yakın. Sesi kulaklarıma ulaşmadan önce havadaki değişimi hissediyorum.

"İlahi çok hoş. Ne yazık ki sadece yedek kulübesini ısıtan biri için harcanıyor, Bayan Wall."

Sesini duyunca donup kalıyorum.

Bir krdan kapıyor ve bir zeytin saplıyor. Sanki bu sadece bir kokteyl saatıymiş ve az önce bıçak çevirmemiş gibi kasıtlı bir sakinlikle çiğniyor.

Tyson kıkırdıyor. "Bunca zaman sonra gerçekten emeklilikten çıkacağını mı düşünüyor?"

Yan gözle bana bakıyor, mavi gözleri soğuk ve parıltılı.

Çenem o kadar sıkılıyor ki ağrıyor. Çığlık atmak istiyorum. Şarabımı onun kendini beğenmiş suratına dökmek ve tabağımı arkasındaki duvara fırlatmak istiyorum. Ama hareket etmiyorum.

Henüz kıpırdamadım.

Her zaman yaptığı şeyi yapıyor: Olay çıkarmayacağınızdan emin olduğu halka açık bir yerde düşmanlık ediyor. Burada bağıramam, kavga edemem ya da onu tekmeleyemem. Çünkü gözler var. İnsanlar var. Takım arkadaşlarının eşleri. Koçların eşleri. Arkadaşlar. David.

O bunu biliyor. Buna güveniyor.

Dehşeti yutmak zorunda kalıyorum çünkü Tanrı korusun, bir kargaşaya neden oluyorum.

Etrafa bakıyorum, kimse bize bakmıyor. Yudumluyorlar, Gülüyorum, tezahürat at ve en son tekrar oynat üzerinde ekran. Ve onun ne düşündüğünü biliyorum, küçülmeye devam edeceğimi.

Ama o henüz bunu göremiyor. Ondan bıktım ve korku içinde yaşamaktan bıktım.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ama yine de çenemi kaldırıp konuşuyorum; net, yüksek sesle ve konuşmaları kesip atacak kadar keskin.

"Neden buradaki herkese ne yaptığını söylemiyorsun, Tyson?"

Çiğnemesi yavaşlıyor. Durdu. Yüzünde bir şey parlıyor - korku değil, şaşkınlık değil-.

Kafalar bize doğru dönüyor. Konuşmalar durur.

Büfeden uzaklaşıyorum ve sesimi tekrar yükselterek süitte duyulmasını sağlıyorum.

"Yoksa söylemeli miyim? Onlara takip olayını anlatmalı mıyım? Tehditler mi? Alex'i ve beni taciz etme şeklini

Aylardır mı? Rahatsızlık vermek istemediğim için tepki vermeyeceğime inanarak beni köşeye sıkıştırman?"

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

Odanın üzerine bir sessizlik çöküyor.

Tyson'ın gülümsemesi duraksıyor ve ben devam ediyorum.

"Tyson McRae beni takip ediyordu. Şimdi de nişanlım sahadayken ve onu benden uzak tutmak için burada değilken beni taciz etmek için bu süitte köşeye sıkıştırıyor. Utançtan kaçınmak için sessiz kalacağımı düşünüyor."

"Magnolia-" adımı alçak sesle ve uyarırcasına söyledi ama ben sözünü kestim.

"İnsanlarla dolu bir odada çığlık atmayacağımı mı sanıyorsun? Bir de beni dene."

Birkaç adam oturdukları yerden kalkıp bize doğru geliyor ve Tyson'ın gözleri odada geziniyor. Nate geniş ve kararlı adımlarla yaklaşıyor. Bakışları doğrudan Tyson'a yöneliyor, gözünü kırpmadan. "Alex'in karısı konuştu. Onu yalnız bırakmalısın. Hemen."

Tyson bana doğru kayıyor ama Nate geniş omuzlu ve hareketsiz bir şekilde araya giriyor. "Yıllardır bu takımda oynamıyorsun McRae. Bu süitte işin yok."

"Buraya nasıl girdin ki?" diye seslendi biri.

Etrafımızdaki oda durgunlaşıyor, her konuşma sessizleşiyor, her bakış ona kilitleniyor.

Tyson omuzlarını dikleştiriyor, biraz ağırbaşlı olmaya çalışıyor ama olmuyor. Üzerindeki gözlerin ağırlığı çok ağır.

"Sonra görüşürüz *Bayan Wall*," diye fısıldıyor.

Dışarı çıkıyor ve ben orada öylece duruyorum; bir elimde tabak, diğer elimi öyle sıkışmışım ki eklemlerim ağrıyor.

Arkasında sessizlik dalgalanıyor, sadece biri boğazını temizlediğinde bozuluyor.

İlk hareket eden Julia oldu. Yaklaşıp elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Başımı salladım ama titriyordum. "İyiyim... ama artık beni korkutmasına izin vermeyeceğim."

Birkaç kişi daha toplanıyor ve etrafım endişe mırıltılarıyla çevriliyor. Eller kolumu okşuyor. Beni dışarı çıkarmayı teklif ediyorlar. Biri bana taze bir kadeh şarap getiriyor.

İçime işlemeye başlıyor - sıcaklık, destek, tereddüt etmeden bir araya gelen küçük, şiddetli çember.

Yalnız değildim. Artık değilim.

Eşlerden birkaçı etrafımda dolanıyor, kolları kollarıma değiyor, gözleri endişe ve sessiz bir öfkeyle keskinleşiyor.

"İyi misin?" "Sana dokundu mu?"

"O adam her zaman bir yıldı." "

"Güvenliği çağırmamı ister misin? Stadyuma girişini yasaklatabiliriz."

Göğsüm sıkışıyor ama bu sefer korkuyla değil. Minnettarlıkla.

"Herkesin nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Daha fazla dayanamadım."

Etrafımdakiler başlarını sallıyor. Henüz tanışmadığım bir kadın şöyle diyor: "Arkanda sandığından çok daha fazla insan var. Artık bir rugby eşisin."

Tyson hayatımıza girdiğinden beri ilk defa bu mücadeleyi tek başıma veriyormuşum gibi hissetmiyorum.

İnsanlar gördü. İnsanlar duydu. Ve artık biliyorlar.

Bir adam sikine yediği tekmeyi atlatabilir. Ama akranları arasında aşağılanmak? Bu yapışır.

Ve İşte bir şey Ben de fığırlı dış-insanlar Alex'e yaptıklarını görmezden gelebilir, çünkü o bir erkek.

Ama ben farklı bir hikayeyim. Benimle sınırı açmasını görmezden gelmeyecekler.

Ckapt'ca 1W

Alex Sebring

SOYUNMA ODASI TER, HAYAL KIRIKLIĞI VE BAYAT KOKUYOR
Adrenalin.

Kimse konuşmuyor. Pek değil, sadece birkaç küfür nefes altında mırıldanılıyor. Bir dolap kapısı çarptı. Çürük deriden yırtılan bant. Ama çoğunlukla kaburgalarınızın arkasına yerleşen ve skor tabelası karardıktan uzun süre sonra bile orada kalan o ağır, sessiz yenilgi.

Duş almaya zahmet etmedim. Maçta değildim, sadece saha kenarında takım elbisemi giymiştim, kulaklık takmıştım, zinde kalmaya çalışıyordum. Ne kadar yaklaştığımı düşünmemeye çalışıyordum.

Ama bu gece... evet. Bu acımasızcaydı.

Yarı uçağımız kötü bir gece geçirdi. Kötü okumalar, dağınık vuruşlar, her oyunda tereddüt. İnsanların ne diyeceğini şimdiden tahmin edebiliyorum: Baskı altında çatladı, antrenmana dönüp ensesinde soluduğum için kızgın, çoktan kapıyı yarıladi ve henüz bunun farkında değil.

Bunların hepsinde doğruluk payı var.

Düşünceler kafanıza girer. Tehditler. Şüpheler. Tahmin edersiniz ki kendiniz ve sonra siz iki oyun arkasında ve

Her sürüşte güven kanaması. Ben de o yollardan geçtim. Bunu yaşadım.

Yani hayır, onu yargılamıyorum.

Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Konuşmalar başladı bile. Koçlar fısıldıyor. Gazeteciler etrafı kokluyor. Taraftarlar eski maçların kliplerini paylaşıyor ve altyazılarında benim adım var.

Bu geceki kötü performansı beni er ya da geç oyuna geri dönmeye itebilir.

Bu adam için üzölmek garip bir şey.

Dolabımın kenarına yaslanıyorum, ellerimi iki yanına dayıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. Bu şekilde olmasını istemezdim. Geri dönüşümün bir başkasının çöküşü olmasını istemiyorum. Ama oyun bu. Beklemez. Umurunda değil.

Ve geri dönmek istiyorum.

Vücudum hala geri dönmeye çalışıyor. Çok yakın. Neredeyse hazır. Ciğerlerim daha güçlü. Bileğim tutuyor. Göğsümdeki ateş yeniden yanıyor ve bunun için açlık çekiyorum. Zafer için değil. Parası bile değil. Sadece oyun. Acımasız, güzel ritmi. Temas. Hareket. Hassasiyet. Fedakarlık.

O yeri tekrar kazanmak istiyorum. Bir zamanlar benim olduğı için miras almak değil.

Oda boşalıyor ve birkaç adam duşlara doğru gidiyor. Birkaçı temiz gömleklerini giyip eşlerinin ve ailelerinin beklediğı oyun sonrası salonuna doğru ilerliyor.

Yaralanmadım, hırpalanmadım, morarmadım. Ve her nasılsa, bu olması gerekenden daha fazla acıtıyor. Ama geri döneceğim. Teoride değil. Fısıltılarla değil. Gerçekten döneceğim.

Yakında.

Döndüğümde, sahadaki gölge olmayacağım. Tekrar Duvar olacağım.

Maç sonrası salonun uğultusu ben daha çift kapılı kapıdan içeri girmeden duyuluyor; kahkahalar yükseliyor, bardaklar şingirdiyor, maçın önemli anlarını gösteren düz ekranlardan birinden ara sıra tezahüratlar yükseliyor. Müzik, alanı dolduracak kadar yüksek sesle çalıyor ama geniş, açık odada vızıldayan konuşmaları bastıracak kadar yüksek değil.

Tanıdık ve kolay. Bir iç saha maçından sonra, kazansanız da kaybetmeniz de beklediğiniz şey. Ama bu gece ortam farklı. Kenarlarda daha donuk. Herkes skor tabelasının söylediği şeyi söylememiş gibi davranmak için biraz fazla çaba sarf ediyor.

Kimse yüksek sesle söylemiyor ama ben havada ne olduğunu biliyorum. Hayal kırıklığı. Anlaşmazlık. Şüphe.

Daha içeri adımımı atmadan onu fark ettim. Uzun kokteyl masalarından birinin yanında duruyor, elinde kadeh, Julia'nın az önce söylediği bir şeye gülüyor. Megan, onun yanında, başıyla onaylıyor.

Magnolia ıslıl ıslıl. Rahatsız edilmemiş. Ben içeri girerken gözleri kapıyı tarıyor ve beni gördüğü anda parlıyor, tüm vücudu değişiyor. Yerden karşıya geçti ve bana ulaştığında hiç tereddüt etmedi. Kollarını boynuma doladı, dudakları dudaklarımda.

Sanki savaştan yeni dönmüşüm gibi öpüyor beni.

Kollarımı beline dolayıp onu kendime daha sıkı çekiyorum, vanilya, kırmızı şarap ve sadece ona ait olan bir şeyi içime çekiyorum.

Kalabalık azalıyor. Gürültü yumuşuyor. Bir saniyeliğine sadece biz vardık.

Geri çekildiğinde bana gülümsüyor, elleri hâlâ boynumda.
"Merhaba... Duvar."

Sessiz bir kahkaha attım. "Bunu duydun, ha?"

"Umm... herkes duydu. Hâlâ uğruna ilahiler söyledikleri kişi sensin."

"Umarım sahalara döndüğümde onları hayal kırıklığına uğratmam."

"Mümkün değil."

Elimi tutup beni diğer eşlerin toplandığı köşeye doğru götürmeden önce alnına son bir öpücük konduruyorum.

"Bradley iyi mi?" diye soruyor, başını odanın karşısındaki, vuruşun tekrarının dönmeye başladığı ekrana doğru eğerek.

Homurdanıyorum. "O darbeyi yarın hissedecek ama o iyi. Belki biraz sarsıldı ama bunu atlatacaktır."

Kaşları kalktı. "O çalım acımasız görünüyordu."

"Evet, şey... düdükten önce çenesini tutamıyordu. Konuşmak için yanlış forveti seçti ve bu yüzden dümdüz oldu."

Mırıldanıyor. "Ah. Anladım."

"Bunu sonuçları hakkında bir ders olarak düşün." "Oynarken de saçmalıyor musun?"

"*Hepimiz* boktan konuşuruz."

"Saatini temizletmek... bu yapmam gereken bir şey mi?
hazırlanmaya

başlayalım mı?"

"Hiç şüphesiz."

Sırıttıyor ama sonra bakışları değişiyor, gözlerinin arkasında daha keskin bir şey parlıyor. "Saçmalamaktan bahsetmişken... sana söylemem gereken bir şey var."

Kıpırdamıyorum ve midem sıkışıyor. "Lütfen bana o pisliğin maç sırasında süitte olduğunu söyleme."

"Tamam. O herifin maç sırasında süitte olduğunu söylemeyeceğim."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, çenem sıkılıyor. "Bu sefer ne yaptı?"

Magnolia yavaşça nefes alıyor ve bardağını arkamızdaki yüksek masaya bırakıyor. "Ben içki alırken geldi."

Nabzım şimdiden ensemdede gümbür gümbür atmaya başladı.

"O bazı aptal yorumlar yaptı-bir şeyler arsız Emekli olduğunu ve insanların hâlâ senin için tezahürat yapmasının ne kadar şirin olduğunu." Ağzı mizahsız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tipik Tyson. Aynı bok ama farklı kelimeler."

Başka ne söylediğini sorma isteğimi bastırıyorum. Daha da kötüleşeceğini zaten biliyorum.

"Aklıma bir fikir geldi. Bunu hep yapıyor - bizi halka açık bir yerde, etrafımız insanlarla çevriliyken buluyor. Sessiz kalacağımıza güveniyor. Olay çıkarmayacağımıza. Ama bizi taciz eden o iken neden sessiz kalan biz oluyoruz?"

Kalabalıklar onun en sevdiği yöntem.

"Bu sefer sessiz kalmadım. Sesimi yükselttim. Aylardır içimde biriktirdiğim her şeyi söyledim ve herkesin önünde ona seslendim. Bizi tehdit ettiğini söyledim. Bizi takip ettiğini. Ve hepsinin beni duyduğundan emin oldum."

Vay canına.

"Tyson oradan yeterince hızlı çıkamadı. Teşhir edilen kişi olmaktan hoşlanmıyordu. İnsanların onun gerçekte ne olduğunu görmesini umursamazdı. Sanırım senden daha çok nefret ettiği tek şeyi buldum; teşhir edilmek. Alçakgönüllü olmak."

Ona bakıyorum. *Gerçekten* ona bakıyorum. Ve tek hissedebildiğim huşu. "Bu sen utanç verici I yapılmış a sahne içinde ön Herkesin mi?" diye soruyor yüzüme bakarak. "Çünkü eğer vardır-"

"Hayır." Kelime anlaktır. Kesin. İçeri girdim, alnımı onunkine bastırdım. "Utanmak mı? Bebeğim, beni asla utandıramazsın."

Sesim sertleşiyor. "Ona karşı durdun ve ikimizi de korudun. Gerçeği söyledin ve bu çok cesurcaydı. Seninle gurur duyuyorum."

Gözleri biraz parlıyor ama ağlamıyor. Sadece daha derin nefes alıyor, sözlerim ona daha dik durma izni veriyor.

"Şu anda çok seksisin." Başparmağımı çenesinin altına koyuyorum ve eğilip sesimi alçaltıyorum. "Buradan çıkmak ister misin?"

Yumuşak ve emin bir şekilde başını sallıyor. "Eminim."

Gülümsüyorum. "Güzel. Çünkü seni eve götürmek istiyorum..." Ağzım onunkini sıyrıyor. "Ve güneş doğana kadar seni becereceğim."

Nefes nefese bir kahkaha. "Söz mü?" "Oh evet."

Vedalaşmak yok. El ele ayrılıyor, söze gerek yok.

Gideceğimiz tek bir yer var ve ikimiz de bunun onun altımda adımı inlemesiyle biteceğini biliyoruz.

Bölüm 17

Alex Sebring

MANOLYA PEDLER İÇİNE MUTFAK GIYEN BİR BİR SOLUK PEMBE
IPEKSI

Pijama takımının alt kısmı, attığı her adımda yanaklarını göstererek benimle alay ediyor. Eşleşen bluzun minik düğmeleri zar zor tutuyor, kumaşı göğüslerinin üzerinde öyle sıkı duruyor ki iyi bir nefes onları patlatıp çıkarabilir. Bu bir fizik mucizesi ve başarısızlık için yalvarıyor.

Lanet olsun. Bu tür bir kıyafet, bir erkeğin Cumartesi sabahı golf planlarını mahvetmek için tasarlanmış.

Bacakları sonsuza kadar uzanıyor, pürüzsüz ve çıplak. Saçları sanki yatağımızdan değil de rüyalarımından fırlamış gibi dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve bana attığı o uykulu sırıtış var ya? Ölümcül.

Hafifçe mırıldanıyor, buzdolabının kapağını açıyor ve alttan bir şey almak için eğiliyor; şortu öyle bir yukarı kalkıyor ki Elias'la golf günümü iptal edip onu yatağına geri götürmek istiyorum.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor, sesi rahat, bana ne yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor.

"Başlama vuruşu bir saat sonra."

"Elias'la sık sık golf oynar mısınız?"

"Birkaç ayda bir. Bir şansı varmış gibi davranmayı seviyor."

Kahvesini yudumluyor, dudaklarını sahte bir düşünceyle büzüyor. "Seni hiç dövdü mü?"

Ona sırtıyorum. "Tabii ki hayır."

"Yani bu kardeşler arasında dostça bir oyun değil mi?"

"Bu on sekiz delikli kardeş egosu ve pasif agresif saçma sapan konuşma. Benim eğlence tarzım."

Kupasını yere bırakıp gözlerinde muziplikle yanımıza geliyor. "Biliyor musun... Seni oynarken hiç görmedim. Sadece hikayelerini duydum."

"Ne hikâyeleri?"

Kaşlarını kaldırıyor, şimdiden gülümsüyor. "Baban sarhoş bir korsan gibi dilimlediğini söylüyor."

İçimden gülüyorum. "Evet, tam ona göre." Başımı sallıyorum. "Çok saçmalıyor ama gerçek şu ki o iyi biri. Her zaman da öyleydi. Yeteneklerimin çoğunu ondan aldım. Atletizm, azim, pes etmeyen rekabetçi bir çizgi."

Gözleri biraz yumuşuyor. "Yani beni etkileyebileceğini mi söylüyorsun?"

Bir adım daha yaklaşıp ağzının kenarına bir öpücük bırakıyorum. "Bana yeniden aşık olacağını söylüyorum."

"Bu bir meydan okumaya benziyor."

"Öyle." Kapının yanındaki kancadan yedek bir siperlik alıp ona doğru fırlatıyorum. "Giyin tatlım. Sen de geliyorsun."

"Bekle, gerçekten mi?"

"Gerçek zamanlı olarak kardeşimi ezdiğime tanık olmana hayır diyeceğimi mi sanıyorsun?" Duraksıyorum, sırtıyorum.

"Ayrıca,

o iri ela gözlerini üzerimde hissetmek? Bu hayatımda ihtiyacım olan bir şey."

Gülüyor, çoktan yatak odamıza doğru yürüyor. "Kaybedersen, dikkatini dağıttığım için beni suçlayamazsın."

"Sen her zaman dikkat dağıtıcısın." "Aynen öyle."

Güneş omuzlarımda iyi hissettirecek kadar sıcak. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Bu sabah mükemmel bir oyun ve eğer şanslıysam müstakbel gelinime biraz hava atmak için yaratılmıştı.

Başlama vuruşuna gitmeden önce profesyonel mağazaya uğruyoruz. Magnolia kadınlar bölümüne bakıyor, parmaklarını şort ve kolsuz üstlerin olduğu rafta gezdiriyor. Kaşları kalkık, küçük beyaz bir takım tutuyor. "Çok mu fazla?"

Ona yavaşça bir göz atıyorum, gözlerimin çıplak bacaklarından belinin dar kıvrımlarına doğru kaymasına izin veriyorum. "Asla."

Sırıttıyor. "Seninle dışarıda buluşuruz."

On dakika sonra, o kıyafetle dışarı çıkıyor, at kuyruğu yüksek, dudak parlaticısı parlıyor. Üst kısmı göğüslerini görmezden gelecek kadar güçlü olmadığım bir şekilde sarıyor. Ya etek? Zalimce ve olağandışı bir ceza olarak nitelendirilebilecek kadar kısa. Tek düşünebildiğim on sekiz delikten sonra bizi eve ne kadar hızlı döndürebileceğim.

Elias elinde sopası, sırtarak ilk vuruş kulübesinde bekliyor.

"Vay, vay. Bunun bir seyirci sporu olduğunu bilmiyordum."

Magnolia bir elini tembelce sallayarak kaldırdı. "Alex-Bagger-Vance-Sebring efsanesinin abartıldığı gibi yaşayıp yaşamadığını görmek için buradayım."

"Efsaneymiş, hadi oradan." Elias kıkırdıyor. "Dilimini duydun mu?"

"Bu hikâyeyi anlatmaya bayılıyorsun, değil mi?" Sırıtarak elini sıkmak için ayağa kalkıyorum, oyundan önceki ritüelimiz.

"Ne diyebilirim ki? Babam müjde gibi anlatır."

"Hayatımın en kötü kesiti. Ama beni rahat bırakın, Magnolia Amerika'ya yeni dönmüştü ve onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum." Alaycı bir ifadeyle ona bakıyorum. "Duygusal olarak tehlikedeydim."

Arabadan gülerek iniyor, güneş gözlüklerini gözlerime degecek kadar indirmiş. "Hey, trajik golf becerilerin için beni suçlama."

Kıkırdıyorum ve golf sahasına geri dönüyorum. "Şu anda dünyadaki en mutlu adam benim. Bu da demek oluyor ki hazır olsan iyi olur küçük kardeşim."

Başımla golf sahasını işaret ediyorum. "Önce sen."

Bir adım öne çıkıyor, topuna vuruyor ve Magnolia'ya bakıyor. "Gözlerini kaçırmak isteyebilirsin, teine. Büyüklüğü izlemek bunaltıcı olabilir."

"Merak etme," diyor Magnolia, arabaya yerleşirken. "Tüm alkışlarımı kazanana saklıyorum."

Arkasına geçip bir kolumu koltuğunun arkasına doluyorum ve sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle mırıldanıyorum: "O eteği giymeye devam edersen 2005'teki Tiger gibi sallanmaya başlayacağım."

Dudakları seğirdi. "Sanırım ne kadar baskıya dayanabileceğini göreceğiz."

Oyun başladı.

Arabalı kızlar geldiğinde üç delikteyiz - güneşten öpülmüş, bacakları ve dudakları parlıyor.

İçlerinden biri, sarışın, bronzlaşmış, dudaklarını çok fazla parlatmış bir tipti.

-Beni fark ettiğinde sırtıyor. "Vay be. Bu The Wall. Bugün ragbi oynayan çocukları kim dışarı çıkardı?"

Kalemini parmaklarının arasında evirip çeviriyor, gözleri vücudumda biraz fazla yavaş geziniyor. "Size getirebileceğim bir şey var mı? Su, atıştırma, biraz daha sert bir şey?"

Magnolia arabadan iniyor ve kolunu benimkine doluyor. "Bir su alabilir miyim lütfen?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyorum. "Bu benim nişanım. Bugün etkilemeye çalıştığım kişi o."

Sarışının gülümsemesi yarım saniyeliğine titriyor. "Tebrikler."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor Magnolia, günah kadar tatlı. "O bir koruyucu."

Kız çoktan protein bar paketini açmış olan Elias'a dönüyor, umursamaz bir tavırla.

Kızlar arasında kahkahalar dalgalanıyor, dikkatleri Elias'ın üzerinde toplanıyor. Sarışın gülümseyerek başını eğiyor. "Senin de mi nişanların var?"

Elias sopasına yaslanıyor, etkilenmemiş.

"Nişanım yok." Esmer kız canlanıyor. "Bu çok ilginç."

Sırtarak başını sallıyor. "Ben sadece golf için buradayım -Ve kardeşimi yenmek için. Geri kalan her şey arka plandaki gürültü."

Gülüyorlar, hâlâ ilgilerini çekiyor, ama o çoktan yeşil sahaya dönmüş, flörtlerinden çok salıncağıyla ilgileniyor.

Kızlar arabaya binmiş, gülerek uzaklaşıyorlar.

Magnolia içkisinin kenarından bana bakıyor, dudakları seğiriyor. "Beni nişanlın olarak tanıtmakta gecikmedin."

"Herhangi bir karışıklık olmasını istemedim." Bir kez daha basıyorum Öpücük için Magnolia's tapınak önce kayar içine Sürücü koltuğuna. "Hadi gel. Bakalım seni o lanet kıyafetin içinde görmeden önce liderliğimi koruyabilecek miyim?" Bir sonraki deliğe doğru ilerlerken, saçları rüzgârda dalgalanırken memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Tamam, bunun eğlenceli olduğunu kabul ediyorum. Huzurlu. Ve ikinizi izlemek çok tatlı. büyük boy çocuklar gibi yarışmak." "Hiç oynamadın mı?"

"Hiç sopa tutmadım." Arkamızdaki çantaya ve önümüzdeki yeşile bakıyor. "Ama beni çağırıyor gibi."

"Sopa takımı mı istiyorsun, favorim? Sana bir çift sopa alacağım." Dizini kendiminkiyle dürtüyorum. "Özel. Pembe. Seni mutlu edecekse taklidi başlıklar."

Elias inliyor. "Lütfen o çift gibi olma."

Magnolia gülüyor, sonra eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve gereğinden bir saniye daha uzun tutuyor. "Bugün çok tatlısın."

Ona bakıyorum, ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Sen de bugün çok seksisin."

Elias öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Tanrım. Bir oda tut ya da en azından dönüşe kadar bekle."

Magnolia sanki kendi kulüpleri fikrine çoktan aşık olmuş gibi gülümsüyor. Bunu aklımın bir köşesine yazıyorum; bir takım alacak.

Yine de yapay elmas yok. O öyle bir kız değil.

Yedinciye yarılamiştık ki Magnolia koltuğunda iki büküm oldu, gözlerini Elias'a dikmiş bir sonraki atışını hazırlıyordu. "Ee..." diyor, kelimeyi şüphe uyandıracak kadar uzatarak. "Violet'le aranızda neler oluyor?"

Elias atışının ortasında duraksıyor. "Vay canına. Önce beni ısıtmayacak mısın?"

Magnolia sanki az önce bir konuşma bombası atmamış gibi içkisini yudumluyor. "Sadece merak ettim."

"O *senin* en iyi arkadaşın."

"Evet, ben de *senin* dışınım," diye karşılık verir Magnolia.

Elias başını iki yana sallar, tee box'tan geri çekilir ve ona bir bakış atar. "Etrafta dolanmıyorsun, değil mi?"

Magnolia omuz silkiyor, her zamanki gibi soğukkanlı. "Ne anlamı var ki? Hayat oyalanmak için çok kısa."

"~~D~~öğemek daha iyi, değil mi?"

Kardeşime bir uyarı gönderdim. "Elias--"

Kıkırdıyor. "Evet, şey... Violet harika." "Bu bir politikacının cevabı."

Omuz silkiyor, tutuşunu ayarlıyor. "İyi. Akıllı, kendinden emin, saçmalıklarımı yüzüme vuruyor. Ve komik."

"Yani ondan hoşlanıyorsun."

Sırıttıyor. "O kadar belli, ha?"

"Ben bir kadını. Böyle şeyleri biliriz." Magnolia yeşile doğru bakar. "Aklın nerede senin? Potansiyel görüyor musun, yoksa sadece eğleniyor musun?"

Elias cevap vermeden önce bir sessizlik oluyor. "Potansiyel görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bana biriyle sonsuza dek birlikte olmayı hayal ettiren ilk kişi o."

Magnolia bir gülümsemeyle savaşıyor. "Peki seni ona söylemekten alıkoyan ne?"

Eliyle ufku işaret ediyor. "Dünyanın öbür ucu kısmı. Onun bir işi, bir hayatı var. Bir belki için her şeyi kökünden söküp atacak birini istemiyorum."

Magnolia sanki bu konuyu hiç düşünmemiş gibi küçük bir omuz silkme hareketiyle rahat davranıyor. "Eğer buraya taşınırsa, aranızda bir belki'den fazlası olup olmadığını öğrenebilirsiniz."

Dönüyor ve tüm dikkatini Magnolia'ya veriyor. "Sence bunu yapar mı?"

"Bilmiyorum. Bu mümkün. Doğru sebepler için. Ya da doğru kişi için."

Elias'ın bakışları uzaklaşıyor. Sonra yumuşak bir kahkahayla başını sallıyor. "Sen bir belası, biliyor musun?"

"En iyi türden," diyor göz kırparak.

Magnolia sadece meraklı değil, aynı zamanda hesapçı. Onu daha büyük bir şeye doğru itiyor. İçkisini yudumlayıp sohbeti yönlendirdikçe bu daha da belirginleşiyor.

Ekmek kırıntıları bırakıyor.

Belki de Violet'in Sydney'e gelmesi o kadar da uzak bir fikir değildir.

Direksiyonda öne doğru eğilip ona doğru bakıyorum. "Buraya mı geliyor?"

Magnolia göz temasından kaçınıyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. "Kim?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bana aptalı oynama."

Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Oynamıyorum. Sadece gerilimi koruyorum."

İçimden sessiz bir kahkaha kopuyor. "Çok sinsisin."

Gözlerimle buluşuyor, arkalarında parıldayan o bilmiş ışıltıyla. "İnsanların istediklerini elde ettiklerini görmek hoşuma gidiyor. Özellikle de

mmkn olmadığını düşündüklerinde."

Arkama yaslanıyorum, şimdi onu yeni bir ışık altında görüyorum. Evet, o sevdiğim kadın ama aynı zamanda cazibesi, zamanlaması ve yüreğiyle hayatları yeniden düzenleyen sessiz bir gç.

Violet Sydney'e gelirse, Magnolia'nın tüm dünyası burada, tam istediği yerde olacak. Tam da ait olduğu yere.

On sekizinci deliğe gelindiğinde Elias yenildiğini anladı.

Son vuruşu yavaş bir yumruk hareketiyle yapıyorum ve onu inletecek kadar uzatıyorum.

"Tanrım, anladık. Ailenin sporcusu sensin," diyor, iki parmağıyla ve çarpık bir sırtışla beni tersleyerek.

Omzumun zerinden Magnolia'ya bir sırtıma fırlatıyorum. "şunu görüyor musun? Hareket halindeki şiir."

Alkışlıyor, gözleri parlıyor. "Çarpıcı. Gerçekten. Günlerce bunu düşüneceğim."

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor Elias," diyorum arabaya dönerken.

"Evet, evet. Anın tadını çıkar şampiyon."

Tadını çıkarıyorum. Her parçasının.

Ama oyunu kazandığım için değil. Onu altı vuruş farkla yendiğim ve bir sonraki rövanş maımıza kadar bunun acısını çıkaracağı için bile değil.

Kulüp binasına doğru geri dönerken Magnolia arabada yanıma biniyor, saha sabahın geç ışıklarında altın sarısı. Saçları esintiye kapılmış, dudak parlatıcısı solmuş, yanakları güneşten pembeleşmiş ve çok gülüyor. Memnun olduğunda takındığı o sessiz gülümsemesi var.

Golf oynamaya gelmiş ama sonunda bir şeyleri harekete geçirmiş. Peki ya Violet Sydney'e giderse? Öyle olacak.

Kalbindeki boşluğu doldurmak için... ve muhtemelen kardeşimin de.

Ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bölüm 18

Alex Sebring

GÖKYÜZÜ KARANLIK BİR DÜŞÜNCELİ DONANMA ÜSTÜMÜZDE VE
IŞIKLAR

Parıltı azaldı. Bir oyun için fazla parlak.

İlk yarının 37. dakikası ve gerideyiz. Kötü.

Skorbord gerçeği neon rakamlarla gösteriyor ama benim görmeme gerek yok. Kalabalıktan okuyabiliyorum. Tribünlerde çatırdayan gerginlik, tezahüratlarındaki gerginlik. Derimin altında uğulduyor - ilk sayılarından beri dinmeyen içimdeki bu hastalıklı çalkantı.

Kulaklığımı bir kulağıma dayamış, kaçırdığım her çalımda, her beceriksiz hücumda, her boşa giden fırsatta kalbim küt küt atarak kenar çizgisini arşınıyorum.

Tyson'ın takımıyla oynuyoruz. Dünyadaki tüm takımlar arasında. Ve kan kaybediyoruz.

Fly-halfımızın bir başka geç okuma yapmasını, oyunu mahvetmesini ve neon bir hedef takmış gibi çizgi savunması tarafından yutulmasını izliyorum. Kendini dışarı atıyor. Boşluğun açıldığı kanadı fark etmiyor bile.

Eğer bir şeyi kanıtlamaya çalışırken kendi kışına bu kadar gömülmeseydi bir kaçış yakalayabilirdi.

"Lanet olsun," diye bağırıp kulaklığı indirdim.

Su almak için kenar çizgisine doğru koşuyor, yüzü kıpkırmızı ve ter içinde, kaşları çatık.

"O top değişiminde içeriye doğru oyna. Tereddüt ediyorsun - eğer on numaranın omzunu okusaydın, kaymak için açıldığını görürdün."

Şişeyi antrenörün elinden aldı, sorun benmişim gibi bana baktı. "Oyunu sen mi yönetmek istiyorsun, Sebring? Buyur."

Kıpırdamıyorum. Gözümü kırpmıyorum. "Bu piçleri yenmene yardım etmeye çalışıyorum Declan."

Acı bir kahkaha atıyor. "Ben gidene kadar dakikaları sayıyorsun."

"İşimi kolaylaştırıyorsun, dostum."

"Senin dostun değilim." Göğsünün keskin yükselişini yakalayabileceğim kadar yaklaşıyor. "Neden siktirip gitmiyorsun ve geri dönüş törenini beklemiyorsun?"

Sonra top kolunun altında, koşarak sahaya geri döndü.

Hiçbir şey söylemiyorum ve kulaklığı tekrar takıyorum, yumruğumu vites arabasına vurmamak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Yanımda Koç kayıyor, kulaklıktan asistanına bir şeyler mırıldanıyor. Çenesi kemikleri parçalayacak kadar sıkılıyor.

Bu çok açık. Bu maçı sakatlıklar ya da kötü kararlar yüzünden kaybetmiyoruz. Düşüyoruz çünkü

Helm onun yerine geçtiğimi duyduğu anda umursamayı bıraktı.

Sahaya bakıyorum, Tyson'ın takımı orta sahaya yakın bir yerde toplanmış, kendinden emin ve kendini beğenmiş. Tyson'ın kendisi cepte gevşek duruyor, boynunu uzatıyor.

Orospu çocuğu.

Parmaklarım elimdeki rulo havlunun etrafında sıkılaşıyor, eklemlerim patlıyor. O sahada olmak istiyorum. Vücudumdaki her kas hareket etmek için çılglık atıyor. Düzeltmek için. Onun için savaşmak.

O kendini beğenmiş pislik zafere doğru ilerlerken takımımın boğulmasını izlemek beni canlı canlı yiyip bitiriyor.

Koç kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini sahaya dikmiş. "Bunu kaybedersek, işimiz biter. Biteriz. Bunu biliyorsun."

Bir kez başımı salladım. "Farkındayım."

Yardımcı Koç Macklin yaklaşıyor, sesi alçak, daha doğrudan. "Sana izin verdik. Sağlık ekibi onayladı. Henüz tetiği çekmedik - kararsız olduğumuz için değil, mecbur olmadığımız için. Ama bu haliyle sana orada ihtiyacımız var, Sebring."

Hemen cevap vermiyorum. Gözlerim sahada Declan'ı takip ediyor, beş metre geride kalan ve yana yatan bir vuruş daha yapıyor. Tyson öyle bir kolaylıkla yakalıyor ki, içimden bir şeyler koparmak geliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Macklin soruyor.

Çenem titriyor. "Daha güçlüyüm."

"Yeterince güçlü mü?"

Sertçe nefes veriyorum. "Yakın ama yüzde yüz değil. Belki seksen beş. Başım iyi, bacaklarım iyi ama henüz en iyi halime dönmedim. Hâlâ sağ tarafımı tercih ediyorum."

Koç hiç çekinmiyor. "Senin yüzde ellin çoğu adamın yüzünden daha iyi. Seksen dakika istemiyoruz. Kırk bile değil. Sadece bu takımı mezardan çıkarmanı ve bize bir kalp atışı vermeni istiyorum."

Evet demek istediğim için içimdeki gerilim iyice artıyor. Bu kulaklığı çıkarıp hiç ayrılmamışım gibi sahaya koşmak istiyorum.

Elimi kalbimin üzerine, göğsümdeki Magnolia yazısının üzerine bastırıyorum.

"İçeri gir ve bu lanet takımı neden senin etrafında kurduğumuzu herkese göster."

Kalabalık kükrüyor ve Tyson'ın çizgiyi kırdığını görmek için tam zamanında bakıyorum. Declan savunmada çırpınıyor. Bekimiz açığı kaçırıyor. Ve Tyson deneme çizgisini sanki oranın sahibiymiş gibi geçiyor.

Dönüyor, doğrudan yan çizgiyi, beni işaret ediyor ve sırtıyor.

Göğsümde bir şey patlıyor.

Kulaklığı çıkarıp yere bırakıyorum. "Evet, ben giriyorum."

Isınma giysimi çıkarıp ağızlığımı takıyorum. Stadyum zaten uğulduyor, ama yan hakeme doğru koşup önlüğümü çıkardığımda -oyuna girmeye hazırım- enerji değişiyor.

Kalabalıkta bir dalgalanma, fırtınanın eşiğindeki gök gürültüsü gibi yuvarlanıyor.

Spikerin sesi hoparlörden duyuluyor. "Sebring sahaya çıkıyor."

Kalabalık çılgına dönüyor.

Kaosun üzerinde, sevgili güzelliğim camda duruyor - fırtınadaki çapam. Mesafe yüzünü gizliyor, ama

İzlediğini biliyorum. İki parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve ona doğru uzatıyorum. Bu artık bir oyun değil. Bu bir hesaplaşma ve kazanmamın sebebi o.

Çimlerin üzerine çıkıyorum. Tyson çoktan beni izliyor, elleri kalçalarında, sırtarak orta sahanın yanında duruyor.

"Bakın fizyoterapist ne getirmiş." Gülüyor. "Son bir aşağılanma için topallamaya mı geldin?"

Boynumu kırıp çömeliyorum. "Henüz topallamıyorum."

"Olacaksın." Gülümsemesi acımasızlaşıyor. "Bu sefer seni temelli indireceğim."

Gözümü kırpmıyorum. "Dene bakalım."

Yukarı bakıyor, beni geçip eşlerin olduğu süite doğru. Magnolia'nın olduğu yere. Onun olduğunu bildiği yere. Ve piç kurusu bir öpücük kondurdu.

Orospu çocuğu.

"Ondan asla vazgeçmeyeceğim, Sebring. O benim olacak." diyor.

Ve daha düdük çalmadan üzerime atladı. Omuz kontrolü. Ucuz vuruş. Her hareketi her zamanki gibi kirli.

Rugby oynamıyor. *Benimle oynuyor.*

Beni kendi oyununa çekmeye çalışıyor, benimkini kaybetmem için beni yemliyor. Ama bilmiyor ki, ben artık kan için oynamıyorum. Ateş için oynuyorum. Ve bu gece, içimdeki her alev onun için yanıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diyor, hakemin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bu sefer seni yere serdiğimde, bir daha ayağa kalkamayacaksın."

Sessiz kaldım. Çenem sıkı, kalbim küt küt atıyor. Görüşüm daralıyor, keskin ve bilenmiş, adrenalın her kasımı sarmış. Bu bir savaş ya da kaç durumu ama ben akıllıca savaşmamak için çok uzun süre eğitim aldım.

Kaos istiyor. Öfke istiyor. Ben ona buz vereceğim.

Top ikinci safhada ellerime çarpıyor, temiz ve hızlı bir şekilde dışarı fırlıyor. Ama Tyson peşimde, daha oyun kurulmadan oyunu okuyor.

Ben yana kaçıyorum, o da beni takip ediyor. Sola çalım atıyorum, o da yemi yutuyor ve hemen arkasındaki boşluktan geçmeme izin veriyor.

Kalabalık patladı. Ciğerlerim yanıyor. Bacaklarım çığlık atıyor ama dayanıyorlar.

Temasa sertçe giriyorum, bir çalımdan dönüyorum, ikincisinden önce boşa çıkıyorum ve kanat oyuncumuz topu doğruca çizgiye götürüyor. Boş alan. Deneme alanı tam önümüzde.

Düdük çaldığında ve puanlar yükseldiğinde Tyson hala arkamda çırpınıyor.

Koç arkamdan bağıyor. Macklin kenar çizgisi tahtasını savaş davulu gibi tokatlıyor. Ve etrafımızdaki stadyum yeniden canlanıyor. Ama ben kutlamıyorum. Dönüp sıfırlama noktasına doğru yürüyorum.

Tyson beni yine tam ortada karşılıyor, yüzü iki büklüm, ukalalığı hızla çözülüyor.

"Şans eseri," diye tükürüyor.

Başımı eğiyorum. "Gözünü kırparsan bir sonrakini de kaçırırsın." "Bu hakkı tercih ediyorsun."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Acı bir kahkaha atıyorum. "Korunma üzerine yepyeni bir oyun kurmadığımı mı sanıyorsun?"

Alay ediyor. "Fark etmez. Hâlâ kırılabilirsin." Sesim düşüyor. "Sen de öyle, orospu çocuğu."

Gözleri parlıyor ve bir anlığına aramızda saf, su katılmamış nefretten başka bir şey kalmıyor. Sonra ıslık havayı yarıyor. Bir adım geri atıyorum. Oyun devam ediyor ve bu sefer sadece o ve ben varız.

Sahayı kan dolaşımaıma bağlanmış gibi okuyorum.
-Her vardiyada, her omuz dönüşünde, her tereddütte.

Hayır, yüzde yüz durumda değilim ama olmam da gerekmiyor. Daha önce de kırık oynadım ve kızgın oynadım. Ama hiç bu şekilde, kanımda Magnolia varken oynamamıştım.

Düdük çalıyır ve hücum başlıyor. Sanki hiç ayrılmamışım gibi pozisyonumu alıyorum. Top içeri giriyor ve başlıyoruz. Hızlı, temiz ve hassas hareket ediyorum.

Tyson da dahil olmak üzere iki savunmacıyı sürüklüyorum ve kalçamdan kör tarafa koşan Jonathan'a bakmadan bir pas atıyorum. Göğsüne çarptığında çoktan adımını atmıştı.

Savunmaları çok geç kaldı ve kalabalık patladı. Ama bundan zevk almama izin vermedim. Kutlama yok. Sırıtmak yok. Başımı bile sallamadım. Çünkü bu bir zafer değil. Henüz değil. Bu bir savaş.

Tekrar sıraya giriyoruz. Tyson bana, hakeme ve kendi takımına bağırıp duruyor. Çözölüyor ve bunu görmüyor bile.

"Hâlâ topallıyorsun." Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi.

"Ve hala sallanıyorsun ve ıskalıyorsun."

İkinci yarının ortalarında bana hücum etti. Çaresiz. Pislik. Geçen seferki gibi beni soldan vurmaya çalışıyor. Ama ben bunu bekliyordum.

Omzumu düşürdüm ve yan adım attım, o kadar hızlıydı ki birkaç santimle ıskaladı ve çimi yedi.

Kalabalık kendini kaybetti. Nefesler tutuldu. Bağırışlar. Tribünlerden gök gürültüsü gibi alkışlar yükseliyor.

Koç bile sırtıyor. Ve sonra oldu. Bir penaltı kazandık ve hızla yeniden başladık.

Top bana geldi. Geniş bir alana daldım, içeriden Bradley'e fiske attım, Bradley cepte yırtınıyordu ama durmadı, direklerin altındaki bek oyuncusunu geçerek çizgiyi geçti.

Maç berabere.

Ve birdenbire bu takım -benim takımım- yeniden canlandı .

Aç. Vahşi.

Çizgiye doğru yürüyorum, zor nefes alıyorum, bunun için yaşamamanın ne demek olduğunu hatırladıkça vücudumda kan dolaşıyor.

Kalabalık canlı bir kükreme, ama onun altında her şey sessizleşiyor. Çok sessiz.

Tyson'ın duruşunda bir şeyler değişiyor - fazladan bir kas sarmalı, boşluğa bir saniye fazla bakıyor. Bu strateji değil. Niyet.

Topa doğru gitmiyor. *Benim için geliyor.*

Olmadan önce görüyorum. Açısını, eğilişini, gözlerindeki bakışı. Beklediği oyun bu. Beni son kez yıkmak için son şansı.

Bir füze gibi havalanıyor. Geri çekilmiyorum. Onunla kafa kafaya karşılaştım. Tam hız.

Çarpışıyoruz ve zaman kendi üzerine katlanıyor-kemikler, kan, nefes hepsi acımasız bir ana doğru yükseliyor. Ama ben sadece çarpışmaya hazırlanmıyorum. Mükemmel bir anda - kasıtlı olarak- bükülüyorum. Ağırlığımı değiştiriyor, kalçalarımı döndürüyor, momentumunu emiyor ve yeniden yönlendiriyorum.

Bana vuruyor ama temiz değil. Dengem bozuldu. Ve kendi gücü ona ihanet ediyor.

şak.

Hasta, ıslak bir ıtırtı sahada yankılanıyor.

Tyson yere düşmüş bir kukla gibi buruşuyor. ığlık atıyor. Yüksek sesle, yırtık pırtık, gerçek. Stadyumları kapatan türden bir ığlık.

Bir anda dünyanın havası çekildi. Taraftarlar dondu. Oyuncular hareketsiz kaldı. Düdük sisin içinde bir yerlerde kayboldu.

Hareket etmiyor. Bacağına bir kez bakınca nedenini anlıyorum: Kalasından yana doğru bükülmüş, sanki vücudu hangi yöne bükülmesi gerektiğini unutmuş gibi, yoldan çıkmış ve sarsılıyor.

Hakem sağlık görevlilerini çağırıyor. Ben başında dururken biri sedye için bağırıyor. Zor nefes alıyordum. Adrenalin fırtınası. Bana yaptığı her şey bir anda aklıma geldi. Magnolia'ya yaptığı her şey.

Düdük sesi gürültüyü bastırıyor, delici ve acil. Sağlık görevlileri sedyeyle koşarak sahaya daldı. Tyson inliyor; yüksek sesle, gırtlaktan, ığ. Ayağa kalkmaya çalışırken bir eli yeri tırmalıyor, olanları geri almaya çalışıyor ama hiçbir yere gitmiyor.

Başında duruyorum, kımıldamadan.

Bir şeyler hissetmeliyim. Suçluluk. Rahatlama. Belki gurur bile.

Ama içimde sadece sessizlik var.

Artık avcı olmadığını anladığında gözleri benimkileri buluyor, vahşi ve acıyla parlıyor. Ağzını açıyor ve kendi nefesinde boğuluyor. "Sen-"

Bitirmesine izin vermedim.

Eğildim, sesim alçak ve eşitti. "Erken emekliliğin kutlu olsun."

Sonra doğrulup uzaklaşıyorum.

Durumunun ne kadar kötü olduğunu ya da bacağını sabitleyip sabitlemediklerini görmek için arkama bakmıyorum. Mesafenin her adımında, geçmiş üzerimden sıyrılıyor.

Kalabalık yine kükrüyor ama çok uzakta, sanki suyun altında hareket ediyormuşum gibi bulanıklaşıyor. Antrenörler bağırıyor. Hakem hala düdük çalıyor. Biri adımı söylüyor.

Yürümeye devam ediyorum; ne zafer kazanmış gibi ne de utanarak. Gurur yok ama pişmanlık da bana dokunmuyor. Sadece garip bir durgunluk, içimde bir şey yerleşti. Bu bölümün son sayfası kendini yazdı ve geriye kalan şey duygu değil, kararlılık.

Ben saha kenarına geldiğimde stadyum elektriklenmişti, her seyirci şok ve dehşet arasında bir yerde kalmıştı.

Koç tek kelime etmedi. Macklin bana baktı, çenesi gergindi. İyi olup olmadığımı sormaması gerektiğini biliyor. Antrenörler etrafımda dolanıyor, biri elime bir şişe su tutuşturuyor. Aldım ama içmedim.

Spikerin sesi vızıltıyı kesiyor, sesi parazit gibi çatlıyor. "Sebring geri döndü ve güvenli oynamak için burada değil."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak yedek kulübesinde oturuyorum, oyun durmuş olsa da, stadyum çılgına dönmüş olsa da hâlâ nefesimi tutuyorum. Nabzım yavaşlamadı ve ellerim özölmüyor.

İntikam. Adalet. Hayatta
kalmak. Ve ben üzgün
değilim.

Maç bittiğinde, düdük çalıyor, keskin ve son.
Stadyum sadece gürültüyle değil, inançla da patlıyor.

Başardık. Skor tabelası bunu doğruluyor. Geri geldik ve kazandık.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda soyunma odası patlıyor.

Gök gürültüsü, sıcaklık ve derimi çatırdatan bir enerji.
Takım arkadaşlarım birbirlerine bağıyor, sırtımı tokatlıyor, omuzlarımı çarpıyor, adımımı haykırıyorlar.

"Sebring! Duvar! Seni çılgın piç kurusu, bu bir indirmeydi."

Biri bana bir havlu itiyor, bir başkası bir bira patlatıp uzatıyor. Müzik çalıyor - yüksek sesli, kaotik, bas gümbür gümbür. Hâlâ derimin altında atan nabzıma uyuyor.

Vızıldıyorum çünkü onu geri aldım. Her birine kim olduğumu gösterdim. Her zaman kim olduğumu.

Kimse bunu bana vermedi. Bunu hak ettim.

Koç yanımdan geçti, durmadı, büyük bir olay çıkarmadı.
-Ama eli omzumda bir kez kenetleniyor, sert ve kısa. "İyi iş, Sebring." Bu da koç açısından ayakta alkışlanmak demek.

Macklin sırtıyor, kollarını kavuşturmuş, başını sallıyor. "İşte lanet işini böyle geri alırsın."

Başımı sallıyorum, yarı gülümseyerek. "Orada bir iş gibi hissetmedim."

Omuz silkiyor. "Çünkü hiçbir zaman öyle olmadı. Bu senin kim olduğun. Bu senin kanında var."

Daha fazla sırt tokadı, daha fazla gürültü, bir ısı ve hareket girdabı.

Üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Declan önüme geçti. Hâlâ terliyor, dudakları çatlamış, elmacık kemiğinde yeni bir çürük oluşmuş. Ama elini uzatıyor. Bir süre ona bakıyorum ve sonra tutuyorum.

Sıkıca kavırıyor. "Şimdi anlıyorum. Seni neden bu kadar çok geri istediklerini ve neden artık yolundan çekilmem gerektiğini."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

Başını sallıyor, sesi kısık. "İhtiyaç duydukları şey olabileceğimi düşünmüştüm ama bu takım bir sistemle çalışmıyor. *Seninle* çalışıyor ve ben öyle olamam. Bu yüzden *benim* oyun tarzıma uygun bir takım bulmamın zamanı geldi."

Saygı. Teslimiyet değil. Ve bu yeterince iyi.

Oda dönmeye devam ediyor, gürültü duvarlardan yansıyor ama ben fark etmiyorum bile. Çünkü bakışlarım kapıya doğru kaymaya devam ediyor.

Gürültünün ötesinde koridora. İşte orada.

Magnolia orada, bekliyor. Sırtını koridor duvarına dayamış, kollarını kavuşturmuş. Ben kapıdan içeri girdiğimde gözleri kapıya kilitlenmişti.

Dışarı çıkıyorum, soyunma odasının sesleri arkamda kayboluyor. Artık sadece biz varız.

Tek kelime etmiyor, sadece beni tepeden tırnağa süzüyor. Çürükler henüz çiçek açmadı ama açacak. Peki ya yarın? Kesinlikle çıldıracak.

Eli göğsüme çarpıyor, düz ve ani. "Ödümü kopardın," diyor. Fısıltının biraz üstünde ama bu gece aldığım darbelerin hepsinden daha fazla ağırlık taşıyor.

Yutkunuyorum. "Özür dilerim, bebeğim."

"Hazır değildin. Bunun gelecek sezona kadar olmaması gerekiyordu. Ciddi şekilde yaralanabilirdin." Onun

Gözleri kapanırken sesi çatallaşıyor, kelimeler çözülüyor. "Ama ben değildim."

"Denedi."

Başarısız oldu. "Evet, şey... artık bizi rahatsız etmeyecek."

"Bunu bizim için sen yaptın."

Ellerim yüzünü kavıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, kocaman ve ıslıl ıslıl; taşıdığım her şey o tek, acımasız saniyede yüzeye çıkıyor. "Bunu *senin* için yaptım."

Ve sonra üzerime atladı.

Parmakları gömleğimin yakasını kavıyor, ağzı benimkine çarpıyor. Vahşi, sert ve çaresiz. Dudakları içimi titreten bir nefesle ayrılıyor ve onu sanki bunun için bir ömür beklemişim gibi öpüyorum.

Nefes almıyoruz. Sadece alıyoruz.

Öpüşme sıcak ve ateşli, vücudu benimkine bastırıyor. Ayrıldığımızda nefessiz ve harap haldeydi. Dudakları kıpkırmızı, elleri hala formamın kumaşında kıvrılmış.

"Hadi eve gidelim."

Bu gece kontrolü kaybetmek ya da bir şeyi kanıtlamakla ilgili değildi. Bu bir mesaj vermekle ilgiliydi - Tyson'a sevdiğim kadını korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi göstermekle.

Onu oyundan çıkarmak mı? Bu sadece bir uyarı atışıydı. Çok tatmin ediciydi.

Belki de temelli gitmiştir. Belki de gitmemiştir. Ama her halükarda, zamanı geldiğinde bununla başa çıkacağım. Şimdilik hayatımızda olmayacak. Ne geziniyor, ne tehdit ediyor, ne de aramızda.

Nefes alabilir, ilerleyebilir ve huzur içinde evlenebiliriz.

Ve bu bir zaferden daha fazlası. Karanlık bir şeyin sonu ve gerçek bir şeyin başlangıcı.

Eve vardığımızda, sessizlik artık ağır değildi. Elektrikleniyor. Kapı arkamızdan kapandığı anda, vuruyor.

Tek kelime etmedik. Çarpışıyoruz, her şey çözülmeden önce yatak odasının kapısından zar zor geçiyoruz.

Onu doğruca yatağa götürüyorum, ellerim kalçalarında, vücudu benimkine yaslanmış. Beni tekrar öpüyor -açık, dağınık, ağzıma doğru nefes nefese- ve elleri gömleğimi karıştırıp başımın üzerine çekiyor. Gömleğimi başımın üzerinden çekecek kadar uzun süre onu bırakıyorum ve sonra o kendi kıyafetlerini çekiştiriyor, hızlı nefes alıyor, parmakları aceleyle titriyor.

Oda gölgelere bürünmüş, sadece pencereden içeri hafif bir şehir ışığı halesi sızıyor. Böylesi daha iyi. Vücudumda çiçek açan morlukların başlangıcını görmeyecek. Yarı soyulmuş giysiler içinde yatağa düştük. Elimi külotunun içine sokuyorum ve parmaklarım Onu bulunca inledim. "Siktir, bebeğim. Zaten çok ıslaksın."

"Çünkü yolda düşünebildiğim tek şey buydu. seni içimde hissediyorum."

Tereddüt yok. Alay etmek yok. Sadece sıcaklık, açlık ve o. Parmaklarımı külotunun kemerine geçirip bacaklarından aşağıya doğru sürüklüyorum, yavaşça çünkü gözlerimi onun yatağa yayılmış görüntüsünden ayıramıyorum- Saçları vahşi, dudakları ayırık, göğsü hızla yükseliyor.

Kalçalarının arasına yerleşiyorum, elimi aşağıya doğru gezdiriyorum, parmaklarım kaygan sığağında kayıyor. Damlıyordu. Çaresiz. Hazırdı.

Bir elimi başının yanına koyuyorum, diğer elimle kalçasını kavıyorum ve sert, umutsuz bir hamleyle içine giriyorum. Nefes nefese kalıyor; başı geriye düşüyor, ağzı inleme ile hıçkırık arasında bir sesle aralanıyor. Vücudu etrafımda sıkıca kenetleniyor, açgözlü ve mükemmel.

Ve bir an için, başka hiçbir şey yok.

Ne çürükler, ne geçmiş, ne kalabalık, ne kaos, ne de çimlerin üzerindeki kan.

Sadece bu.

Onun

sıcaklığı.

Nefesi.

Vücudu beni daha derine çekiyordu.

Ten tene, nefes nefese, tırnakları sırtıma batıyor ve adım dudaklarından bir dua ve bir lanet gibi dökülüyor.

Hızlı hareket ediyoruz. Ritim yok, sabır yok. Sadece ihtiyaç. Elim kalçasını, uyluğunu kavıyor, beni ikimizin de dayanabileceğini düşündüğümünden daha derine, daha sıkı, daha sert alırken onu yakın tutmak için her şeyi yapıyorum.

Yumrukları çarşafta kenetlenmiş, ben ona derin ve sabit bir şekilde girerken kumaşı sıkıca büküyor. Titrek inlemeleri kesik kesik nefeslere karışıyor, bacakları belime dolanıyor, topukları sırtıma batıyor.

Gözleri bir saniyeliğine açılıveriyor; sersemlemiş, karanlık, benimkilere kilitlenmiş. "Durma Alex," diye fısıldıyor.

"Durmayacağım bebeğim," diyorum, göğsüm kabarak. "Sen dağılana kadar değil."

Ve Tanrım, öyle de yapıyor.

Yatağın üzerinde eğiliyor, kalçaları titriyor, sırtı kemerli doruğa onu paramparça ve

Tüketiyorum. Kaslar etrafımda sıkıca kenetleniyor, her salıverme ritminde nabız gibi atıyor, beni sınıra daha da yaklaştıırıyor. Ağzı açılıyor ama hiç ses gelmiyor; sadece tüm vücudu altımda sarsılırken nefessiz, kırık bir hıçkırık.

Hissediyorum - hepsini - sıkışma şeklini, erime şeklini, tırnaklarının sırtımı ısırışını.

Tekrar itiyorum, sert ve mükemmel, ve gitmiş oluyorum-derinlere gömölüyorum, sertçe boşılırken çenem sıkıca kenetleniyor, ağzım boynunun kıvrımına bastırılıyor, nabzının gürlediğı yerde, çılgınca ve canlı.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum tenine, zar zor nefes alabiliyorum. "Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı."

Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni daha yakına çekiyor, nefesim kesiliyor. "Hiç böyle boşalmamıştım," diye fısıldıyor, yıkılmış ve dürüst.

Elimi kalçasına kaydırıyorum, ikimiz de aşağı inerken sıkıyorum, birbirimizin teninde nefes nefese, birbirine dolanmış ve sırlıklam ve çok dolu. Vücudu benimkine sarılıyor, sıcaklıkla, sessizlikle, bütün olan bir şeyle sarılıyor.

Sonrasında konuşmuyoruz. Orada yatıyoruz, terden sırlıklam ve bitkin, nefeslerimiz senkronize oluyor, nabızlarımız normal ritimlerini yeniden buluyor.

Daha yakına kayıyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum. Sonra köprücük kemiğine. Sonra kulağının hemen altındaki yumuşak deriye. Boğazında alçak sesle mırıldanıyor, bir kolu etrafımda daha sıkı sarılıyor.

Onu içime çekiyorum, ağzım tenine yakın. Vücudunun benimkine değmesi, kalbinin sessiz atışı, uykuda bana sarılmışken bile bana uzanması - bu benim geleceğim.

Ckapt'ca 17

Alex Sebring

CHARLESTON'DA BAŞLADI, İKİSİ DE FARKINA VARMADAN
Neler olduğunu.

Violet, keskin zekâsı ve kuru alaycılığıyla.

Elias, Sebring cazibesi ve zahmetsiz yaramazlıklarla dolu.

Ateş ve benzin gibiler ama yine de mantıklılar. Mükemmel bir denge.

İlk başta zararsız bir eğlence gibi görünüyordu; hafif flörtleşmeler, birkaç uzun bakışmalar. Ama altında ne yattığını görmek uzun sürmedi.

Geç saatlere kadar. Kolay gülümsemeler. Elias'ın parmaklarını saçlarında gezdirmesi. Violet onun dokunuşuna eğiliyordu. Bu sadece kimya değildi. Gerçek bir şeyin başlangıcıydı.

Gerçeğin etrafında dönüyorlardı. Ve Elias'ın Magnolia'ya söylediklerini duyduktan sonra - Violet'in sonsuza dek hayal etmesini sağlayan ilk kişi olduğunu - haklı olduğumdan eminim.

Kardeşimin bir sürü kaçamağı oldu. Ama Violet? O bir dikkat dağıtıcı değil. Elinde tutmak istediği şey o ve bu tür bir itiraf oyun oynayan bir adamdan gelmez.

Violet'in da oyun oynadığını sanmıyorum. Şimdiden hayatını değiştirmeyi düşünüyor. Magnolia bana söyledi.

sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Ama önemli. Bu sıradan bir hareket değil. Bu bir sıçrama.

Henüz kelimeleri yüksek sesle söylememiş olabilirler ama diğer her şey çoktan harekete geçmiştir. Duygular. Temeller. Geçici bir şeyin peşinde değiller, ikisi de inecek bir yer arıyor. Ve ben onlara bu şansı verebilirim.

Magnolia Violet'ten bahsederken sesinde yumuşak bir şeyler var. Her zaman yüzeye çıkmayan bir şey. Onu öznlüyor. Derinden. Şiddetle. En iyi arkadaşını yanında, kurduğumuz bu hayatın bir parçası olarak istiyor.

Violet üzerine düşeni yaptı. Nakil için başvurdu. Geriye kalan tek şey yetkili birinin evet demesi.

Gabby bize borçlu. Kamuoyuna yaptığım açıklama Soul Sync'in tekrar gündeme gelmesine yardımcı oldu. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ve şimdi bu iyiliği istiyorum.

Baskı için değil. Kontrol için değil. Sadece doğru insanları doğru yere yerleştirmek ve onlara inşa ettikleri bu şeyin gerçek olup olmadığını anlamaları için zaman ve yakınlık vermek.

Altı aylık bir görev. Soul Sync'in parasıyla. Kıvılcımın kalıcı bir şeye dönüşüp dönüşmediğini görmek için yeterince uzun bir süre.

Ya dönüşürse?

Violet merak etmek zorunda kalmayacak. Elias'ın kendini tutmasına gerek kalmayacak.

Ve Magnolia, hayatında eksik olan tek kişiye sahip olacak.

Üçü de nasıl isteyeceklerini bile bilmedikleri bir şeye sahip olacaklar. Peki ya ben? Bunu onlara sessizce verebilirim. Tantana yapmadan. Çünkü bu benimle ilgili değil.

Bu onlar ve onların mutluluğuyla ilgili.

Bölüm 20

Mag "olia ½iccl

IPAD'IM VIZILDIYOR MUTFAKTA ADADA BEN OLARAK KEPÇE son kurabiye hamurunu parşömen kaplı bir fırın tepsisine döküyor, hoparlörlerden müzik sesi geliyor, havada vanilya kokusu dolaşıyor.

FaceTime geliyor: Violet.

İletişim fotoğrafı artık bir kız gezisinden - Violet'in saçları plajdan kalma bir dağınıklık içinde ve bikinisi ve büyük boy güneş gözlükleriyle güneşte öpülmüş bir günah gibi görünüyor. Kahkahanın ortasında, dişler ve kaos. Evcilleşmemiş. Rahatsız edilmemiş. Özür dilemeden Violet.

Eski fotoğrafın -kamerayı kapatırken- doğru olsa da Malie'nin görmesi durumunda en iyi ilk izlenimi vermeyebileceğini fark ettikten sonra fotoğrafı değiştirdim.

Accept tuşuna basıyorum, kaşık hala elimde, kaseyi temizlemeye ve hamurun tadına bakmaya hazırım.

Salmonella'nın canı cehenneme. Bazı şeyler risk almaya değer.

Yüzü ekranı dolduruyor, yumuşak ışıktaki parlıyor, saçları yüksek bir topuz yapmış, altın halka küpeleri güneşi yakalıyor.

Bana alaycı ve ciddi bir ifade verdi. "Otursan iyi olur."

"Oturmuyorum."

"Bir yere git ve otur. Şimdi."

"Bekle biraz. Önce kurabiyelerimin fırına girmesi gerekiyor."

Fırın tepsisini fırına sürüyorum, kapağını yumuşak bir çınılamayla kapatıyorum ve zamanlayıcıyı ayarlıyorum.

Bir dirseğimi tezgâha dayayıp tekrar ekrana bakıyorum.

"Sydney'e taşındığını söylemek için arasan iyi edersin."

Sırıtıyor. "Aslında... Taşınıyorum sayılır."

Çenem düştü. "Kapa çeneni."

"Şey... tam olarak taşınmak değil. Sanırım daha iyi bir şey."

Duraklıyor, anın oluşmasına izin veriyor. Kıvranmama izin veriyor.

Yani Violet.

Kalbim sabırsızlıkla tekmeliyor. "Vi, eğer önümüzdeki beş saniye içinde ağzındaki baklayı çıkarmazsan, yemin ederim kendimi bu ekranın içinden fırlatır ve seni boğarım."

Sırıışı genişliyor, gözleri dans ediyor. "Gabby bana

Sydney'de altı aylık bir iş veriyor. Tüm masraflar ödenecek."

Ben nefes nefese kaldım, o da başını salladı. Ve tek kelime etmeden, ikimiz de aynı anda ayağa fırladık.

O dairesinde. Ben mutfağımdayım. Ama bu ikimizin de dansa başlamasını engellemiyor - üniversiteden beri ne zaman iyi bir şey olsa yaptığımız o saçma, kolları sallayan, kalçaları hoplatan mutluluk dansımız.

Neredeyse bir bar taburesini deviriyordum. Bir yandan kıkırdıyor, bir yandan daire çiziyor, iki elini başının üstünde sallıyor.

Çığlık atıyorum, özür dilemeden çığlık atıyorum. "Bu yıl duyduğum en iyi haber. Sydney'e geliyorsun. Gerçekten.

Aman Tanrım, yine aynı lanet şehirde olacağız! Elias gidiyor-"

Araya giriyor. "Alex sayesinde."

Donup kaldım. "Bekle ne?"

Yüz ifadesi değişiyor - hâlâ parlıyor ama şimdi daha yumuşak. "Sorduğumda Gabby beni geri çevirdi. Zamanlama, bütçe, pazarlama müdürü olmadan yapamazmış, her neyse. Bir dahaki konuşmamızda sana söyleyecektim. Ama bu arada Alex onu aradı ve bazı torpilleri yaptı. Ona borçlu olduğunu söyledi ve o da dinledi."

Kendimi bir tabureye bırakıyorum. "Alex Gabby'yi mi aradı?"

Violet başını sallıyor. "Bana bunu yapmasının tek sebebinin Alex olduğunu söyledi. Soul Sync Australia için yaptıklarından sonra ona hayır diyememiş."

"Buna inanamıyorum." Ekranı göz kırptırıyorum, yetişmeye çalışıyorum. "Bana tek kelime bile etmedi."

"Muhtemelen şan şöhretle ilgilenen biri olmadığı içindir. Ya da belki Gabby hayır derse diye seni umutlandırmak istememiştir."

Alex övgü peşinde koşan bir adam değil. O, sevdiği insanların ışığın altında durmasını sağlamak için dağları yerinden oynatan bir adam.

Başımı sallıyorum, bunalmışım ve o kadar aşığım ki ağlayabilirim.

Violet öne doğru eğiliyor, dirseklerini tezgâha dayıyor. "Gerçekçi olalım, bu hamlenin işe yaraması için cebimden ödeme yapardım. Ama Gabby her şeyi karşıladığı için, Elias'la aramızdakilerin bir kaçamaktan fazlası olup olmadığını görmek için Sydney'de onun hesabına altı ay geçireceğim. Denemek uğruna her şeyi yakıp yıkmadan bu hayatın buna değip değmeyeceğini test etmek için."

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, gözyaşlarım şimdiden gözlerimin arkasında toplanıyor.

Bunu onun için, Elias için, benim için yaptı. Ve karşılığında hiçbir şey istemedi.

Boğazım düğümleniyor.

Ona bakıyorum -üniversiteden beri benim diğer yarım olan kadına, beni cehennemde de cehennemde de gören kadına- ve bunun yeni bir şeyin başlangıcı olduğunu biliyorum. İyi bir şeyin.

"Geliyorsun, Vi."

"Geliyorum, Mags."

Gözlerim yaşıyor.

"Seni seviyorum." Sesim sevinçten titriyor.

Gülümsüyor. "Seni daha çok seviyorum."

Aramayı sonlandırmadan önce birbirimize öpücükler gönderiyoruz, ekran kararmadan önce görüntüsü bir anlığına donuyor.

Orada oturuyorum, kalbim güm güm atıyor ve ruhum doluyor. Sonra kalkıp erkeğimi bulmaya gidiyorum.

İçgüdülerimle hareket ediyorum. Sadece sevinçle huşu bir araya geldiğinde -sevdiğiniz biri arkanızdan bir şey yaptığında ve bu onu daha çok sevmenizi sağladığında- ortaya çıkan uçucu bir telaş.

Müziğin alçak gümbürtüsünü ve metalin ritmik şingirtisini duyuyorum - ağırlıklar kaldırılıyor, bırakılıyor, tekrar kaldırılıyor.

Spor salonunun kapısını itip açıyorum ve işte orada.

Alex halterin altında sırt üstü yatmış, dizlerini bükmüş, ayaklarını dikmiş, kollarındaki ve göğsündeki her kası öne çıkaran o yavaş, kontrollü hassasiyetle kaldırıyor. Halterin iki ucundaki ağırlık plakaları parıldıyor, daha hafif bir adamı bile egecek kadar ağır. Ama onu değil.

Çıplak göğsü terden kayganlaşmış, tepedeki ışıkların altında parlıyor, karın kaslarının çıkıntıları her nefeste yükselip alçalıyor. Çenesi kenetlenmiş, gözleri tavana kilitlenmiş; odaklanmış, ayakları yere basan, kontrollü. Olmaya bile çalışmadığı o acımasız, abartısız haliyle güzel.

Bir an orada durup sessizce onu izliyorum. Tanrım. Bu adam.

Violet'e yeni bir sayfa açtı. Elias'a sonsuzluk şansı verdi. Ve bana özlediğim bir şeyi verdi. En iyi arkadaşımı. Kan bağı olmayan bir kız kardeş. Bir dayanak noktası.

Karşılığında hiçbir şey istemedim.

Boğazım tekrar kalınlaştı.

"Ağırlıkları bırak."

Tekrarın ortasında donup kalıyor, bana doğru bakıyor. Yüzümü görür görmez barı tek hamlede kaldırıyor ve alnındaki teri silerek hızla doğruluyor.

"Sorun ne bebeğim?" Sesi uyanık ve ani.

Korumacı.

Yerden ona doğru geçiyorum. Yavaşça. Yalınayak. Sabit.

"Hiçbir s o r u n yok," diyorum dizlerinin arasına girerek.

"Her şey çok doğru."

Hiçbir uyarıda bulunmadan kucağına tırmanıyorum. Ellerim terden sıırılsıklam olmuş omuzlarına bastırıyor. Ona doğru yerleşirken elbisem kalçalarımın yukarı kayıyor, kalp atışlarım göğsüne çarpıyor.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, güçlü ve sıcak.

"Tamam..." diyor, kaşları kalkık, dudakları kıvrık. "Şikayet ettiğimden değil ama bu anı neye borçluyum?"

Onu bir kez öpüyorum -yumuşak ve emin- sonra yüzüne bakabilecek kadar geriye yaslanıyorum.

"Violet'le konuştum."

Ve işte o titreşim. Ağzının köşesindeki o ince çekilme. Ne olacağını biliyor ama yine de bana ne yaptığını söylemiyor.

"Gabby'yi aradığını bana söylemedin."

Omuz silkiyor. "Benimle ilgili değildi."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, nefesim kesiliyor.

"Övgü aramıyordum. Sadece seni mutlu etmek istiyorum. Ve bunu sana vermek için yapabileceğim bir şey varsa -ona ve Elias'a da vermek için- o zaman bunu yapmak istedim."

İçimde bir şeyler en iyi şekilde parçalanıyor.

Eğilip alnımı onunkine bastırıyorum, parmaklarım nemli saçlarında geziniyor. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Elleri elbisemin altından kayarak beni kendisine doğru daha sıkı çekiyor.

"Seni seviyorum, Alex."

"Ben seni daha çok seviyorum," diyor, sesi alçak ve hırçın.

Sonra konuşmayı kesiyoruz. Çünkü bazı minnettarlıkların kelimelere ihtiyacı yoktur.

Elleri kalçalarımın doğru esniyor, güçlü ve emin; bunu hissedebiliyorum, aramızdaki gerginliği. Acil değil. Çılgınca değil. Sadece sevgi dolu ve karşılığında tek bir şey istemeden bana verdiği her şey.

Çenesini kendime doğru eğiyorum ve onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş. Ağzını açarak. Taparcasına. Üzerinde hareket ederken parmaklarım nemli saçlarının arasından kayıyor, vücudumun ağırlığı yakınımın bastırıyor, elbisem daha da yükseliyor.

Ağzımın içinde inliyor, ellerim elbisenin eteğinin altından kalçalarımın doğru kayıyor, başparmaklarım yumuşaklığını izliyor,

Popo yanaklarımın hassas derisi.

"Emin misin?" diyor, sesi kısıtlamadan dolayı sert. "Tam buraya... bu tarafa mı?"

Başımı sallıyorum, nefesim kesiliyor. "Aynen böyle. Eminim."

Kavrayışı sıkılaşıyor. Kalçalarını yumuşak bir şekilde kaydırıyor ve onu atletik şortunun altında hazır hissediyorum, külotumun fısıltı kadar ince pamuğunun arasından bana doğru sertçe bastırıyor.

Bir parmağını külotumun kasıklarına sokarak külotumu kenara çekiyor. Aramıza uzanıyorum, şortunun bandını yeterince aşağı itiyorum ve o da içime kayıyor. İçimde sallanırken nefesim kesiliyor, sürtünme alçak ve sıcak kıvılcımlar çıkarıyor.

Derin. Dolu dolu. Doğru.

Yavaşça nefes vererek ikimizi de aynı anda bırakıyor.

Bedenim onunkini sarıyor ve ben hareket ediyorum, yavaş ve amaçlı, kalçalarımın yuvarlanmasıyla ritmi ayarlıyorum. Her hareket kasıtlı, tenden tene dökülen sessiz bir yemin. Onu tekrar tekrar daha derine çekiyorum, ikimizi de sadece istemenin gücü ve teslim olmanın güvenli olduğunu bilmenin zarafetiyle uçurumun kenarına sürüklüyorum.

Çenesine, boğazına, omzuna öpücükler konduruyorum. O kontrollü, güçlü itişlerle altımda hareket ediyor.

-Her biri istikrarlı, iddialı, sevgiye ve yüksek sesle söyleyemeyecek kadar alçakgönüllü olduğu her şeye demir atmış.

Acele etmiyoruz.

Ve boşaldığımda, aynı anda hem yumuşak hem de yoğun oluyor; bedenim onunkine doğru yaylanıyor, tüm sinirlerim ateşleniyor. Adı dudaklarımdan bir fısıltıyla dökülüyor.

Dakikalar sonra beni takip ediyor, o kadar sıkı sarılıyor ki kalp atışlarını benimkinde hissedebiliyorum.

Daha sonra ona doğru yığılıyorum, alnım alnıma yapışıyor, ikimiz de terden kayganlaşmışız ve nefes nefese kalmışız, bankta birbirimize dolanmışız.

Bir eliyle omurgamı okşuyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kapalı, kalbim hala güm güm atıyor. "İyiden de öte."

Sessizlik aramızda uzanıyor, huzurlu ve bütün.

"Tanınmaya ihtiyacım yok," diyor bir süre sonra, sesi başımın tepesine karşı sessiz. "Sadece bu. Sen. Mutlu ol."

Dudaklarımı göğsüne bastırıyorum, tam kalbinin üzerine. "O zaman anladın."

Kolları beni sıkıca sarıyor, bir eli yavaşça ve tembelce sırtımda geziniyor. Elbisem kalçalarımın kadar inmiş, onun şortu da dağılmış. İkimiz de bir şeyi düzeltmek için hareket etmiyoruz.

Başımı eğip omzunda yumuşak öpücükler bırakıyorum. Boynunun eğimi. Ağzına geri dönüyorum.

"Bana her şeyi veriyorsun. İstemediğim zaman bile."

Bir elini kaldırıp alnımdaki nemli saçları okşuyor. Gözleri -o sıcak, karanlık gözleri- bir saniye bile başka tarafa bakmıyor. "Sen her şeyi hak ediyorsun."

Tanrım. Bu adam.

Bu şekilde kalıyoruz, karışık ve sessiz, aynı havayı soluyoruz, kalplerimiz hala bunun yüksekliğinden senkronize oluyor.

Ve sonra-

BİP. BİP. BEEP.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Oh kahretsin. Kurabiyeler!"

Bölüm 21

Mag "olia ½iccl

MALIE'NİN ELLERİ SİHIRLİ AMA GÖSTERİŞLİ TÜRDEN DEĞİL.
SESSİZ.

Sabırlı. Amaca yönelik. Kutsal.

Katlanmış bir battaniyenin üzerinde onun yanında bağdaş kurarak oturuyorum, pandanus şeritleri düzgün demetler halinde aramızda uzanıyor - ipek gibi yumuşak kenarları olan ince, fildişi kurdeleler.

Bu bizim ritmimiz haline geldi. Haftada birkaç öğleden sonra işten sonra, Alex hala antrenmandayken buraya geliyorum. Tantana yok. Kimseye bahsetmeden. Sadece ben ve annesi bana her şey demek olan bir şeyin nasıl yapılacağını gösteriyoruz.

Hareketleri saymaya ihtiyaç duymayı bıraktım. Ellerim artık ne yapacağını hatırlıyor-katlama, iplik geçirme, gergin çekme.

Yere serilen hasır benim için değil. Onun için. Bir hediye. Bir övgü. Müstakbel kocama kendi ellerimle ettiğim bir yemin.

Malie'ye bakıyorum, hareketlerimi izliyor ve küçük bir baş sallaması yapıyor.

Bu palagi doğru yapıyor. "Gittikçe hızlanıyorsun," diyor. "Ben hâlâ pekmez kadar yavaşım."

"Yavaşlık iyidir. Demek ki özen gösteriyorsun." Buna gülümsüyorum çünkü öyleyim.

"Bu bir hediyeden daha fazlası," diyor yeni bir şeridi parmaklarıma geçirirken. "Bu senin oğluma verdiğin söz, elle dokunmuş. Kalbinle taşıdığın."

Buna cevap vermiyorum. Çünkü veremem. Boğazım çok gergin.

Malie bir keresinde bana güzel bir hasırın asla sadece bir nesne olmadığını söylemişti. O bir anıdır. Miras. Doğumlarda, düğünlerde ve cenazelerde sunulur. Dokumasında hikayeler barındırır. Her birinin tamamlanması aylar sürebilir ama ben bu paspası düğünümüze yetiştirmeye kararlıyım.

Dikkatli ve yavaş bir şekilde bir şerit daha geçiriyorum.

Her örgü bir saygı fısıltısıdır. Her bir düğüm onun yanında durmak için bir yemin, tam olarak ne anlama geldiğini bilerek. Bu paspas bir dekorasyon değil. Ona olan somut bağlılığım.

Bunu yaptığımı bilmiyor. Henüz bilmiyor. Ama onu gördüğünde -ne olduğunu anladığında- umarım harcadığım her saati, her özenli düğümü, içine dokuduğum her sevgi parçasını hisseder.

Ritmimiz yavaşlıyor ve Malie'nin elleri hâlâ liflerin üzerinde. "Kötü haberlerim var."

Başımı kaldırıp bakıyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Ne oldu?"

Parmakları gevşek bir pandanus kenarıyla oynuyor, konuşmadan önce bir kez... iki kez... düzeltiyor.

"Babam pek iyi değil. Durum düşündüğümüzden daha ciddi ve annem onun yanından ayrılmayı reddediyor. Düğün için seyahat edemeyecekler."

Nefesim kesildi.

"Oh, Malie--"

"Aleki'ye söylemedim. Büyükannesi ve büyükbabasıyla yakınlar ve bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum."

Yutkunuyor, gözleri aramızdaki mindere kilitlenmiş. "Gülümseyecek ve her şeyin yolunda olduğunu, anladığını söyleyecek. Ama onu tanıyorum, Magnolia. Sessiz ve derin bir yere saklayacak ve sessizce taşıyacak."

Bakışlarını kaldırıyor, sabit ve yumuşak. "O böyledir. Kocan hakkında bunu anlamak gerek. Acısını nasıl gizlediğini."

Göğsüm ağrıyor çünkü o haklı. Alex dışa vuran bir adam değil. Sessizce ve şikâyet etmeden katlanıyor.

Elini tutuyorum. Ağlamıyor ama sessizliği gürültülü.

"Ya düğünü onlara götürürsek?" Gözlerini kaldırıyor, geniş ve inanmaz bir şekilde.

"Planladığımız gibi burada bir tören yapabiliriz. Sonra Samoa'ya gider, ailen ve oradaki herkesle birlikte tekrar yaparız."

Bana bakıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki yaparım."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. Alnımdan öpmek için eğildiğinde nefesini tenimde hissediyorum.

"Oh, lo'u afafine, sen ailemiz için büyük bir lütufsun." Bu sözler kalbime yerleşti.

Ve işte böyle, Malie ve ben birlikte karar veriyoruz - Alex olmadan.

Ördüğümüz hasır Sydney'deki tören için olmayacak. Samoa'daki ikinci düğünümüz için olması daha uygun.

Alex'in ruhunun adada yaşayan kısmı için. Sevdığım adamı şekillendiren ailesi için.

Onun mutluluğunu görmeyi hak eden tüm insanlar için.

Paspası rulo haline getirip gizli dinlenme yerine yerleştirdikten sonra elimizde soğuk beyaz şarap kadehleriyle arka verandaya yerleşiyoruz. Gevrek ve sek bir şey, iyi bir arkadaş ve sıcak hava ile iyi eşleşen bir çeşit.

Bir yudum alıyor, sonra başını bana doğru çevirip muzip ve bilmiş bir bakış atıyor.

"Bana şu zeki ağızlı ve aslan yürekli kızdan bahset. Elias'la sürekli kavga eden kızdan."

Bir yudum alırken bardağıma doğru gülüyorum. "Violet. Altı aylık bir iş görevi için Sydney'e geliyor. Alex sessiz bir telefon görüşmesi yaptı ve bunun gerçekleşmesi için birkaç torpil yaptı."

Malie tek kaşını kaldırıyor. "Yani nişanlının çöpçatanlık yetenekleri mi var artık?"

Sırıtiyorum. "Ben daha çok göğsüne sığmayacak kadar büyük bir kalbi olduğunu düşünüyorum."

Bunun üzerine başını sallıyor çünkü nasıl bir adam yetiştirdiğini çok iyi biliyor.

"Violet burada ne kazanmayı umuyor?"

Bir an tereddüt ediyorum, ona dürüstçe cevap vermek istiyorum ama aynı zamanda Violet ve Elias arasında hâlâ gelişmekte olan şeyi korumak istiyorum. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ama önemli olanı paylaşabilirim. Gerçek olanı.

"Violet evlilik ve çocuk istiyor." Yukarı bakıp gülümsüyorum. "Kendisini bu şeyleri paylaşırken görebildiği ilk erkek o."

Malie mırıldanıyor ve memnun olduğunu görebiliyorum.

Oh, n e y s e n e. Violet'ten b a h s e d i y o r u z .

Pek kurnaz olduğu söylenemez.

"Ona bir kez baktı ve o anda onun bebeklerini doğurmak istediğine karar verdi," diye ekliyorum gülerek.

Malie de kendi kahkahasını atıyor. "O zaman belki yakında bir düğün daha yaparız."

Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Dokumayı öğreteceğin bir palagi daha olacak."

Kahkahası yumuşuyor, sevgiye dönüşüyor. "Etrafımda bir palagi daha olsa fena olmazdı."

Malie başını sallıyor, gözleri sadece çocuklarını iyi bir şeyin eşiğinde görmenin v e r d i ğ i gururla parlıyor.

Başını sandalyeye yaslıyor, gözleri yarı kapalı, gülümsemesi hâlâ ağzının kenarında. "Sen bu ailenin içinde doğmadın. Ama sen bizi seçtin, biz de seni seçtik. Seni kendimiz olarak kabul ediyoruz."

Burada, bu verandada, basit ve derin bir şeyin farkına varıyorum: bu aile sadece içine evlendiğim bir şey değil. Bir parçası haline geldiğim bir şey.

Satır satır. Kelime kelime. İplik iplik. Kan bağıyla değil.

Ama aşkla.

Bölüm 22

Alex Sebring

ANTRENMAN BACAĞLARIMDAKİ O TANIDIK AĞRI VE TERLE SONA ERIYOR tenime yapışıyor. Saha artık sessiz, çocuklar duşlara doğru giderken botlar betona çarpıyor, kahkahalar arkalarından geliyor. Omuzlarımı açıyorum, su şişemi alıyorum ve soyunma odasına doğru ilerliyorum.

"Sebring."

İsmimi duyunca başımı kaldırıp bakıyorum.

David yönetim binasının dışında duruyor, kollarını kavuşturmuş, ifadesi okunmuyor. Sert değil. Rahat da değil.

"Bir dakikan var mı?"

Midem bulanmıyor - en azından şimdilik. Döndüğümünden beri bir sürü konuşma yaptık: maaş görüşmeleri, kaptan sorumlulukları, sezon öncesi halkla ilişkiler. Hepsi standart şeyler. Ama bunun zamanlamasında bir tuhaflık var.

"Seni fazla tutmayacağım. Evin seni bekleyen yeni bir nişanlıyla aradığını biliyorum."

Onu takip ediyorum, alnımdaki teri siliyorum, bir sponsorluk yükümlülüğü veya medya talebi için hazırlanıyorum.

sahte bir heves. Ama oturur oturmaz, huzursuz olduğunu hissediyorum. Ve David asla huzursuz olmaz.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini birleştiriyor. "Tyson McRae ile konuştun mu?"

Bu isim kaburgalarımın bir yumruk gibi indi. Açıkça cevap veriyorum. "Hayır."

David yavaşça bir kez başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu sabah beni aradı."

Sırtımdaki her kas gerildi. Tabii ki aradı.

Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum - resmi şikayet, yasal jargon, sporcu dostu bir dille giydirilmiş örtülü tehdit. Klasik Tyson olacaktı. Oyunda dirsek atmak ve biri daha sert vurduğunda faul diye ağlamak.

"Sizinle bir görüşme talep etti."

Bu beni çok şaşırttı. "Ne?" "Hastanede. Onu ziyaret etmeni istiyor." Gözlerimi kırptım. "Ne için?"

David omuz silkti. "Söylemedi."

Bir an duvara bakıyorum, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

o.

Tyson McRae değil yap Önemli. O yok
Dağınık.

Küçük. Hesaplı. Oyunu kaybettiğini kabul etmektense tüm sahayı yakmayı tercih eden bir adam.

Peki bu da ne böyle?

İçgüdülerim gitme diye bağılıyor ama gururum da bunu görmezden gelmeme izin vermiyor. Bir oyun oynuyor ama henüz ne tür bir oyun olduğuna karar veremedim.

David ekliyor, "Gitmek zorunda değilsin. Ben sadece onun isteğini iletiyorum."

Başımı sallayıp sandalyeden kalkıyorum. "Uyardığın için teşekkürler."

Dışarı çıktım, kalbim tatbikat sırasında olduğundan daha fazla çarpıyordu.

Bunun her yerinde tuzak yazıyor. Ama bunun Magnolia'yla bir ilgisi varsa -eğer eli Magnolia'ya değerse- bunu bilmeliyim. Gözlerinin içine bakmalı ve ne tür bir oyun oynadığını anlamalıyım. Bu bir intikam mı yoksa daha kötü bir şey mi? Bunu onunla aramda mı tutacağım yoksa gün ışığına mı çıkaracağım.

Her iki durumda da, bir daha ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

BİR HEMŞİRE BANA KORIDORDA ONUN ODASINI İŞARET ETTİ. KAPIYI ÇALDIM.

bir kez, cevap beklemeyin ve içeri girin.

Işık az - yarı kapalı panjurlardan içeri süzülen tozlu bir güneş şeridi. Tyson ayağa kalkmış, yüzü solgun, bacağı sarılmış ve askıya alınmış. Berbat görünüyor. Beklediğimden daha kötü.

Yarım saniyeliğine neredeyse ona acıyacaktım. Sonra onun sayesinde kendi bacağımın parçalandığı bir yatakta yattığımı hatırlıyorum.

Acıma duygusunu yüzeye çıkmaya fırsat bulamadan gömüyorum.

İçeri girdiğimde tek gözünü açtı. Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor, yavaş ve acımasız.

"Şuna bakar mısın? El işine hayran olmaya mı geldin?"

Bunu kabul etmiyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."
Alçak sesle, kuru bir kıkırdama çıkarıyor. "Eminim
bilmiyorsundur." Sessizlik uzar.

"Bu olmalı olmuştur tatmin edici. İşitme ve
Çıtçıt ve benim düşüşümü izliyor."

Sessiz kalıyorum, boşluğu doldurmasına izin veriyorum. Ona
çarpıtabileceği bir şey vermeyeceğim.

Tyson daraltır onun Gözler. "Tanrım. Sen inanmak
Bunu kaydediyor muyum?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seninleyken hiçbir şeyi göz ardı
etmezdim."

Sırıttırıyor. "Rahat ol. Kamera yok. Avukat yok. Sadece iki
eski takım arkadaşı."

Ağırlığımı değiştiriyorum ama kapıya yakın duruyorum.
Yakın değil. Dostça değil. Ama hazırım.

"Konuş. Beni buraya sen çağırdın. Ne söylemek istiyorsan
söyle."

Tavana bakıyor, ifadesi okunamıyor. "Kemiğim
kırıldığında nasıl hissettin? Aklından neler geçti Sebring? Bu
sana istediğin kapanışı sağladı mı?"

Çenemi sıkıyorum. "Buraya bunu yeniden yaşamak için
gelmedim."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Seni dışarı çıkardığımda, bir
çatlak sesi duyma lüksüne sahip değildim. Sadece ayakta
duramayacağını anladığında yüzündeki ifadeyi görebildim."

Düşüşünü izlemek muhteşem bir duyguydu McRae.

Ama bunu asla itiraf etmeyeceğim. Onun yerine, hiçbir şey
söylemem.

Beni inceliyor, belki de kontrolümün sınırını bulmaya
çalışıyor.

"Saçmalamayı keseceğim."

Yer değiştiriyor, yüzünü buruşturuyor ve bacağını işaret
ediyor. "Kalçada spiral kırık. Kemik yuvasından dışarı doğru
bükülmüş.

Tekrar yerine oturtmak saatler süren bir ameliyat gerektirdi." Hiç heyecanlanmadan kollarımı kavuşturuyorum.

"Ameliyattan önce birden fazla tüm vücut taraması yaptılar. Damar travması ya da onun gibi bir şey olup o l m a d ı ğ ı n ı kontrol etmeleri gerektiğini söylediler. Ve işte o zaman buldular. Kanser."

Kıpırdamadan duruyorum.

Tyson başını salladı. "Orta derecede ilerlemiş. Çok agresif. Çok geç olana kadar belirti göstermeyen o piç tiplerden biri, ama zamanında yakaladıklarına inanıyorlar."

Bir süre geçti.

"Sen beni yakalamasaydın asla bulamazlardı. Tebrikler, Sebring." Sesi acı tatlıya dönüşüyor. "Kalçamı kırdın ve hayatımı kurtardın."

Nutkum tutuldu.

Mizahtan yoksun bir gülümseme veriyor. "Eminim şimdi pişmansındır, ha?"

Başımı sallıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok." Gözlerini kapatıyor. "Önümde uzun bir yol var. Ameliyatlar. Tedaviler. Terapiler. Ama duyman gereken şey şu Alex."

Gözlerini açıyor. Kan çanağı ama berrak. "Hesaplaştığımı sandığım her neyse bitti. Sen kazandın. Ben yokum. Ve Magnolia söz konusu olduğunda... o seni seçti. Ve ben onu gitmesine izin verecek kadar seviyorum."

Yalanı bulmaya çalışarak yüzünü inceledim. Tuzağı.

"Sana inanmak istiyorum ama güvenilirlik konusunda pek iyi bir sicil yok."

Hiç çekinmiyor. "Doğru. Ama kanserin insanın içindeki saçmalıkları yakıp kül eden bir yanı var. Ya t e m i z l e n i r s i n ya da onunla birlikte batarsın."

Uzun bir süre onu inceledim. "Celeste'yi de rahat bırakacak mısın? Onun üzerinde tuttuğun her neyse -"Bu saçmalıkla işin bitti mi?"

Gözleri benimkilere kilitlendi, sabit. "Hepsiyle işim bitti." "Umarım bu doğrudur."

"Öyle," diyor. Ve içeri girdiğimden beri ilk kez gerçek bir şeylerin titreşimi var. İnanabileceğim bir şey.

Eve uzun yoldan gidiyorum, camlar kapalı, rüzgârdan başka ses yok. Sokaklar kehribar ve fren lambalarının çizgileriyle bulanıklaşıyor, ama onları zar zor fark ediyorum - sadece çizgilerin arasında kalmaya ve birine arkadan çarpmamaya yetecek kadar.

Bir kırıkla hayatını kurtardığımı söyledi. Bir kırıkla. Yüksek sesle itiraf edemeyeceğim kadar çok kez tekrarladığım -ve zevk aldığım- bir anda vücudunun benimkinin altında dönmesi.

O hala Tyson McRae. Hala bir piç. Ama bugün insana benziyordu. Yıpranmış. Yıpranmış.

Ve bir saniyeliğine -kısacık bir saniyeliğine- sahadaki bir rakibi değil, hastane yatağındaki bir adamı gördüm.

Ona hâlâ güvenmiyorum. Hiçbir zaman da güveneceğimi sanmıyorum. Ama eğer söylediklerinde ciddiye - eğer benim için gelmeyi, Magnolia için gelmeyi gerçekten bitirdiyse - son birkaç yılın ağırlığını üzerimden atabilirim.

Belki de.

Evin içinde beni bekleyen kişi yüzünden araba yolu görüldüğünde gerginliğim eriyor. Ve eve, onun yanına gelebildiğim için minnettarım.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve mutfaktan içeri lezzetli bir şeyin kokusu yayılıyor.

Yalınayak, hoparlörlerden gelen tuhaf şarkılardan birine eşlik ediyor, bir omzunda çay havlusu asılı. Saçları, ben daha iyi bilsem de her zaman kasıtsızmış gibi görünen bir şekilde toplanmış.

İçeri girdiğimde başını kaldırdı. "Hey, sen. Antrenman geç mi kaldı?" Cevap vermeden yanına gidiyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

Kucağımda eriyor ve çenemi başının üstüne koyup gözlerimi kapatıyorum.

"Bir şey mi oldu?"

"David antrenmandan sonra beni ofisine çağırdı."

Yüzümü görecektik kadar geri çekildi. "Neden?"

Nefes alıyorum. "Tyson onu aramış ve beni görmek istemiş. Hastanede."

Gözleri parladı. "Gitmedin, değil mi?"

"Gittim."

Kaşları kalkıyor ve kollarımda sertleşiyor. "Dur tahmin edeyim. Sakatlığını sana sorun çıkarmak için bir fırsat olarak mı kullanacak?"

"Tahmin ettiğimden daha kötü durumda. Spiral kırık. Ameliyat, traksiyon, her şey."

Magnolia hareketsiz kaldı. Ağzını açıyor, kapatıyor ve sonunda "Ah" diyor.

"Taramalar yaptılar -standart ameliyat öncesi şeyler- ve kanser buldular."

Magnolia'nın nefesi kesilir. "*Kanser* mi? Sen ciddi misin?"

"Evet. agresif, ilerlemiş, ama erken yakalanmış Tedavi için yeterli. Remisyon için sağlam bir şansı var."

Sersemlemiş bir halde tezgâha yaslanır. "Kahretsin, Alex."

"Onu yere sermeseydim asla yakalayamayacaklarını söyledi. O vuruş onun hayatını kurtardı."

Magnolia nefes verir. "Koruyucu melek, eminim bunun olacağını hiç tahmin etmemişsindir."

Başımı sallıyorum, yarı gülümseyerek. "Koruyucu melek biraz abartılı. Ama bana artık onun için endişelenmemize gerek olmadığını söyledi ve bir şekilde ona inanıyorum."

Magnolia yanıma geliyor, ben onu kucaklarken kolları belime dolanıyor. Müzik arka planda alçak sesle mırıldanırken, birbirimize sımsıkı sarılarak öylece kalıyoruz. Sadece ikimiz ve doldurulması gerekmeyen bir sessizlik.

Sonra geriye yaslanıp dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Git otur bebeğim. Ben bize bir içki hazırlayayım."

Başımı sallıyorum, oturma odasına gitmeden önce onu son bir kez daha sıkıyorum.

Bir süre sonra elinde içeceklerle kanepeye geliyor. Bardağımı uzatırken bana yaklaşıyor. Önce sessizce yudumluyoruz. Acele yok, baskı yok. Sadece viskinin sıcaklığı ve benimkine bastırıldığı kalçası.

"Hayat garip. Domino taşları hep düşüyor ve biz onları hiç görmüyoruz," diyor bir süre sonra, gözleri bardağındaki kehribar rengi girdapta.

Başını omzuma yaslıyor ve onun ağırlığı içimde bir şeyleri yatıştırıyor. Bir süre konuşmuyoruz. Sadece içkilerimizi bitirip oturuyoruz.

Sonunda bardaklar boşalıyor, vücudu benimkine kıvrılıyor, kolum ona sarılıyor. Onu inceliyorum, ışığın elmacık kemiklerine dokunuşunu, ağzının kıvrımını ve tek *düşünebildiğim bu güzel kadını hak etmediğim.*

Ama bir şekilde, o benim.

Ve uzun zamandır ilk kez gelecek, karşı koymam gereken
bir fırtına değil.

Huzur gibi geliyor.

Bölüm 23

Mag "olia ½iccl

PRESIDENTIAL SUITE AT THE HARBOURVIEW GRAND IS
Sekiz kadının aynı anda göz kamaştırmasının ardından darmadağın olmuş. Saç aletleri, ruj tüpleri ve sabitleyici spreylere tezgâhın üzerine dağılmış durumda. Bu dağınıklık iyi bir gece geçirileceğini gösteriyor.

Violet boy aynasının önünde dönüyor, siyah pullu tulumu bacakları olan bir disko topu gibi her ışık titreşimini yakalıyor. "Gelinin çok fazla içip kendini utandırmasına izin vermeyen sorumlu bir baş nedimesi gibi mi görünüyorum?"

"Hayatta olmaz," diye sesleniyor Leilani Prosecco'sunu yudumlarken koltuktan. "Sen daha çok arkadaşlarıyla ve müstakbel kayınbiraderleriyle dalga geçecek bir nedimeye benziyorsun."

Violet şakacı bir gülümsemeyle kadehini kaldırıyor. "Ah, kayınbiraderler. Daha nişanlanmadık bile ama sizi şimdiden seviyorum." Violet hızla göz kırpmıyor. "Daha ilk içkide duygusallaşmaya başladım bile. Biri hemen önümü kessin."

Leilani bardağını Violet'e doğru uzatıyor, gözleri parlıyor. "Potansiyel bir baldızın beni terk etmesine asla izin vermem."

Elias'tan uzak dur. Gerekirse boğazını sıkar ve kuyumcuya kadar kendim sürüklerim."

Violet gülerek başını sallar. "Duydun mu Magnolia? Boğma. Leilani, sen tanıdığım en tatlı küçük psikopatsın."

Leilani, straplez yakası ve korsajının tepesini taçlandıran tüylerle süslü siyah saten elbisesi içinde dar, kısa ve özür dilemeyen bir görüntü sergiliyor. O her hareket ettiğinde, ki bu sık sık oluyor, tüyler dalgalanıyor.

"Dürüst olmak gerekirse ikiniz de psikopatsınız ama en azından seksisiniz."

Leilani göz kırpmıyor. "Birini tanımak için biri gerekir, gelinzilla. Ve açık olmak gerekirse, seksi demek istedim, psikopat değil."

"O da bir psikopat," diye ekliyor Violet, sırtıtarak bardağını kaldırırken. "Seksi ve ele avuca sığmaz. Bu bir paket anlaşma."

Aynaya doğru bakarken kahkahaları etrafımda dans ediyor. Bu gece tam bir gelin gibi görünüyorum. Beyaz elbisem seksi ama zarif, her yerimi sarıyor; incelik için değil, kutlama için yapılmış. Üzerinde "GELİN" yazan bir kuşak göğsümün üzerinde çaprazlamasına duruyor ve altın renginde parıltılı, gururla statümü ilan ediyor; saçımı taçlandıran bir duvak ise narin tülüyle sırtımdan aşağıya doğru uzanıyor.

Chloe zaten bir ya da iki içki içmiş, eritilip içine dökülmüş gibi kıvrımlarını saran siyah bir bodycon'la aynanın karşısında duruyor. Dudaklarına yeni bir kat parlaticı sürüyor, dudakları konsantrasyonla büzülmüş. "Ne tür bir gece geçirmeyi planladığınızdan emin değilim," diyor dudaklarını şapırdatarak, "ama ben gerçekten iyi vakit geçirmek için dışarıdayım. Ve bunun neleri içerdiği konusunda seçici olmaya niyetim yok."

"Herkes kendini hazırlasın," diyor Julia, kıvrımlarını şık bir şekilde saran siyah kılıf elbisesini düzelterek. "Bebek bakıcım var, çantamda bir göğüs pompası var ve eve erken gitmeye hiç niyetim yok."

"Bekâr hayatımın sonunu gelmiş geçmiş en iyi kızlarla kutlamaya hazırım. Hadi bunu unutulmaz bir gece yapalım," diyorum beyaz ipek elbisemin askısını ayarlayarak.

Yansımam bana bakıyor - beyaz elbise, ışıltılı kuşak, aşağıya doğru süzülen duvak. Hiç şüphe yok. Ben bir gelinim.

Laurelyn eğilip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Siyah saten elbisesi içinde mükemmel görünüyor, tek bir saç teli bile yerinde değil. "Sen bir rüyasın, bebeğim."

Krishna elinde benim için bir flüt ve kendisi için de köpüklü bir su ile yanıma geliyor. "Geline," diyor, sesi sıcak, gözleri parlıyor.

"Geceniz çılgın, akşamdan kalmalığınız hafif olsun," diyor Violet, kadehini benimkiyle tokuşturarak.

"Şüpheli kararlara ve unutulmaz anılara," diyor Chloe.

Leilani kadehini kaldırıyor, sırtışı düpedüz hınzırca. "Yeni kız kardeşime - bu gece efsanevi olsun ve yarının akşamdan kalmalığı kesinlikle buna değsin."

Bir an, sadece bir nefes alıyorum, her şeyi içime çekmek için. Bu kadınları. Bu anı. Kaosu, aşkı, özür dilemeyen ışıltıyı.

Bir hafta içinde evleniyorum. Ama bu gece, beni istedikleri yere sürüklemelerine izin vereceğim. Mantık çerçevesinde.

Muhtemelen.

Parti otobüsüne adım attığımız anda Leilani ve Violet'in beni geceye alıştırmak gibi bir niyetleri olmadığı anlaşılıyor.

İçerisi neon ışıklar, krom raylar, kadife koltuklar ve güneşin altındaki her şeyle dolu bir bar, parıltılı shot bardakları ve portatif bir karaoke mikrofonunu andıran şeylerle dolu.

Ortada da bir direk var.

Leilani direğin üzerine atlıyor. Çünkü tabii ki öyle yapıyor. "Kimse fatura yağdırmazsa, kapıda giriş ücreti alacağım."

Violet yanımdaki koltuğa çöktü, bacak bacak üstüne atmış, elinde içkisi. "Alex, Leilani'ye güvenemeyeceğini söyledi, ben de ona bu gecenin şıklığından sorumlu olacağıma söz verdim." Yavaşça bir yudum aldı ve kahkahayı patlattı. "Ama bunun yalan olduğunu biliyor."

Krishna telefonunu hoparlörlere bağlıyor ve bu gece için seçtiği bir çalma listesini sıraya alıyor. İtiraf etmeliyim ki beni şaşırttı. Vahşi tarafı ve açık müzik zevki, kilerini renklerle kodlayan ve teşekkür notları için teşekkür notları gönderen bir kadından beklediğim şey değildi. Belli ki Kye ile evlenmeden ve hamile kalmadan önce de kural dışı davranışlara aşinaymış.

Chloe, bas sesleri kesildiğinde ciyaklıyor ve içkisinin geri kalanını alıştırılmış bir rahatlıkla geri atıyor. Şarkı söylerken -her kelimesi ritme uygun- beni hazırlıksız yakalıyor. Onu yatlarda seks ve arka koltuklarda oral seks hakkındaki şarkı sözlerini bu kadar özgüvenle söyleyebilecek biri olarak görmemiştim ama bu gece tam kıvamında.

Sefina, Leilani'nin direğin üzerinde dönmesini kaşlarını çatarak izliyor. "En az üç içki daha içmem gerekecek.

Bunu yapmayı düşünebilirim."

Julia şişeyi alır, doldurur ve Sefina'ya bir bardak uzatır. "İşte üçün ilki."

Sefina güler ve bardağı bir dikişte geri devirir. "Vay be, inerken beni yaktı. Bana bir tane daha ver."

Şehrin ışıkları renkli camların ardında bulanıklaşırken, koltuğuma geri yerleşiyorum ve etrafımda gelişen çılgınlığa gülümsüyorum. Direkli bir parti otobüsü ve vahşi seks, pahalı içkiler ve tasarım ayakkabılar giyerken kötü kararlar vermekle ilgili şarkılarla dolu bir çalma listesi istememiş olabilirim - ama bu kadınların nasıl iyi bir gece geçireceklerini bildiklerini itiraf etmeliyim.

Velvet Vine isminin hakkını veriyor; çatıya asılmış kırpışan bahçe ışıkları, mücevher tonlarında alçak kadife kabinler ve tüm şehri gece boyunca bizimmiş gibi hissettiren ufuk çizgisi manzarası. Alçak bir müzik uğultusu, kristal şingırtıları ve kahkahalar var.

Balkonun yanındaki en büyük masaya oturuyoruz. Bir garson yemek menülerini getiriyor ama çoğumuz kokteyl listesine hayranlıkla bakmakla meşgulüz; meyveli, flörtöz ve fazlasıyla tehlikeli.

Chloe çenesini eliyle destekliyor, gözleri barmeni bariz bir ilgiyle izliyor. "Parti sonrası oda servisi yapıyor mu acaba?" diyor yüksek sesle, barmen tek bir hareketle içkisini doldururken.

Laurelyn içtiği suda boğuluyor ve şiddetli bir şekilde öksürüyor.

Leilani hınzırca gülümseyerek eğiliyor. "Chloe! Seni filtresiz seviyorum."

Sefina eğlenerek kaşlarını kaldırıyor. "Bu gece kendi başına bir havadasın."

Chloe omuz silkiyor, masummuş gibi bile davranmıyor. "İyi vakit geçirmek için dışarıdayım. Görevim bu, değil mi?"

Violet sırtıyor. "Ben de Leilani'nin bu gece skandal yaratacağını sanıyordum."

"Hey," diyor Leilani. "Hâlâ skandal olmaya devam edeceğim."

Yemekler geliyor; incir ve prosciutto'dan oluşan küçük tabaklar, trüflü aioli'li sürgüler, denemem gereken bir şeyin küçük şişleri. Ama dikkatimi çeken bir sonraki garson oluyor. Elindeki tepsiyi öyle bir hassasiyetle taşıyor ki, sihirli bir şeyler olmak üzere.

Teker teker her birimizin önüne ahşap bir tahta yerleştiriyor. Üzerinde narin kupa bardaklarda dört minyatür kokteyl ve her birinin altında arsız bir kart var.

"Düğün Uçuşu" diyor göz kırparak. "Teslimiyyetin her aşaması için bir tane."

Kızaran Gelin. İlk Öpücük. Mavi Bir Şey. Evli AF.

Masadaki her kadının gözleri parlıyor.

"Şuna bakın. Şüpheli kararlar için bir tadım menüsü," diyor Leilani heyecandan titreyerek.

Violet, Blushing Bride first-rosé şampanyasını, mürver çiçeği likörünü ve telaffuz edemediğim çiçeksi bir şeyi kaldırıyor. "Bu en iyi şekilde kafama gidecek."

Julia Mavi Bir Şey'i eline alır, yavaşça döndürür, sonra kadehini kaldırır. "Magnolia'ya. Düğününüz muhteşem, evliliğiniz mutlu ve kocanız sonsuza dek size hayran olsun."

"Magnolia'ya!" diye yankılanıyor hepsi.

Kızarıyorum ve gülümsüyorum, sözlerindeki sevgi neredeyse çok fazla. Elimdeki içki tatlı ve baş döndürücü ama bu anla kıyaslanamaz bile.

Leilani eğiliyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Bu arada, bundan sonra bizim için özel bir şey ayarladım."

"Bu cümle beni endişelendiriyor," diyorum.

"Endişelendirmesi gerektiği gibi." Bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "Ama inan bana, bunu asla unutmayacaksın."

Ve ben zaten biliyorum ki -her ne ise- ben bunu onaylamadım, Alex de onaylamazdı.

Kulübün adı Thunder Down Underneath, bu da bana bilmem gereken her şeyi ve hazırlıklı olmadığım hiçbir şeyi anlatıyor. Dışarıdaki neon tabela en iyi şekilde davranmamız için bize meydan okur gibi titreşiyor.

Spoiler uyarısı: Olmayacağız.

İçeride müzik gürültülü, ışıklandırma karamsar ve kolonya, alkol ve hindistan cevizi kokulu vücut yağı kokuyor. Kadife perdeli bir sahne, krom direkler ve fark etmemiş gibi yaptığım aynalı bir tavan var.

İçeri girer girmez duruyorum.

"Hayır," diyorum açıkça. "Kesinlikle olmaz. Bu adamların hepsinden daha seksi biriyle evleneceğim."

"Ewww." Leilani yanımdan geçip gitti, eğlence gecesine hazırdı. "Rahatla, Magnolia. Bir gelin olarak, hayatının geri kalanında kardeşimle evlenmeden önce iyi vakit geçirmek senin Tanrı vergisi hakkın."

Bir garson bizi sahneye yakın bir VIP masasına götürüyor. Salon cıvıl cıvıl; müzik gümbürdüyor, kadınlar çılglık atıyor, içkiler akıyor.

Işıklar sönüyor ve perde açılıyor.

Müziği, kasları ve yağlanmış, gömleksiz kaosu başlatın.
Alex bundan hiç memnun olmayacak.

Leilani, Chloe ve Sefina o teni görünce çılgına dönüyorlar.

Erkekler, annenizin sahip değilmiş gibi davranacağı bir takvimden fırlamış gibi gülünç. Kovboy şapkaları, itfaiyeci pantolonları, düşük belli kot pantolonları ile hayata tutunmaya çalışıyorlar. Hayatlarında bir gün bile *hayır* kelimesini duymadıklarını düşündüren bir özgüvenle dans ediyorlar.

İçlerinden biri sahneden iniyor ve doğruca bizim Masa. Yaklaştığında kaskatı kesildim. Uzun boylu. Gömleksiz. Sırıttıyor. Sıfır utanç.

"Olamaz," diyorum, gözlerim Leilani'ye kayıyor. "Sen-
?" Kötü adam gibi sırtttıyor. "Parasını çoktan ödedim."

"Bana vermek için buraya geldiği şeyi istemiyorum."

"O zaman seve seve alırım," diyor ve ben itiraz edemedim elini tutuyor.

Hiç kaçırmadan Leilani'nin üzerine atlıyor, pürüzsüz kalçaları ve gülünç bir özgüvenle. Leilani bunu yalayıp yutuyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bekârlığa veda partimin böyle geçeceğini düşünmemiştim."

Krishna eğildi. "Daha iyi, değil mi?"

Parmaklarımın arasından bakıyorum. Adam ona sürtünürken Leilani içki menüsüyle kendini yelpazeliyor. "Onu seviyorum... ama ondan korkuyorum."

İlk rutin sona erdiği anda, bekâr kızlar bunu her türlü mantığı terk etmek için açık bir davet olarak kabul ediyor.

Leilani çoktan sahnede -evet, lanet olası sahnede- deri pantolonlu bir adamla birlikte. Chloe hayatı buna bağılıymış gibi sallanıyor, kollar havada, saçlar çılgın, gözler Yunan heykeli gibi karın kasları olan bir dansçıya kilitlenmiş.

Parti otobüsündeki direğe bakabilmek için üç kadeh içki içmesi gereken Sefina, şimdi sanki doğduğundan beri yapıyormuş gibi vücut yuvarlıyor.

Malie dehşete düşerdi.

Göz kırpıyorum. "Aman Tanrım. Chloe... onu *öpüyor* mu?"

Julia öne doğru eğilir. "Vay anasını, öyle. Ağzı falan açık."

Chloe yumruklarını sıkarken kalabalıktan alkış sesleri yükseliyor, kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor.

"Onu durdurmalı mıyız?" Sorumluluğun bende olup olmadığından emin olamadan yerimden yarı kalkarak soruyorum.

Laurelyn umursamaz bir tavırla içkisini yudumluyor. "Bırakalım o anını yaşasın. Bu yıldan sonra bunu hak ediyor." Olabildiğince rahat bir şekilde sırtıyor. "Bu tür hatalar için penisilin yapıyorlar."

Bütün masa uluyor.

Arkama yaslanıyorum, kalbim sıkışıyor. Ben'le olan hikâyenin tamamını hâlâ bilmiyorum. Chloe bu konuda konuşmuyor ama biri onun adını andığında yüz ifadesinin nasıl gerildiğini gördüm.

Ama bu gece özgür. Vahşi. Gülüyor. Ve dürüstçe? Bu iyileşmek için doğru yönde atılmış bir adım.

VIP masamıza döndüğümüzde, geri kalanımız eğlenen izleyiciler rolüne bürünmüştü.

Violet yanımda uzanmış, bir bacağı diğerinin üzerine atmış, tatile çıkmış bir düşes gibi şampanyasını yudumluyor. Bu

Onun için endişe verici derecede uysal, hatta şüphe uyandırıcı.

Julia her zamanki gibi son derece soğukkanlıyken Laurelyn bir içkiyi daha yaralamış ve Leilani'nin son dans hareketine homurdanmaya başlamıştı bile.

"Şaperonluk yapıyormuşuz gibi hisseden başka biri var mı?" Chloe'nin çıplak elle kesinlikle dokunmaması gereken bir direğin üzerinde dönmeye çalışmasını izlerken söylüyorum.

Krishna gülüyor. "Eğer öyleyse, bu işte çok kötüyüz."

"Onu durdurmayacağım," diyor Laurelyn. "Bu kız bir skandalı hak etti."

Başka bir dansçı çıkıyor ve kalabalık kendini kaybediyor. Bu dansçının rugby topu büyüklüğünde pazuları ve kendi posta kodu olabilecek bir kovboy şapkası vardır.

Julia onu inceleyerek, "Çok güzel," diyor.

Violet, "O birinin çok kirli bir rüyası," diyor. Sonra sesini alçaltarak, "Ama dürüst olmak gerekirse? Beni bekleyen şey daha iyi."

Hepimiz başımızı sallıyoruz, sessiz, ortak bir gerçek yerleşiyor.

Violet sırtarak, "Bunu söylediğimi Elias'a söylemeyin," diye ekliyor. "Ona aşık olduğumu düşünebilir."

"Ona aşıksın." "Evet, ama o bilmiyor.

Henüz."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Vi, ama kesinlikle biliyor.

Bu konuda pek de kurnaz değilsin."

Gülüyor. "Tamam, ama beni savunmak gerekirse, bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyor. Gizemi canlı tutmak zor."

İçkimi yudumluyorum, her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum - kahkahalar, müzik, gecenin gülünçlüğü. Ama en çok da yanımdaki kadınlar. Çemberim. Kalbim.

Müzik sabit bir şekilde gümbürdüyor, şimdi daha alçak, yükseklerden sonra yavaşlayan bir kalp atışı. Çoğumuzun saçları dağılmış, makyajı kahkahalar ve kokteyllerle silinmiş bir halde aşağı iniyoruz.

Ama Leilani değil. O hâlâ dans ediyor. Elbisesi üzerine yapışıyor ve saçları bukleler ve parıltılarla dolu. Gülümsemesi saf bir kaos, güzel bir kaos.

Onu izliyorum, çenem elimin üzerinde, kalbim göğsümde sıkışmış. O çok güzel. Güçlü. En iyi şekilde gürültülü. Ve tüm o ışıltının ve şakaların altında kocaman bir kalbi var. Hayat ne kadar kalabalık olursa olsun herkese yer açan bir insan.

O zaman anladım ki çok şey veriyor ama hiçbir şey istediğini görmedim. Gerçekten istemedi. Konu aşk olduğunda değil.

Ellerini havaya kaldırıyor, kahkahalarla başını geriye atıyor ve yemin ederim bu gece boyunca gördüğüm en dürüst şey.

"Yürü, Leilani!" Chloe onun yanında bağırıyor, temposuz ama mutlu bir şekilde alkışlıyor.

Leilani bize doğru dönüyor, yanakları kızarmış, gözleri parlıyor. "Biri ileride şantaj yapmak için bunu filme alsa iyi olur!"

"Telefon yok, unuttun mu?" Julia geri arar.

Leilani omuz silkiyor ve kollarını açarak dönüyor. "O zaman tanrılar için dans ediyorum, bebeğim!"

Belki de öyledir.

Çünkü bu gece, neon ışıklar altında ve hiç özür dilemeden sihir yapıyor.

Dönüş yolculuğu parıltıların, kokteyllerin ve Thunder Down Underneath'de bıraktığımız itibarın yavaşça çözülmesiyle geçiyor.

İlk katlanan Leilani oldu... olması gerektiği gibi.

Yanımdaki koltuğa kaydı, elbisesi kırıışmış, ruju bulaşmış ve gözleri tekiladan cam gibi olmuştu

Gerçek serumu. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, başını omzuma yaslıyor. "Alex önce davranmasaydı seninle evlenirdim."

Gülüyorum, başımı onunkine yaslıyorum. "Bir gün harika bir eş olacaksın."

"Tabii ki olacağım. Eğer elektrikli testere gibi horlarsa onu uyarmak için boğazını yumruklarım. Kendini büyük kaşık sanmasına izin vereceğim, öyle olmasa bile. Ve eğer kızarsam, sadece bir bacağını tıraş ederim - çünkü bu uzlaşmadır."

Sırıttışı genişliyor ve ben gülüyorum, ama o sadece ısınıyor.

Öne doğru eğildi. "Doğru adam için, bu vücudu bebekler için mahvederim -çocuklarını beslemek için göğüslerimin güneye gitmesine izin veririm, bebek bezi çantası için tasarımcı bir debriyajı değiştiririm. Bütün lanet şeyleri yaparım."

Komik olmaya çalışıyor ama içimden bir ses her kelimesinde ciddi olduğunu söylüyor. "Bağlanmaya hazır görünüyorsun."

"İşte benim bağlılık seviyem. Üst düzey, bağlılık fobisi olan bir sık büfesini bırakıp tek bir adamla ömür boyu birlikte olurum. Geri almak yok."

Parti otobüsü bir süre sessiz kaldı. Sonra hepimiz kahkahalara boğulduk.

Ben içkimi yudumlarken boğuldum. "Bu oldukça cesurca."

Sırıttıyor. "Doğru kişi için sık treninden vazgeçmeye hazırım."

Ben daha cevap veremedi hızla ayağa kalkıyor -çok hızlı- ve çantasını karıştırıyor.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yapma bunu, Lei," diyor Sefina.

Leilani debriyajını karıştırıyor, açıyor ve kamburunu çıkarıyor - bir an bile düşünmeden derme çatma bir kustumuk torbası olarak kullanıyor. Dehşet verici ve biraz da etkileyici, ama çoğunlukla dehşet verici.

"Aman Tanrım, Lei. İyi misin?"

Bana el salladı, haysiyeti kulübün arkasında bir yerlerde terk edilmişti. "Vay be. Bu karakter geliştirici bir deneyimdi."

Krishna nefesinin altından bizi sayıyor, bizi bir anaokulu gezisi gibi yönetiyor. "Herkes burada mı?"

Leilani inliyor ve koltuğa uzanıp başını kucağıma koyuyor. "Eğer bu gece ölürsem, tinā'ma ateşli çıktığımı söyle. Çıkarken harika göründüğümü bilmek isteyecektir."

"Ölmüyorsun Lei," diyorum ona. "Sarhoş ve dramatik mi? Kesinlikle, ama ölmüyorsun."

Etrafımdaki kaosa bakıyorum -yarım yenmiş atıştırmalıklar, yerde yuvarlanan boş flütler, zeminin ortasında duran bir çift parıltılı topuklu ayakkabı.

Tam bir karmaşa. Güzel, unutulmaz, ruhu canlandıran bir karmaşa. Bu kadınlar -bu vahşi, eğlenceli, kaotik çevrem- benim her şeyim.

Ve bu benim özel gecem. Bu geceyi ya da bu kızları hiçbir şeye değişmezdim.

Oteldeki süite girdiğimizde gülmekten yanaklarım ağrıyor ve ayaklarım acıyor.

Herkes farklı yerlerde yatıyor - Violet bir şezlonga yüzüstü uzanmış, Leilani sanki erkek arkadaşıymış gibi bir çöp kutusuna kıvrılmış ve birinin ayakkabıları mini bara düşmüş.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp sessiz yatak odasına giriyorum. Yatağa yığılıyorum, duvağım yamulmuş ve makyajım yarı yarıya erimiş.

Telefonum çaldı.

Umarım kızların seni tutuklatmamıştır. Seni seviyorum, neredeyse-karım.

Kimse hapse girmedi. Seni daha çok seviyorum, neredeyse-kocam.

Ekrana gülümsüyorum, gözlerim kapanırken bile solmayan aptal, hülyalı bir gülümseme.

Pencerenin dışında şehir uğulduyor, neonlar limandan yansıyor. Kirpiklerim titreyerek kapandı.

Ve sadece gibi hala Parlıyor,
hala sırtıyorum-I uykuya dalmak.

Çok sevdim. Güvende. Hazır.

Bölüm 24

Alex Sebring

TIKLIM TIKLIM DOLU STADYUMLARDA ŞAMPİYONLUK MAÇLARI OYNADIM.
BAKTIM

kameralar, kalabalıklar, şüpheciler denizi. Ama hiçbir şey bu kol düğmelerini takmak kadar ellerimi titretmedi.

Altın. Cilalı. Baş harflerimiz ve düğün tarihimizle özel olarak işlenmiş. Bir tanesini sert parmaklarımla ilikten geçiriyorum ve aynadaki yansımamı yakalıyorum.

Siyah smokin. Gevrek yaka. Neredeyse askeri bir hassasiyetle geriye taranmış saçlar. "Evet" demeye hazır bir adamım.

Kapı yumuşak bir şekilde çalınıyor. Önce çatırdıyor, sonra Tinā içeri giriyor, siyah saten elbisesiyle zarif, saçları toplanmış, boğazında yumuşak bir ısıltı.

Beni görünce duraklıyor, gözleri sıcak ve yumuşak. "Babana çok benzediğini hiç düşünmemiştim," diyor odanın içinden geçerken. "Ama şu anda bana düğün günümüzde onu hatırlatıyorsun."

Gözleri parlayarak önümde durdu ve kravatımı düzeltmek için uzandı.

"Düğmelerini iliklemişsin ve için parçalanmak üzere değilmiş gibi davranıyorsun." Yumuşak bir kahkaha onu terk eder. "O da aynıydı

şekilde. Dışarıdan soğukkanlı. İçi harap. Bunu kastettiğini böyle anladım."

Beni içine alabilecek kadar geri çekiliyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Birini içeri alıp almayacağını merak ederdim - sadece hayatına değil, ruhuna da."

Elleri omuzlarıma indi. Sabit. Emin.

"Ve Magnolia çıkageldi." Gülümsüyor, gözleri cam gibi ama gurur dolu. "Onu eve getirdiğin gece yüzünde gördüm. Ona sanki tüm dünyanın yanında oturuyormuş gibi bakıyordun."

Bir duraklama. Bir nefes.

"O gece Alexander'a söyledim - siz ikiniz gittikten sonra. 'İşte evleneceği kişi bu.'"

"Magnolia benim her şeyim," diye idare ediyorum, sesim sert.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "O da senin için aynı şeyleri hissediyor."

Kolumu nazikçe sıkıyor ve ceketimin kumaşını düzeltiyor.

"Gelininiz nefes kesici olacak," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Ama seni mahveden şey elbise, çiçekler ya da ortam olmayacak. O olacak."

Eğilip yanağımdan öpüyor. "Hazırsın Aleki." Çarpık bir gülümsemeyle geçiririyorum ve o da çıkıp gidiyor. Kapı kapanıyor ve ben nefes veriyorum, ancak tekrar açılıyor. Bu sefer

babam, ifadesi sessiz çelikten oyulmuş.

Babam her zamanki sessiz ağırlığıyla içeri giriyor; omuzları dik, kravatı mükemmel, varlığı bariz. Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, beni inceliyor.

"Hazır mısın?" diye sorar.

"Hiç olamayacağım kadar."

Başını sallıyor. Yaklaşır.

"Aşk bir kez içine düştüğün bir şey değildir," diyor. "Her gün seçtiğin bir şeydir. Yorgun olduğunda. O kızdığında. Hayat çok ağır geldiğinde ve o gün birbirinizden pek hoşlanmadığınızda."

Gözlerime bakıyor, kararlı ve emin.

"Sendeki en iyi ve en kötü yanları göreceksin, Alex. Seni yine de sevecek. O yüzden ona gurur duyabileceği bir adam ver. Mükemmel değil. Her zaman doğru değil. Ama dürüst. Ve yanlış olanı düzeltemediğinizde, sadece dinleyin."

Boğazımı temizliyorum. "Tinā'ya da böyle mi yaptın?"

Gözleri yumuşuyor, zırhında nadir bir çatlak. "Her lanet gün."

Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum. Nasıl hissettiğimizi pek belli eden adamlar değiliz, o yüzden beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Ben de karşı koymadım.

Bu hatırlanmaya değer bir an ve asla unutmayacağım.

Kapı çalındı, bu sefer daha

yüksek sesle. "Evet?"

Kapı gıcırdayarak açılır ve Jack Henry içeri girer, sırtıtmaya başlamıştır bile. "Buraya yaklaşıyor mu?"

"Zar zor," diyorum.

Elias, Kye ve Nate de hemen arkamdan geliyor, smokinleri sık, havaları yerinde.

Jack, "Damat için gelininden özel teslimat," diyor.

Elias sırtarak siyah saten kurdeleli beyaz bir kutu tutuyor.

"Bunun üzerinde senin adın yazıyor."

Hediyeyi ondan alıyorum ve kurdeleyi gevşetip kapağı kaldırıyorum. İçinde kadife bir kılıf var. Şık.

Açıyorum ve içinden ince, siyah bir el feneri çıkarıyorum. Başparmağım yan taraftaki silik oymanın izini sürüyor.

LO'U ALOFA

Aşkım için Samoaca.

Altında bir not duruyor, katlanmış, kasıtlı. Magnolia'nın el yazısı.

Beni her zaman net bir şekilde anladın. Şimdi her zaman nereye bakacağını biliyorsun. Işığı kullan. Vücudumdaki beyaz mürekkeple yazılmış gerçeği bul.

-Karın.

Sessizlik takip eder.

Kye ıslık çalar, alçak sesle. "Lanet olsun."

"Senin için kendine dövme mi yaptırdı?" Nate gözlerini kocaman açarak soruyor. "Bu bir sonraki seviye."

"Var mı Bu ortalama o mürekkepli a hazine avlamak üzerinde Vücudu?" Jack soruyor.

"Bu kadın elit."

Sanırım öyle dedi.

Ama hiçbir şey söylemiyorum, el fenerini sanki bana verilen en değerli şeymiş gibi tutuyorum.

Çünkü öyle.

O olabilir. verilen Ben bir şey geleneksel - monogramlı kravat Klip. Özel manşet Bağlantılar. A Şişe .

Kapağın altında aşk notu olan bir kolonya. Sonsuzluk hakkında çerçeveli bir alıntı. "Daima" yazılı bir saat.

Ama hayır, bana bunu verdi - bir el feneri ve vücuduna yazılmış, sadece benim görebildiğim gizli bir mesaj.

Magnolia hiç sıradan bir şey yapmadı.

Şu anda süitine gönderdiğim hediye açıyor olmalı. Fırça darbeleriyle yazılmış bir anı. William Bloom tarafından yaptırılan bir tablo, gerçeği söylediğimiz gece çektiğimiz fotoğrafın onun versiyonu. Onun bir kaçamak, bir oyun ya da bir aşama olmadığını anladığım gece. O, hayatım boyunca beklediğim kişiydi.

Hediyesiyle birlikte gönderdiğim not kısa. Sadece gerçek.

*T^is i' cLe ome 9 5 h ev. Noc σ l; t^3ac 5 lōced yov
-svt 9^at 5 alnay' nσ'lt.*

-Yovx L"sa t

Nate sırtımı sıvazladı. "İyi misin, dostum?"

"Evet," diyorum, sert bir sesle. "İyiyim."

Ama söylemediğim şey -onlar izlerken söyleyemediğim şey- hayatımda hiç bu kadar çözülmemiş olmadığım. Ama en iyi şekilde.

Biri kapıyı çaldı. Bu sefer düğün koordinatörü. "Vakit geldi."

Çocuklar sessizleşir. Ceketler düzeltildi. Kravatlar son bir kez ayarlandı. Saatimi kontrol ediyorum ve bütün gün saate bakmadığımı fark ediyorum. Bir kere bile.

Otelin arka koridorundan geçtik, sessiz bir koridordan avluya dökülen bir dizi

kemerli Fransız kapıları. Dışarı çıkıyorum ve akşam havası etrafımı sarıyor - serin, tatlı, çiçek kokularıyla öpülmüş.

Altın rengi ışık avluyu yıkıyor, mumlar koridor boyunca titriyor. Buranın her santimetresi ona benziyor - niyetle tasarlanmış, düşünceli bir şekilde katmanlanmış, dekordan çok şiir.

Ön taraftaki yerlerimizi aldığımızda ilk notalar havaya yükseliyor. Müzik yumuşak bir şekilde başlıyor; ona evlenme teklif ettiğimde Charleston'da çaldığım şarkının aynısı olan "Can't Help Falling In Love" ile yaylılar havayı yükseltiyor.

Şimdi bu bahçede -ilk öpücüğümüzü paylaştığımız bahçede- koridorun önünde duruyorum ve buraya gelmek için attığım her adımın ağırlığını hissediyorum. Her yaranın. Her ikinci şansın.

Sağdıçlar yerlerini alıyor - Jack Henry son bir kez yakasını düzeltiyor. Nate kocaman sırtıyor. Kye bir kez başını sallıyor, sabit. Ve Elias yanımda sıraya girmeden önce omzuma bir şaplak atıyor.

Yaylı çalgılar dörtlüsü yükseliyor ve nedimeler yürümeye başlıyor.

Önce Laurelyn beliriyor, zarif ve ışıltılı, elbisesi güneşin son ışıklarını yakalıyor.

Sonra Leilani, sert ve çarpıcı, çenesi yüksek.

Sefina onu takip ediyor, gülümsemesiyle yumuşak bir zarafet.

Ve Violet -Magnolia'nın nedimesi- bana hiç bakmıyor. Onun yerine gözleri Elias'ı buluyor. Uzun, sessiz bir bakış. Gülümseme yok. Göz kırpma yok. Sadece sıcaklık, tarih ve henüz gerçekleşmemiş bir şey.

Sonra müzik değişiyor, yumuşuyor ve kalabalık sakinleşiyor.

Kalbim tam tersini yapıyor.

Gözlerimin önüne geliyor. Benim tatlı Manolyam. Saçları sevdiğim gibi. Etrafında hava gibi süzülen şeffaf bir duvağın altından omuzlarına düşen kestane rengi dalgalar.

Dikkat çekecek bir elbise giymemiş. Zarif, sade ve mükemmel. Ve yemin ederim parlıyor. Attığı her adım içimdeki bir şeyi söküp atıyor. Her yarayı, her sapağı, ondan önceki hayatımın her versiyonunu çözüyor.

Ciğerlerim durur. Ellerim kıvrılıyor. Nabzım her zaman bildiği ritmini kaybediyor. Ve gözlerimiz buluştuğunda anlıyorum. Sonsuzluk böyle bir şey işte.

An yerine kilitleniyor, kutsal.

Gürültülü değil. Parlak değil. Saygılı.

Magnolia'nın eli benimkini bulduğunda dünya durur -sıcak ve sabit. Yaylı çalgılar dörtlüsünün son notası havada asılı kalıyor ve soluksuz bir sessizlik tarafından yutularak kayboluyor.

Önümde duruyor, peçesi rüzgârda dalgalanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir saniyeliğine etrafımızdaki her şey kayboluyor. Kalabalığı görmüyorum. Yumuşak burun çekişleri duymuyorum ya da yüzlerce bakışın ağırlığını hissetmiyorum.

Sadece ikimiz varız.

Ona baktığımda ne gördüğümü anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Sadece herkesin gördüğü güzelliği değil - gerçi Tanrım, bu şaşırtıcı. Taşıdığı yükün ağırlığından bahsediyorum.

Nasıl sevilleceğimden emin olmadığım zamanlarda bile beni nasıl sevdiğini.

Ben kendi içimde kaybolurken beni geri çekmesi.

Beni hayatta kalmaktan daha fazlasını isteyen bir adam haline getirmesi.

Ağzı kıvrılıyor - bir gülümseme değil, tam olarak değil - ama daha samimi bir şey. Başardığımızı söyleyen bir şey.

Eğildi, sesi alçaktı. "Resmi çok sevdim, Alex. İnanılmaz."

"*Sen de harikasin.*"

Nikâh memuru konuşmaya başlıyor ve ben kelimeleri zar zor kaydediyorum. Zihnim sessizlik içinde kendi yeminini yazıyor, başkalarının duyamayacağı kadar kutsal.

Her gün uyanıp seni seçeceğime söz veriyorum - kolay olduğunda ve olmadığında. Seni koruyacağıma söz veriyorum. Ve sana ulaşmaktan asla vazgeçmeyeceğime. Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Kendimi görmeden önce bende gördüğün adam olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Sen benim yeniden doğuşumsun, Magnolia Elizabeth Steel... Sebring.

Sırada resmi yeminler var. Basit. Yüksek sesle söylenecek.

"Siz, Alexander Björn Sebring III, Magnolia Elizabeth Steel'i yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Ediyorum." Sesim sert ama titremiyor.

"Siz, Magnolia Elizabeth Steel, Alexander Björn Sebring III'ü yasal olarak kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Ediyorum."

"Şimdi sıra yüzüklerin takılmasına geldi; bu, yeminlerinizi kesintisiz bir söz çemberiyle mühürleyen bir gelenek."

Elias kutuyla birlikte öne çıkıyor ve ben de kutuyu onun elinden alıyorum. Kapak yumuşak bir tıkırtıyla açılıyor ve işte orada, bu anı bekleyen yüzüğü. Parmaklarım sabit bir şekilde kaldırıp onunkine takıyorum.

"Bu yüzükle sana her parçamı veriyorum; geçmişimi, geleceğimi, adım, sadakatimi. İlk geceden beri kalbim sende. Bu sadece bunu resmileştiriyor."

Parmakları titreyerek yüzüğümü kaldırırken bakışlarımı tutuyor. Yüzüğü parmak eklemimin üzerinden kaydırıyor ve konuşuyor, sesi yumuşak ama kesin.

"Bu yüzükle seni tekrar tekrar seçiyorum; iyi günlerinde, zor günlerinde, güçlü olduğun ve mücadele ettiğin zamanlarda."

Nikâh memuru, "Bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Karınızı öpmek için izin almanın kutsal bir yanı var.

Dudaklarımız birleştiği an, dünya nefes alır. Ve ben onu sadece öpmüyorum. Ona sahip çıkıyorum.

Hâlâ hak ettiğime tam olarak inanmadığım bir meleği öpüyorum. Elleri göğsüme doğru yükseliyor. Kolum beline dolanıyor, elbisesine dikkat ediyorum ama aciliyetine değil.

Arkamızda bir alkış hışırtısı var ama ben zar zor duyuyorum.

o

n Eğildim, ağzım kulağına değdi. "Benim." Nefes
u. veriyor. "Her zaman."

Alnımız alnımıza değiyor ve ben gözlerimi açmıyorum.

hemen. Alabildiğim kadar uzun süre bu nefeste yaşamak istiyorum. "Bayanlar ve baylar, ilk kez takdim ediyorum, Bay ve Bayan Alexander Björn Sebring III."

Şimdiye kadar ettiğim en gerçek yemin yüksek sesle söylenmedi. Yaşandı - kırıldı ve yeniden inşa edildi - beni buraya getiren her yara iziyle tenime kazındı. Ve şimdi de

Onun adını benimkiyle birlikte taşıma şeklim. Sadece karım olarak değil. Beni hayata döndüren kadın olarak.

Gülüyor -yumuşak, sonra daha parlak- ve bu beni dünyaya geri çekiyor.

Hâlâ elini tutarken, onunla birlikte kalabalığa doğru dönüyorum.

Parmakları benimkilerle kenetlenmiş, sağlam ve emin.

Birlikte ilerliyoruz - karı koca olarak ama bundan daha fazlası olarak. Küllerin içinde yanmış, yükselmiş ve birbirini seçmiş iki insan olarak.

Ve bunun beni etkilemesine izin veriyorum çünkü yıllardır ilk kez görünmekten korkmuyorum. Yanımda duran o olduğunda değil.

Koridorda birlikte ilk adımı atıyoruz; yavaş, kasıtlı, buketi ceketimin koluna sürtünüyor.

Arkamızda yaylı çalgılar dörtlüsü yükselirken - "Can't Help Falling in Love" havayı doldururken- ona doğru eğiliyorum.

"Bu gece," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu sıyrıyor, "o dövmeyle bulacağım."

Gülümsüyor; dudaklarının kıvrımında bir zafer fısıltısı. Benden şüphe ettiği için değil. Ama şüphe etmediği için. "Mutlu avlar," diye fısıldıyor.

Ve hayatımın geri kalanında, beni korkusuz kılan tek kadınla el ele yürüyorum.

Bölüm 25

Magnolia Sebring

RESEPSİYONU HALA UĞULDUYOR-ŞAMPANYA FOKURDUYOR,
Mumlar titriyor, çiçek kokuları sıcak Sidney gecesinde
ağırlaşıyor - ama azalıyor.

Yüksekten sonra yumuşak bir iniş.

Arkadaşlarımız ve ailemizle vedalaşarak son turlarımızı
atarken Alex'in eli benimkini buluyor. Şarabın bulanıklığıyla
gülümsemeler daha parlak. Sarılmalar daha uzun sürüyor.
Annesi beni sıkıca kendine çekiyor ve Samoaca bir şeyler
fısıldıyor, sözlerinin tamamını anlamıyorum ama anlamama da
gerek yok. Yüzüme kondurduğu öpücük her şeyi anlatıyor.

Yanaklarım kızardı - şampanyadan değil ama bu güzel
duygudan. Bu sevinç ezici, yapamayacağımızı düşündüğümüz
tüm fırtınalardan kurtulmanın bir ödülü.

Violet uzaklaşmadan önce beni bileğimden yakalıyor, elinde
hala yakaladığından emin olduğum buket var. Gözleri nemli,
ruju soluk. "Mükemmel olduğundan emin oldum," diyor elimi
sıkarak. "İstedğin her şeyi yaptım."

Minnettarlık boğazıma düğümleniyor. "Teşekkür ederim."

Göz kırpıyor. "Şimdi git o iç çamaşırını mümkün olan en iyi şekilde mahvet."

Dışarıda, misafirlerimiz avlu çitlerinin arasına gerilmiş yumuşak altın ışıklardan oluşan bir kemerin altında iki sıra oluşturuyor. Elllerinde yanan maytaplar, altın rengi ve köpürerek geceye sıcak ışık izleri bırakıyor.

Violet kollarını Elias'a dolayıp kulağına bir şeyler söylüyor ve Elias'ın gülümsemesi yayılıyor.

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde patikaya birlikte adım attığımızda hava çıtırdıyor. Maytaplar tıslıyor ve parlıyor, bizi ateş ışığı ve neşe içinde çerçeveliyor.

Fotoğraflar çarpıcı olacak.

Alex eğiliyor, sesi kısık. "Yaşlanıp saçlarımız ağardığında da etrafı bu şekilde aydınlatacağımıza söz ver."

Gülümsüyorum. "Ancak beni yatak odasına kadar kovalayacağına söz verirsen."

"Bundan hiç şüphen olmasın."

Etrafımızda kahkahalar ve tezahüratlar yükseliyor. Biri "Öp onu!" diye bağırıyor ve o da öpüyor. Hızlı ama yüklü, yukarı çıktığımızda olacakların küçük bir ön gösterimi.

Kenarda duruyoruz, kalabalığı bir kez öpüyoruz -hızlı ama sıcak dolu- ve parlayan, ışıltılı tünel boyunca yumuşak bir koşuya başlıyoruz.

Yan kapıdan otelin daha sessiz kanadına geçiyoruz; burada halı adımlarımızı yumuşatıyor ve her şey bir sessizliğe bürünüyor. Özel asansör bekliyor. Alex önce giriyor, dönüyor ve bana elini uzatıyor.

"Bayan Sebring."

"Tam bir centilmen," diyorum ve kapılar kapanmadan önce beni kendine çekiyor.

Asansör mırıldanarak hareket ediyor ve ben ona doğru eğiliyorum, sesim alçak, anılarla tatlanmış. "Bu yolculuğa ilk kez çıktığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Kaşları kalkıyor, yavaşça sırtıyor. "Daha dün gibi geliyor. Ama aynı zamanda... bir ömür önce."

"Cinsel gerilim o kadar yoğundu ki, palayla bile kesemezsiniz."

"Orada köşeye yaslanmış duruyordun, sanki ısıracaktım gibi."

"Tehlikeliydin."

"Ve sen," diyor, sesi alçalarak, "bana bir ağaç gibi tırmanacağını söyledin."

Başımı eğiyorum, sahte bir masumiyetle. "Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum." "Belki de söylediğin şeyle yaptığın şeyi karıştırıyorumdur."

Sırtıyorum. "Yarı yarıya haklısın. Sana bir ağaç gibi tırmandım."

Eğiliyor, ağzı kulağımı sıyrıyor, nefesi ılık. "Umarım tekrar yaparsın."

Sıcaklık içime doğru kayıyor. "Şimdiden beni bu elbiseden çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor. İçindeki gerginlik neredeyse elle tutulur gibi; kısıtlama, zar zor dizginlenen açlık.

"Sanırım bütün gece sabırlı davrandım," diyor. "Ama asansörün kapıları açıldığı anda her şey bitecek."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Güzel. Çünkü bu elbiseden çıkmak için yardıma ihtiyacım var." Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı çenesine değdiriyorum. "Senin için çok özel bir şeyim var."

Gözleri kararıyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu gece beni mahvedeceksin, değil mi?"

"Planlıyorum," diye fısıldıyorum.

Gölüyorum -sessiz, nefessiz- trenim ayaklarımızın etrafında birikiyor. Çenemi kavırıyor, çenemi yukarı kaldırıyor. Öpüşmüyoruz. Henüz öpüşmedik. Sadece birbirimize bakıyoruz ve bu herhangi bir öpücüğün olabileceğinden daha ağır. Sanki asansördeki bu an -kalplerin hızla çarpması, ellerin dolaşması ve tenin uğuldaması- yeterince ön sevişme değilmiş gibi.

Asansör zili çalıyor. Kapılar ayrılır.

Babam geldi.

Alex'in gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Hazırım."

Alex önce bir adım öne çıkıyor ve bana dönüyor. Tek kelime etmeden eğiliyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Bizim evimiz değil ama geleneklere uyuyorum."

Kollarımı boynuna doluyorum ve çenesinin hizasına bir öpücük konduruyorum. "Çıtay çok yükseğe koyuyorsunuz Bay Sebring."

Beni eşikten geçirip süite götürüyor. Yumuşak mum ışığı her yüzeyde titriyor ve kısık bir müzik mekanda süzülüyor.

Dünya sadece bizim için sessizleşiyor.

Loş, altın rengi ışık çatı katına yayılıyor, aylar önce oluşturduğum düğün gecesi çalma listesindeki müzikle usulca mırıldanıyor - duygusal vokallerin altında yavaş ve boğucu yaylılar.

Romantik, tutkulu, samimi.

Bir sonraki koku geliyor; gardenya, vanilya, bal ve şarap. Hepsini bir nefeste içime çekiyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor.

Alex beni ayağa kaldırıyor, ben de dönüp Violet ve kızların bizim için yaptıklarına bakıyorum.

Her yerde mumlar var. Pencere kenarlarında titriyor, yan masalara dağılmış, yatağın yanındaki cam adakların içine sıkışmış.

Yatak değişmiş.

Çiçekler nazik dalgalar halinde yorganın üzerine dökülüyor. Ortada, sergilenen beyaz gelin iç çamaşırım, o kadar narin ki ay ışığından eğrilmiş gibi görünüyor. Beyaz dantel, yumuşak ve şeffaf, saten kurdeleler çözülmek için yalvaran fiyonklarla bağlanmış.

Yanında, Tanrım.

Yatağın ayakucunda, bir tepsinin üzerinde, özenle seçilmiş bir hoşgörü gösterisi bekliyor. Siyah saten bir göz bağı. Bileklere sarılmayı bekleyen yumuşak bobinlere sarılmış iki ipek bağ. Bir şişe ısıtıcı yağ.

Ten ve günah için.

Tüm bunların yanında, gerçek baştan çıkarıcılar: biri kristalle taçlandırılmış, diğeri narin bir çiçek gibi şekillendirilmiş, dereceli boyutlarda bir çift gül tonlu popo tıkaç. Titreşimli şık bir mermi, vaadi sessiz ama kesin. Ve şarj cihazında bir zevk silahı gibi duran tam boy bir asa, mat beyaz ve sadece tek bir şey için üretilmiş.

Zevk.

Nefes veriyorum, sıcaklık azalıyor.

"Gelin partimdeki kızlar kendilerini aştılar."

Alex arkamdan yaklaşıyor, ağzı kulağımın dibinde geziniyor. "Ben zaten yaşayan en şanslı piçtim. Şimdi bu geceyi atlatabileceğimden bile emin değilim."

Elbisemin fermuarına uzanıyor ve yavaşça çekiyor, her santimi inişi gibi bir sözü sürüklüyor.

Kumaş etrafımda gevşiyor, omuzlarımdan kayıyor. Tam zamanında yakalıyorum ve göğsüme bastırıyorum.

"Henüz değil," diyorum, sırtarak ulaşamayacağım bir yere adım atıyorum. "Beklemek ön sevişmedir."

Boğazının derinliklerinde inliyor. "Öyle mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Yataktan iç çamaşırlarını alıp banyoya doğru ilerliyorum. "Bana beş dakika ver."

Arkamdan sesleniyor, "Altı tane al ve peşinden geliyorum."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Çok sabırsızsın."

"Dünyadaki en güzel kadınla evlendim. Tabii ki sabırsızım."

Banyonun ışığı yumuşak ve kehribar rengi parlıyor. Beyaz danteli bir kenara bırakıp elbisemden çıkıyorum. İç çamaşırını tenimin üzerinde kaydırırken parmaklarım biraz titriyor. Üzerime tam oturuyor. Belli belirsiz kuplar. Göğüslerimin altından geçen ve kalçalarımında kıvrılan askılar, onun çıkarması için hazır.

Aynanın karşısında duraklıyorum. Yanaklarım kızarmış ve dudaklarım hâlâ öpücükle şişmiş. Aşık bir kadın gibi görünüyorum. Tamamen. İnkâr edilemez bir şekilde.

uyluğumun iç kısmına bir parfüm damlatıyorum.

İnce bir şey. Daha sonra fark edebileceği bir şey.

Işığı kapattım ve düğün gecemiz için yatak odasına döndüm.

Smokin çoktan gitmişti. Siyah boxer külot giymiş ve gözlerinde beni yavaşça mahvetmeyi planladığını söyleyen o bakış var.

Siyah ışıklı el feneri elinde. "Bu sonrası için."

Komodinin üzerine koyuyor. "Biliyorum, ama hazır olduğumda yanımda, el altında olmasını istiyorum."

Bakışlarını kaldırdı ve durdu. Sersemlemiş bir halde nefesi kesilir. "Tanrım, Magnolia."

Odayı geçip ona doğru ilerliyorum. "Çok mu fazla?"

"Asla."

Bana doğru uzanıyor, parmak uçları belimi okşuyor, elleri nazik ama açgözlü. "Bir melek gibi görünüyorsun. *Benim meleğim.*"

Ona gülümsüyorum, kalbim çarpıyor. "O zaman beni uçur."

Teni mum ışığını yakalıyor, altın rengi ve sıcak ve gözleri... Tanrım, gözleri. Artık alay etmiyorlar. Yumuşak. Yoğun. İbadet eder gibi.

Artık şaka yok. Eğlenceli bir gerilim yok.

Beni içine çekiyor. Bakışları vücuduma yapışan beyaz dantelin üzerinde geziniyor. Ne giydiğimle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde görüldüyorum ve her şey bu adamın beni ne kadar derinden tanıdığıyla ilgili.

"Sen gerçek değilsin," diye fısıldıyor, kalın bir sesle. "Olamazsın."

Nefesim kesiliyor. "Ben gerçeğim. Ve seninim."

Bana doğru ilerliyor. Elleri yüzümü çerçevelemek için kalkıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. Ağzı benimkini buluyor - yavaş, telaşsız - ve ben onun içinde eriyorum.

Sıcak elleri kollarımdan aşağıya, belime doğru kayıyor ve kalçalarımın yerleşiyor. Beni kaldırdığında nefesim kesiliyor - şaşkınlıktan çok meraktan çalınmış bir ses. Beni yatağa taşıyor ve bir sunağa dua yerleştirir gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde yatırıyor. Ve sonra diz çöküyor.

Parmakları kalçalarındaki dantellerin kenarlarında geziniyor.
"Çok güzelsin bebeğim. Her santimin."

Ona uzanıyorum, ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum.
"Buraya gel."

Yanıma uzanıyor, bedenini bedenime bastırıyor ve beni tekrar öpüyor. Bu sefer daha derinden. Daha aç. Ama hâlâ hassas.

Ağzı çenem boyunca, boğazımın kıvrımına doğru ilerliyor.
"Karım. Kalbim. Nefesim."

Dantelin arasından göğsümü kavradığında, dokunuşu nazik ama sahiplenici. Ona doğru eğilerek sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

"Artık gerçekten benimsin," diyor, parmakları dantelin kenarından kayarak kayışı omzumdan aşağı indirirken sesi sertleşiyor.

Gözleriyle buluşuyorum, acılı ve dolu. "Artık soyadımız aynı. Ben kesinlikle seninim."

"Magnolia Sebring," diyor.

Bir şey vardiyalar içinde o-bir şey
söylenmemiş. Sanki yüksek

sesle söylendiğini duymak, daha önce olmadığı bir şekilde onu gerçek kılıyor. Alex beni yavaşça soyuyor, altında çıplak kalana kadar dantelleri tenimden sıyrıyor. Dudaklarını belimin kıvrımlarında, kalçamda ve uyluğumun yumuşak alt kısmında gezdiriyor. Ve tekrar yukarı çıktığında -gözlerimiz buluştuğunda Yine her şeyi görüyorum.

Aşk. İhtiyaç. Merak. Minnettarlık.

Almak için acele etmiyor.

Tapıyor.

Her öpücük, her dokunuş, ağzını tenime her bastırışı bir yemin.

Üstümde yükseliyor, yatağa tırmanırken mum ışığında kasları esniyor, vücudu benimkini kaplıyor, beni ondan başka her şeyden koruyor. Teninin sıcaklığı benimkinin yumuşaklığıyla buluşuyor ve onun ağırlığı -sağlam, topraklayıcı- beni yatağın daha derinlerine bastırıyor. Ağır değil. Yuvam gibi.

Eli çenem boyunca kayıyor, başparmağı ağzımın köşesini okşuyor.

Sesi duygu yüklü. "Beklediğim şey buydu - kocan olarak ilk kez içinde olmak... ve sen benim karım olarak." Duraklıyor, gözleri parlıyor. "Bu anı asla unutmayacağım."

Göğsüm sıkışıyor, kalbim boğazıma tırmanıyor. "Sen benim için her zaman tektin," diye fısıldıyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek geri döndüm. "Ve artık her şekilde seninim. Her zaman."

İçime girdiğinde, yavaşça. Derin. Yıkıcı.

İkimiz de nefes alıyoruz; vücutlarımız buluşuyor, şekilleniyor, ezberleniyor.

Alnı benimkine değiyor, nefeslerimiz aramızdaki sıcak boşlukta birbirine karışıyor. "Cennet gibi hissediyorsun."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başparmağım çenesinin kenarını okşuyor. "Evim gibisin."

İlk başta ölçülü bir dikkatle içimde hareket ediyor. Elleri kalçalarımı kavırıyor ve başımın üstünde benimkilerle birleşerek bizi birbirimize sabitliyor.

Sabit, ritmik, bütün gece tepeye çıkmayı bekleyen bir dalga gibi yükseliyor.

Aramızdaki sesler kutsal: nefesin sessizliği, alçak inilti, fısıldanan kelimeler.

Gözlerimiz her buluştuğunda, sanki yeniden düşüyor gibiyiz. Ritim derinleşiyor. Hızlanıyor. Aceleye dönüşür. Sert değil. Sadece gerçek.

İki insan aynı sınırın, aynı yüksekliğin, aynı sonsuzluğun peşinde.

Omuriliğimin alt kısmında başlıyor, her itişte sıkılaşıyor, fısıltıyla söylenen her "Seni seviyorum" aramızda paylaşılıyor.

Serbest kaldığında, bu sadece zevk değil. Her şeydir. Yıllarca süren neredeyse ve asla. Hayatta kalmanın rahatlığı. Varmanın sevinci. Bilinmenin, sevilmenin ve ihtiyaç duyulmanın acısı.

Birlikte uçurumdan aşağı düşüyoruz, nefesimiz kesiliyor, bedenlerimiz titriyor, kalplerimiz kocaman açılıyor.

Ve her şey bittiğinde, heyecanımız azaldığında ve bedenlerimiz hareketsiz kaldığında, o yuvarlanıp gitmiyor.

Kalıyor.

Etrafıma sarılır. İçimde.

Yüzünü boynuma gömüyor, kolları güçlü ve güvenli. Şakağını öpüyorum, parmaklarım ensesindeki terden ıslanmış saçları okşuyor.

"Sonsuza dek," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Sonsuza dek," diye yankılanıyorum.

Hâlâ kızarmış ve kaygan bir halde yatağın ortasında birbirimize dolanmış yatıyoruz. Kolu belime dolanıyor, eli karnımın üzerinde düz bir şekilde duruyor.

Parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum, kalbinin avucumun altındaki sabit gümbürtüsünü hissediyorum. Hâlâ hızlı. Az önce birbirimize verdiğimiz her şeyle hâlâ canlı.

Sonra vücudu kayıyor, bir dirseğinin üzerinde dururken kasları hafifçe geriliyor ve sıkışıyor.

"Onu görmem gerek. Yeterince bekledim."

Yatağın başucundaki lamba kapanıyor ve bizi yumuşak, rüya gibi bir karanlığa sürüklüyor. Ve sonra tık. Alex siyah ışığı yakarken küçük mor bir ışın gölgeleri kesiyor.

Aramızdaki boşluğu merakla tarıyor, ağzının kenarları seğirerek sırtıyor. Ve sonra ışın kalçalarımın arasındaki bir şeye takılıyor.

Göz kırıyor. Durakladı. Sonra alçak sesle, şaşkın bir kıkırdama çıkardı. "Merhaba," dedi, sırtışı genişleyerek.

"Ne?"

"Sanırım gördüğüm şey senden sızan dölleri." diyor, fazlasıyla memnun bir şekilde.

"Aman Tanrım." Kaburgalarım ağrıyacak kadar çok gülüyorum. "Bunu düşünmemiştim bile!"

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor, göğsü eğlenceyle titriyor. "Hmm... Sanırım bu el feneri hoşuma gidecek. Artık seni işaretlediğim her yeri görebiliyorum."

"Sen iflah olmazsın."

"Deli gibi parlıyorsun, tatlım."

Bir memnuniyet mırıltısıyla aşağı doğru iniyor, ışını iç uyluklarım, kalçalarım ve belimin kavisi boyunca gezdiriyor. Yüz ifadesi değişiyor; şakacıdan büyülenmişe.

Şimdi arıyor, eğlence için değil. Ama mesajı ve anlamı arıyor.

Sol göğsümün altındaki kıvrıma ulaştığında nefesimi tutuyorum. Ve sonra durdu.

Işık onu yakalıyor. Silik ama parlak. Normal ışık altında zar zor görünen ama şimdi tenimin altında ay ışığı gibi parlayan yumuşak beyaz mürekkepli bir dövme: sonsuzluk sembolü, baş harflerimiz ve bugünün tarihi.

Nefesi keskin bir nefesle onu terk ediyor. Eli -sabit, sıcak-parmaklarını tam dokunmadan, tam üzerinde gezdiriyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Bizim için," diyorum.

Sertçe yutkunuyor, boğazı duygularını bastırmaya çalışıyor. "Bu çok güzel."

"Biz de öyleyiz."

Eğiliyor ve dudakları dövmeyle buluşuyor. "Bayıldım buna. Şimdiye kadarki en iyi hediye."

Sonra tekrar yanımdaki yatağa yerleşiyor, el feneri artık kapalı, ama parıltı hala ifadesinde, az önce paylaştığımız şeyin ağırlığında yaşıyor.

Vücudunu benimkinin etrafına doluyor, sırtım göğsüne dönük, kolu ortama sıkıca sarılmış. Parmak uçlarımla elinin arkasını okşuyorum, yavaş ve yatıştırıcı.

"Hayatımı sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçireceğim," diye fısıldıyor saçlarıma, sadece benim için edilmiş bir yemin gibi.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim o kadar dolu ki neredeyse acıyor. "Sonsuzluk yeterince uzun değil."

Beni daha sıkı çekiyor. Ve yumuşak karanlıkta, kollarına sarılmışken buna inanıyorum.

Bu, hayatımızın geri kalanının ilk gecesi.

Ckapt'ca 2W

Magnolia Sebring

ALEX Ö N Ü M D E YÜRÜYOR, BİR ELİ ARKAYA UZANIP

benimkini, diğeri de kiralık uçağın dar merdivenlerinden inerken çantamızı tutuyor. Keten gömleğinin yakası açık, kolları kıvrılmış ve gülümsemesi -yüksüz ve zahmetsiz- kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Ayaklarımız piste değdiği anda ılık, nemli bir esinti bize doğru esiyor ve onda bir şeylerin değiştiğini izliyorum. Sanki burası nefes alıyor ve o da nefes alıyor.

İlk fark ettiğim şey, tuz ve güneşin ısıttığı çiçeklerle bezenmiş bir sıcaklık örtüsü. Hava ebegümece ve okyanus kokuyor ve denizin sabit nabzı mırıldanıyor.

Samoa bir kaçış değil. Daha çok özlediğinizi bilmediğiniz bir şeye geri dönmek gibi.

Sebrings ve Violet'in geri kalanı arkamızdan geliyor, asfalta adım atıyor, her biri bu yerde biraz daha rahat görünüyor.

İleride, pisti küçük havaalanının geri kalanından ayıran çitin arkasında tanıdık figürlerden oluşan bir küme duruyor. Tantana yok. Yanıp sönen kameralar yok.

Aile.

Bir avuç kuzen yakınlarda park etmiş araçlara yaslanmış. İçlerinden biri selamlamak için elini kaldırıyor. Bir diğeri Samoaca bir şeyler bağılıyor ve tüm aile kahkahalara boğuluyor.

Bir gün ne dediklerini anlayacağım. Karşılama gürültülü ya da cömert değil. Yumuşak. Anında.

Kadınların çiçeklerle ve iki yanaklarına kondurdukları öpücüklerle öne atılmalarında hissediliyor. Erkeklerin omuzlarını çırpıp sıcak ve akıcı Samoanca konuşmalarında. Alex'in kendini kaptırışında -sesi cümlelerin ortasında dil değiştiriyor, kolu belime dolanıyor.

Genç kadın kuzenlerden biri başıma bir ula geçiriyor ve ben de kabul etmek için eğiliyorum. Parmakları yanağımı okşuyor ve fısıldıyor: "Şimdiden Samoalı bir eşe benziyorsun."

Göğsümde kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar büyük bir kabarma oluşuyor. Ben bir eşim ama aynı zamanda bir kız evlat gibi hissediyorum. Bir kız kardeş. Sevdığım adamı yaratan insanların gözünde kutsal bir şey haline gelen bir kadın.

Uzaklaşırken başımı omzuna yaslıyorum, rüzgâr saçlarımı kaldırıyor. Yol palmyeler ve açık araziyle kaplı, çocuklar tozun içinde yalınayak futbol toplarını tekmeliyor, lavalavalı adamlar biz geçerken el sallıyor. Burası daha yavaş ama hiçbir şey eksik değil.

Violet öne doğru eğiliyor, güneş gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. "Burası çok güzel."

Gülümsüyorum çünkü bu güzellikten çok daha fazlası. "Vi, yepyeni bir yaşam tarzına açılmak üzeresin. Burada güzel bir manzaradan daha fazlası olduğunu çabucak anlayacaksın."

Alex'in büyükanne ve büyükbabasının evine varıyoruz. Araçtan ilk inen Malie oluyor. Hızlı adımlarla ilerliyor, fale'in gölgeli kenarının ötesinde oturan figürü selamladığında gözleri çoktan parıldıyor.

Alex'in büyükbabası--Tui.

Hiç çaba göstermeden muhteşem görünüyor. İnce siyah-ten rengi bir lavalava giymiş, ellerini bastonunun oymalı sapına dayamış, gözleri keskin ve derin. Varlığı sessiz ama muazzam.

Malie eğilip babasının yanağını öpüyor ve Samoaca yumuşak bir şeyler fısıldıyor.

Sıra Alex'e gelir. Öne doğru adım atıyor, duruşu dik, başı eğik bir şekilde büyükbabasının ellerini tutuyor. Eğiliyor ve yaşlı adamın alnına bir öpücük konduruyor.

Konuşmuyorlar -bizim için yazılmış kelimelerle değil- ama sessizlik yeterince şey anlatıyor. Bir şekilde bu dili anlıyorum. *Burada olduğumu ve seni gördüğümü* söylüyor. *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

Çok özel bir şeyle evlendim. Birinden daha fazlası Aile. Bir miras.

Buraya sadece ikinci bir düğün için gelmedik. Nesiller boyu sürecektir bir söz vereceğiz. Yüzüklerden ya da kağıttan daha derin bir yemin.

Alex bana baktığında, şatafat ya da gösteri yok. O sadece köklerinin önünde duran ve bana onların arasında bir yer teklif eden bir adam.

İşte gerçek aşk budur.

Yaşayan bir şey. Kalıcı bir şey.

Kadınlar törene hazırlanmam için beni uzaklaştırıyorlar. Beni fale'nin arka verandasına götürüyorlar.

Altın rengi ışık kafeslerin arasından süzülüyor ve gardenyalar havaya yapışıyor.

Malie dikkatli elleriyle sihrini konuşturuyor, frangipani çiçeklerini ensemde aşağıya doğru sardığı örgüye dokuyor.

Sırada daha küçük, kutsal şeyler var. Kayınvalidem ılık hindistan cevizi yağını omuzlarıma, köprücük kemiklerime ve kollarıma sürerken usulca mırıldanıyor; ta ki cildim gün batımından hemen önceki gelgit gibi parlayana kadar. Boynuma cilalı deniz kabukları ve tohumlardan oluşan bir kolye bağlıyor.

Leilani önce katlanmış lavalavayı kaldırıyor; zengin, toprak kırmızısı, el baskısı tapa panellerle süslenmiş. Bunu benim için sadece güzel olduğu için değil, temsil ettiği şeyler için de seçti - toprağın gücü, kadınların kanı ve kelimelerden daha eski bir şeyin devamı.

Sefina onu belime dolamama yardım ediyor, elleriyle düzeltiyor ve özenle bağlıyor. Malie taze bir toga sunuyor.

-Yumuşak ve ince dokunmuş, omzumda bir örtü gibi durması için. Üzerime yerleştirdiğinde gülümsüyor. "Bunu giymek için doğmuşsun gibi, lo'u afafine."

Dantel yok. Duvak yok. Tasarımcı elbisesi yok. Ama yine de kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim.

Giydiğim her parçaya sevgiyle dokunuldu. Beni artık bir palyaço olarak değil, kendilerinden biri olarak gören kadınlar tarafından seçildi.

"Hazırsın," diyor Malie, sesi sıcak ve gözleri dolu dolu. "Artık bizim bir parçamızsın. Sadece ismen değil, nefes, beden ve ruh olarak da."

Gözlerim doluyor ama başımı sallıyorum. Kalbin zaten senin için cevap verirken söyleyecek bir şey yok.

Birlikte denize doğru yürüyoruz. Fale'nin arkasındaki kumsal bu akşam dalgaların sessizliği ve palmye yapraklarının arasından süzülen esintinin alçak, sabit uğultusu dışında sessiz. Sandalye yok. Koridor yok. Sadece kumda yalınayak, saçlarında rüzgar, kalpleri sonuna kadar açık bir aile çemberi.

Alex çemberin içinde beni bekliyor. Lavalavası koyu bronz renginde ve göğsünde ağaç kabuğundan bir şerit var. Saçları dağınık ve gülümsemesi -Tanrım, gülümsemesi- dünyayı yerinden oynatıyor.

Biz Yapma.basitçe Yürümek doğru her biri
Diğerini. Başından beri olduğu gibi birbirimizi
mıknatıs gibi çekiyoruz. Alex'in büyükbabası Tui, bastonunu
kuma saplayarak öne çıkıyor. Varlık göstermek için sese
ihtiyacı yok. O asansörler onun Eller, konuşuyor a
azkelimeler Samoanca, ve Hatta Yine de I
Yapma. anlamak Onlar, I
Anlıyorum. Bu bir lütuf. Bir hoş geldin.

Köyün yaşlısı törene başlar. Senaryo yok, sadece anılar var. Hikaye. Kalpten konuşulur.

Ve sonra konuşma sırası bize geliyor.

Alex ellerimi tutuyor, kararlı ve emin, başparmakları parmak eklemlerimi okşuyor.

"Magnolia, seni hissedilmesi için yüksek sesle söylenmesine gerek olmayan sessiz bir güçle seveceğime söz veriyorum. Kalbini kendi kalbimi koruduğumdan daha şiddetle koruyacağıma -çünkü bugünden itibaren ikisi tek bir kalp gibi atacak. Her mevsimde -günler hafif ve kolay olduğunda ama özellikle de olmadığında- senin yanında olacağıma söz veriyorum. Senin sığınağın, sabit yerin, evin olacağım."

Duraklıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve devam ediyor.

"Çocuklarımız ruhlarında senin ateşin ve adımlarında benim kararlılığımla yürüyecekler. Her nefes alışlarında ikimizin de adını, ikimizin de hikâyesini bilerek büyüyecekler. Geleneğin ritmi göğüslerinde nabız gibi atacak. Köklü olduklarını bilecekler. Ait olduklarını bilecekler."

Ağzımda küçük bir gülümseme beliriyor. Çocuklarımızı sanki zaten bizim bir parçamızmışlar gibi yeminlerine dahil etmesine bayılıyorum.

"Onlara sevgimizin dilini ve halkımızın dilini öğreteceğim. Ve hayatımı sana ve onlara sevginin gerçek anlamını göstererek geçireceğim."

Ona yemin etmeye hazırlanırken ellerim titriyor. Konuşurken sadece sesimle değil, her şeyimle konuşuyorum.

"Alex, sanki her zaman hayatımın bir parçasıymışsın gibi hayatıma girdin. Ve o ilk andan itibaren hayatımdaki her şey anlam kazandı."

Sesim titriyor ama devam ediyorum, kalbim sonuna kadar açık. "Birlikte, hem güzel hem de güzel bir hayat kuracağız.

Kökleri hakikate dayanan, sevgiyle ayakta tutulan ve lütufla güçlendirilen. En önemli şeyleri koruyacağız. Fırtınalar geldiğinde onları senin yanında karşılayacağım, asla arkanda değil."

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkışıyor, duygularım boğazımda düğümleniyor.

"Çocuklarımız kim olduklarını bilecekler. Kemiklerinde senin gücünle ve kalplerine kazınmış atalarının isimleriyle büyüyecekler. Geleneğin sadece taşıdığımız bir şey olmadığını, bizi de taşıdığını öğrenecekler. Yaşayan, nefes alan, kutsal bir şey ve onları yetiştirecek olan sevgi de öyle."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve onu fırçalamıyorum.

"Ben seninim, Alex Sebring. Sadece şimdilik ya da kolay günlerde değil. Ama her zaman için."

Yaşlı adam öne çıkıp bize dokuma bantları uzatıyor. Altın yok, elmas yok. Sadece hatıralarla örülmüş, anlamlarla boyanmış lifler.

Alex elimi kaldırıp dokuma bandı parmağıma geçiriyor, ben de aynısını ona yapıyorum.

Parıltı yok. Altın yok. Sadece güçlü bir şey. El yapımı. Kasıtlı.

Parıltıyla değil, özle mühürlenmiş bir söz. Köklerle.

Alex eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken rüzgâr elbisemin eteklerini yakalıyor; yumuşak, emin ve sabitleyici.

Bir başlangıç.

Kulağıma doğru nefes alabilecek kadar geri çekiliyor, sesi alçak ve sadece benim duyabildiğim o alaycı sıcaklıkla dolu. "Artık evliyiz. Artık fa'aaloalo yapmamıza gerek yok."

Nefesim kesiliyor -kısmen gülüyorum, kısmen hatırlıyorum.

Fa'aaloalo. Buraya son gelişimizde bizi ayrı yataklarda tutan Samoa saygı kuralı. Alex'in kapıların arkasından gizlice yumuşak öpücükler kondurduğu ve benim henüz sahip olamadığım bir şeyi istemenin acısıyla uykuya daldığım. Bu kutsaldı. Ve cehennem gibi sinir bozucuydu.

Ama şimdi?

Artık aramızda sonsuzluktan başka bir şey yok.

Yakalayamadan gülüyorum; neşeli, hafif, filtresiz.

Violet'e biz buradayken Elias'la fa'aaloalo pratiği yapacaklarını söylemeyi unuttum. Buna bayılacak.

Bahahaha.

Elias'la bu güzel cennette romantik bir hafta geçirmek yerine hayatının en sinir bozucu haftasını geçireceğini anladığında yüzünün alacağı ifadeyi şimdiden hayal edebiliyorum. Sadece kültürel saygı ve ayrı yatma odalarının sağlayabileceği türden bir hayal kırıklığı.

Hayatta

kalacak. Zar

zor.

DUDAKLARIMDA HALA YUMUŞAK BİR KAHKAHA, ALEX'E DÖNÜYORUM VE parmaklarımızı birleştiriyoruz. Kutlama arkamızda uğulduyor; sesler ritmik bir şekilde yükseliyor, havada kızarmış domuz eti ve taro kokusu var, tabaklar elden ele dolaşıyor.

Diğerleri ziyafeti hazırlarken, Alex'in elini tutuyorum ve onu toplantıdan uzaklaştırıyorum; fale'nin hasırın beklediği kısmına götürüyorum.

Ona Samoa düğün hediye.

Büyük değil. Süslü değil. Ama her telinde saatlerce çalışılmış. Düşünce. Niyet.

"Senin için bir şey yaptım. Bizim için."

Kaşları kalkıyor ama hiçbir şey söylemiyor; diz çöküp örtüyü açarken sessiz bir merakla beni izliyor. İnce hasır aramızda uzanıyor, ışık dokuma simetrisini yakalıyor.

Alex yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Hemen bana uzanmıyor. Bunun yerine, elini paspasın kenarında gezdiriyor, parmakları her bir sırtı okşuyor, her bir dokuma çizgisi avuçlarıyla okuduğu bir hikaye.

"Magnolia--" Sanki bana bakmak onu bir arada tutan şeyi kıracaktı gibi gözleri minderde kalıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı sallıyorum. "Bu benim ilk tamamlanmış çalışmam."

Yine de kafasını kaldırmıyor. Parmakları düz bir şekilde bastırıyor, sanki içine döktüğüm her şeyi hissetmeye çalışıyormuş gibi - çalıntı anlarda yapılan her kıvrım, kayınvalideden kızına geçen her ders. Her parçamı.

"Mükemmel değil," diye fısıldıyorum. "Hâlâ öğrenecek çok şeyim var ve pratik yapmam gerek."

Bakışlarını kaldırıp bana bakıyor; gözleri parlıyor, kirpikleri ıslak. Ve ben her şeyi görüyorum - sevgisinin ağırlığını, gururunun derinliğini, anlaşılması için yüksek sesle söylenmesine gerek olmayan bir saygıyı.

"Bu mükemmel," diyor, sesi çiğ. "Çünkü senden geldi. Çünkü bunu sen seçtin. Bizi seçtin. Bu bir hediyeden daha fazlası Magnolia. Bu asla unutmayacağım bir söz."

Beni kollarına çekti ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı.

Birlikte, tabakların yerleştirildiği ve kahkahaların tuzlu havaya karıştığı uzun masanın başına taşıyoruz. Orada düzeltiyoruz -kasıtlı, gururlu

-Geleneklerin toplandığı, hikayelerin yaşadığı yerde.

Mirasın başladığı yerde.

Ziyafet başlıyor. Dokuma hasırlar masaları çevreliyor ve her santim geleneksel yemek tabaklarıyla kaplanıyor:

Muz yapraklarına sarılmış palusami, mükemmellik için kavrulmuş taro, ateş ışığında derisi çatırdayan domuz eti ve denizden taze çıkmış oka kaseleri. Kokusu bile tek başına bir lütuf.

Alex'in yanına oturuyorum, eli hâlâ benim elimde. Diğer kolu omuzlarımın arkasında duruyor, parmakları üst kolumu okşuyor. Yalınayak ve mutluluk içindeyiz, aile ve ateşin, müzik ve anlamın sıcaklığıyla sarmalanmışız.

Denizden gelen esinti, tuz ve hindistan cevizi dumanı esintileri taşıyarak lavalavamın kenarını dalgalandırıyor.

Her yerde hareket var. Yemeğin ortasında şarkılar patlak veriyor; planlanmamış, prova edilmemiş ama mükemmel bir uyum içinde. Yaşlıların ve kuzenlerin ağzından yükselen şarkılar, tepedeki yaprakların hışırtısı ve ötedeki dalgaların mırıltısıyla uyum içinde, ahenkli ve dolu dolu.

Violet, hindistan cevizi şarabından yanakları pembeleşmiş, kahkahaları yuvarlanarak dönüyor. İpli ışıkların altında Elias'la dans ediyor, zarafetsiz ama neşe dolu hareket ediyor. Adam onu her döndürdüğünde daha yüksek sesle gülüyor.

Alex'in başparmağı benimkine değiyor. Yukarı bakıyorum ve yüz ifadesini yakalıyorum. Şakacı ya da gururlu değil. Daha sessiz, daha derin bir şey.

"İyi misin?" Fısıldıyorum.

Cevabı hemen geliyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Ona doğru eğilip şakağımı çenesine dayıyorum, o da başını eğip saçlarıma bir öpücük konduruyor.

Gece burada daha yavaş çöküyor, bir perde gibi bir anda çöktüğü şehirden farklı olarak. Burada, mandalina ve lavanta çizgileri halinde ufukta kayboluyor ve eriyor.

Tabaklar çoğunlukla boşaldığında ve ateş yumuşak bir parıltıya dönüştüğünde, daha da yaklaştım. Bacaklarım Alex'in kucağında, başım çenesinin altında. Ellerinden biri kalbimin üzerinde duruyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi içime çekiyorum - başparmağının göğsüme yaptığı baskı, saçıma yapışan son gardenya kokusu, masanın etrafındaki kahkahaların yankısı, tercüme edemediğim ama çoktan sevdiğim bir dilin alçak uğultusu.

Elimi göğsümde onunkinin üzerinde kaydırıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Nedenini sormuyor. Sadece şakağımı tekrar öpüyor ve aramızdaki tek ses denizin sesi oluyor. Alex'in eli benimkinin etrafında kıvrılıyor, başparmağı bileğimi okşuyor ve ziyafet sona eriyor.

Eğiliyor ve kulağımın hemen arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Senin için bir şeyim var."

Şaşıarak ona doğru döndüm. "Öyle mi?"

Şakayla karışık gülümsüyor. Bu her zaman bir şeylerin yaklaştığı anlamına gelir. "Bu sarılmamış. Ama bütün gece içimde bir delik açtı."

Fenerlerin ötesindeki gölgelerde kaybolup uzaklaşmadan önce çenesini ateş çukuruna doğru hafifçe sallayarak bir ipucu veriyor. Kafam karışmış bir şekilde doğruluyorum - ta ki diğerlerinin yer değiştirdiğini, birbirlerine baktıklarını, bazılarının çoktan sahile doğru döndüğünü fark edene kadar.

"Hadi," diye fısıldıyor Violet, beni ayağa kaldırarak. "Ön sıradan izlemek isteyeceksin."

Topluluk üzerine çöken sessizlik öncekinden farklıydı. Kasvetli değil, ciddi değil, beklenti dolu bir şey.

Canlı.

Sonra onu görüyorum.

Çıplak ayakla ateş ışığına doğru adım attı. Göğsü çıplak, dövmeleeri ışığı yakalıyor ve tutuyor. Ateş onu sadece aydınlatmıyor, taçlandırıyor da. Ve bir an için nefesim tamamen kesiliyor.

Bu sefer yalnız.

Onu bu dansı yaparken ilk kez kuzenleriyle görmüştüm. Nefes kesici bir ses ve alev fırtınasıydı. Ama bu sefer, sadece o var.

Bu benim için.

Davullar alçaktan başlıyor. Bir nabız. Bir kalp atışı. Sonra alevler canlanır.

Ateş bıçağı elinde parlıyor ve onu bir, iki kez döndürdükten sonra havaya fırlatıyor, zahmetsiz bir hassasiyetle yakalıyor. Her hareketi kasıtlı, her ateş kavisi hâlâ öğrenmekte olduğum ama iliklerime kadar hissettiğim bir dilde bir cümle.

Vücudu sanki bunu binlerce kez yapmış gibi hareket ediyor. Kolları havayı yarıyor, ayakları toprağı dövüyor. Ateş kumu öpüyor ve tekrar gökyüzüne tırmanıyor.

Davulun sesi arttıkça sıcaklık da artıyor. Ter derisini kayganlaştırıyor, alevlerin parıltısı sırtını ve omuzlarını yaldızlıyor. Ve bu yoğunluğa rağmen, kıvılcımlar yanından geçip giderken ve dumanlar havaya karışırken bile beni buluyor.

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve yemin ederim nefes almayı bırakıyorum. Çünkü bu sadece bir performans değil. Bu bir adak. Miras. Bağlılık.

Her hareket, kelimelere dökmediğı bir şey söylüyor. Kılıcın her savruluşu, alevin her çıtırtısı onun.

Ben buyum ve seninim diyor.

Bıçağı son bir kez, öncekinden daha yükseğe fırlatır. Yay çizerek gökyüzünde dönüyor ve düştüğünde onu temiz bir şekilde yakalıyor, davullar bir anda dururken alçak bir duruşa geçiyor.

Sessizlik.

Etrafımda tezahüratlar patlıyor ama ben donmuş durumdayım. Ellerimi göğsüme bastırdım. Boğazım adını koyamadığım bir huşu ile gerilmişti.

Bana doğru yürüyor, hala zor nefes alıyor, gözleri parlıyor ve ben onu yarı yolda karşılıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum. "Ve bu çok ateşliydi."

Ateş hala arkamızda çıtırdıyor. Ve bir yerlerde, göğsümün derinliklerinde, yeni ve eski bir şey yerine yerleşiyor.

Bana sadece bir gösteri sunmadı. Bana geçmişini verdi. Gururunu. Ateşini.

Ve artık benim de.

Bölüm 27

Magnolia Sebring

ŞIK BEYAZ JET PISTTE BİZİ BEKLIYOR.

"Ciddi misin? Bana söylemeyecek misin?"

Alex bana dünyanın en iyi sırrını o kendini beğenmiş, muhteşem gülümsemesinin ardında saklıyormuş gibi bakıyor.

"Henüz değil."

Üzerinde gri bir joggers ve siyah uzun kollu bir tişört var, kolları yukarı itilmiş, güneş gözlükleri boynuna sıkıştırılmış - nereye gittiğimiz hakkında bana tek bir ipucu bile vermeden beni özel bir uçağa bindiren biri için sinir bozucu derecede rahat.

Eğiliyor, sesi kulağıma değiyor. "Sana söylediğim tek şey, bu uçuşta ikimizin de mil yüksekliğindeki kulübe katılacağımız."

Midem bulanıyor. "Yanında bir uyarı etiketiyle gelmelisin."

"Hey, benimle evlenen sensin," diyor pişmanlık duymadan.

"Bana bu yolculuğun böcekler, hayatta kalma becerileri ya da *Çıplak ve Korkmuş* enerji."

"Sadece çıplak kısmı, tüm vücut egzersizleriyle birlikte gelen ve güvenli kelimeler içermeyen kısmı. Ama dürüst olmak gerekirse, ben

Bence biraz korkmalısın." Alex yere bakar ve kaşlarını kaldırarak kasıklarına doğru başını sallar. "Arkadaşın hiç izin almayı planlamıyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi aşağı doğru kaydırıyorum. "Evet, tam bir işkolik, değil mi? Her zaman işe hazır ve saatinde gelir."

Alex alçak sesle ve kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdıyor. "Elimde değil. İşini çok seviyor."

"Kesinlikle seviyor."

Alex'in sesi alçalıp kulağımın kabuğunu sıyrıyor. "Bana öyle bakmaya devam edersen geç saate kadar çalışacak."

"Umarım yanına elektrolit ve iyileşme planı almıştır - bu balayı zayıflara göre değil."

"Lanet olsun... Ben de bunu bekliyordum."

"Şimdi mi?"

"Evet, sana gerçek adımlı söylediğim gecedan beri. Favorite, bir gün seninle evleneceğimi biliyordum."

Kahkahası içimde gümbürdüyor ve bir an için bizi isimsiz bir yere götürmek için bekleyen bir jetin önünde durduğumuzu unutuyorum.

Şık kiralık uçağa doğru bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Bana hiçbir şey vermiyor musun? Bir kıta bile mi?"

Sırıttıyor, başını sallıyor, kendinden o kadar memnun ki beni çıldırtıyor.

Ona bu dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum ama kontrolün bende olmasını da tercih ediyorum. Her şeyi bilmeyi. Kıyafetleri planlamayı. Ve sürpriz balayı maceramız adına tüm bunları benden esirgedi. Bildiğim tek bir şey var.

Kesin olan şu: Bu jetin büyüklüğüne bakılırsa, adam beni dünyanın öbür ucuna sürüklemek üzere. Beni Charleston ve Dallas arasında taşıyan jetin iki katı büyüklüğünde. Biraz abartılı.

"Sana şu kadarını söyleyeyim. Dört durağımız var," diyor merdivenleri tırmanırken.

Durup ona bakıyorum. "*Dört* mü?"

Sırıtıyor. "Her durakta bir hafta. Bizi kutlamak için bir ay. Program yok. Zorunluluklar yok. Sadece çok özel yerlerde birlikte olacağız."

Merdivenlerin başında durup son bir kez geriye bakıyorum. Elveda Samoa... Bir dahaki sefere kadar.

"Üzülme bebeğim. Yakında geri geleceğiz."

"Biliyorum."

Jetin kapısı kapanıyor ve bana öyle bir bakıyor ki vücudumdaki tüm sinirler aynı anda hem hareketsiz hem de canlı kalıyor. "Ateşimi gördün. Şimdi ayazımla tanışma zamanı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerim onunkilerle buluşsun diye çenemi yukarı kaldırıyor. "Yakında göreceksiniz, Bayan Sebring."

Ateşimi gördün. Şimdi ayazımla tanışma zamanı.

İsveç mi? Sanırım öyle.

Elleri kalçalarımın üzerinde pratik bir kolaylıkla kayıyor, nabzımı havalandığımızda bu uçaktan daha yüksek bir tırmanışa gönderiyor. Ve bir daha nereye gideceğimizi sormuyorum. Çünkü bunun bir önemi yok. Bu adamla her yere giderim.

Kokpite yakın bir yerde, görevlinin alçak sesini duyuyorum.

Alex eğildi. "Hemen döneceğim."

Görevliye yaklaşıyor. Sesi ne dediğini yakalayamayacağım kadar kısık ve ifadesi bu açıdan okunamıyor. Bir kez başını sallıyor, ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve perdenin arkasında kayboluyor.

Geri dönüyor, gözlerindeki o hınzır parıltı artık sonuna kadar açılmış, çok iyi takındığı o çıldırtıcı sakinlikle yanımdaki koltuğa yerleşiyor. Eğildi. "Ona yemeklerimizi bir an önce getirmesini söyledim çünkü yatak odasına geçtikten sonra mahremiyete ihtiyacımız olacak."

Koltuğumda iki büküm oluyorum. "Arkada *bir yatak odası* mı var?"

Sırıttıyor. "Ah, evet. Bir süre havada kalacağız. Bu jeti seçmemin nedeni özel yatak odası. Sana sonra gezdiririm."

Tam o sırada, pilotun sesi hoparlörden geliyor. "Seyir irtifasına ulaştık, bu yüzden kabinde dolaşmakta özgürsünüz."

Alex'e dönüyorum. "Bu uçakta kaç saatimiz var?"

"Havada yaklaşık yirmi saat artı yakıt ikmali süresi."

Kaşlarım kalktı. "Bay Sebring, beni dünyanın neresine götürüyorsunuz?"

Omuz silkiyor, kendinden memnun. "Bilmek istemez miydiniz?"

Saatler sessiz bir pus içinde akıp gidiyor -kahkahalar alçak sesle atılıyor, parmaklar birbirine dolanıyor, motorların yumuşak uğultusu bizi sadece havada gerçekleşen o garip ara zamana sokuyor. İçkilerimizi yudumluyor, küçük tabaklarda atıştırıyor, rahat bir sohbet ile aidiyet hissi veren bir tür sessizlik arasında gidip geliyoruz.

Pencerelerin ötesinde, gece sonunda geliyor. Yıldızlar yok. Sadece uzak şehirlerin soluk ışıltısıyla kesilmiş kadife bir gökyüzü.

aşğıda. Güneş battı, elimi tuttu ve öpmek için ağzına götürdü. "Benimle gel, aşkım."

Beni loş kabin ışıklarının yerini daha karanlık, daha sessiz bir lükse bıraktığı arka tarafa doğru götürüyor. Alan samimi bir şeye açılıyor - kenarları havuz gibi olan fildişi ketenlerle kaplı bir yatak.

Bana o ifadeyle bakıyor -ağzının kıvrımında, gözlerindeki sıcaklıkta sessiz bir emir yazılı- ve ben de onun sessiz talimatlarını takip ediyorum.

Beni aşağı indirirken yatak altımda tereyağı yumuşaklığında, hareketleri telaşsız ama amaçlı. Her dokunuş bir vaat, her nefes bir başlangıç.

Acele yok. Aciliyet yok, sadece yüksekliğin sabit davulu, etrafı saran kabinin sessizliği ve bedeninin benimkinin üzerine yerleşen emin ağırlığı.

Kapüşonumu -ki bu *onun* kapüşonuydu- kaldırıp çıkarıyor ve yumuşak bir yığın halinde aramıza düşmesine izin veriyor. Atletim tenime yapışıyor, ince ve serin kabin havasına karşı işe yaramaz. Ama onun sıcak elleri üzerimdeyken ve ağzı daha da sıcakken soğuğu hissetmiyorum.

Çenemin altındaki yere öpücükler konduruyor, ısıyı boynumdan aşağı, köprücük kemiğime, nefesimin kesildiği yere kadar takip ediyor. Dudakları kalbimin üzerindeki boşluğu bulduğunda, bir an orada kalıyor ve parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Gömleğinin eteklerini çekiştirdiğimde, onu çıkaracak kadar uzun süre geri çekiyor. Ellerim sıcak teninde ve tanıdık mürekkebinde geziniyor, kaburgalarının kıvrımını, başparmağımı yan tarafına sürttüğümde gerilen kas çizgisini izliyor.

"Biz evliyiz, Alex."

Gözlerime bakıyor, ifadesi yumuşak. "Evet, favorim. Biz *çok* evliyiz."

Bir keresinde ona, eğer evlenirsem, evlendiğim kişi olmak istediğimi söylemiştim.

çok evli. Yarıda bırakmak yok, tereddüt yok. Ve şimdi, ona bakarken, sesinden bu sözleri duyarken... Her şeyin tam bir döngüye girdiğini biliyorum.

Vücudunu yavaşça benimkine doğru indiriyor, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar. Bedenlerimiz nihayet birleştiğinde, her zaman bize ait olan bir şeyin içine kayıyoruz.

Hareket ettiği her santim kasıtlı, acıyı, arzuyu sürüklüyor. Ve bana bastırıldığında, bulduğumuz ritim yavaş ve kasıtlı.

Yanağına dokunuyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Aramızda perde yok. Geri çekilmek yok.

Eli yan tarafımda kayıyor, sırtıma yerleşiyor ve beni kendisine bağlıyor. Ben de ona aynı sıklıkla tutunuyorum.

Birlikte o sessiz, nefessiz zirveye ulaştığımızda, patlamıyor. Açılıyor. Genişler. Kutsal bir şey gibi üzerimize yıkanıyor.

Bir süre kıpırdamadan öylece kalıyoruz. Aynı havayı soluyoruz. Kalplerimizin birbirine yerleşmesine izin veriyoruz. Parmaklarım omzunun kıvrımını, kaburgalarının arasındaki boşluğu izliyor.

Alnını benimkine bastırarak kadar kayıyor. Ve şu anda - yeryüzünden binlerce metre yukarıda, etrafımızda gökyüzünden başka bir şey yokken ve önümüzde bir gelecek varken- ihtiyacım olan tek pusula onun kalp atışları. Ve beni eve götürüyor.

Motorların uğultusu ve vücudunun sıcaklığı beni uyutuyor ve ona doğru kıvrılıyorum.

Okyanus. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama onun sesiyle uyanıyorum. "Uyanma zamanı. Yakında iniyoruz. Sıkı giyinmelisin, bebeğim."

Sarmak mı?

Gözlerimi ovuşturarak geriniyorum. "Soğuk hava için hazırlanmamıştım."

Sırıttıyor. "Merak etme. Violet her şeyi halletti. Sana kışlık bir butik hazırladı."

Jetin küçük penceresinin dışında dünya farklı bir renktedir - mavi gri gökyüzü ve beyaz badanalı toprak. Uzaktaki ağaçları yoğun kar örtüyor. Asfalt, don ve sabah ışığıyla kayganlaşarak parlıyor. Merdivenlerden iniyoruz ve nefesim havada buğulanırken botlarım altımızdaki karı çtırtatıyor.

Şoför bizi yumuşak bir İsveççe ile selamlıyor ve Alex daha önce kullandığını hiç duymadığım bir dilde cevap veriyor. İşte o zaman buranın haritadaki rastgele bir yerden daha fazlası olduğunu anlıyorum. Bu onun diğer parçası.

"İsveç'e hoş geldin, favorim."

Havaalanından yola çıktığımızda her daim yeşil ve karla kaplı tepelerin arasından geçiyoruz, şehir arkamızda kayboluyor. Her şey daha sessizleşiyor. Huzurlu.

Kulübeye ulaştığımızda vücudum hangi günde olduğumuzu bilmiyor. Atlantik üzerinde bir yerlerde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum; geceler ve gündüzler uzun bir bulanıklığa dönüşüyor.

Dışarıda gökyüzü İskandinavya'nın o derin çivit rengine dönüyor. Ağır bir sessizlik manzarayı örtüyor -ağaçlar, zemin, çatı- hepsi kar altında kalmış. Kulübeye yanaştığımızda lastikler donmuş yolda çtırtıyor.

Ama bu bir kulübeden daha fazlası. Uzun siyah çerçeveli pencereleriyle ormanın içine sıkışmış camdan bir sır. İçeride yerler ısıtılmalı. Botlarımı çıkarıp ayak parmaklarımı oynatıyorum, sıcaklığın soğuğu iliklerime kadar hissettirmesine izin veriyorum. Nefesim hâlâ kapının yanında buğulanıyor ama geri kalan her yerim çözölmeye başlıyor. Alex çantalarımızı taşıırken ben yumuşak halının üzerinde yalınayak ilerliyorum.

Odun ocakta bekliyor, istiflenmiş ama yakılmamış. İlk işi ocağın yanında diz çöküp bir kibrit çakmak oluyor. Odaklanmış ve sessiz, göğsümün altında bir şeyleri çekiştiren bir şekilde metodik. Onu bu şekilde izlerken -geniş sırtı ateş üzerinde çalışabilmek için eğiliyor- ne kadar yetenekli olduğunu hatırlıyorum.

Ve onun yanında ne kadar güvende olduğumu.

Tam alevler tutuşurken dönüyor, yüzü titreyen altın rengiyle aydınlanıyor, gülümsemesi artık daha yumuşak. "Buraya gel."

Odayı geçiyorum ve kollarını bana doluyor. Bir süre bu şekilde kalıyoruz, kar üstümüzdeki cam tavana düşerken sıcaklık yavaş ve istikrarlı bir şekilde artıyor.

Ateş güçlü bir şekilde yandığında ve ışıklar mum ışığından daha yumuşak bir şeye dönüştüğünde, beni pencerelerin duvarına sıkışmış kürklü yatağa doğru götürüyor.

Konuşmuyoruz.

Çünkü konuşmamıza gerek yok.

Sonra birbirimize sarılmış halde, ten tene, aramızdaki sıcaklık yavaş yavaş kayboluyor. Parmaklarım amaçsızca, sadece ona dokunmak için göğsünde geziniyor. Sessizliği doldurmaya gerek yok - önemli olan her şeyi zaten kelimeler olmadan söyledik.

Kar, neredeyse dokunabileceğimiz yıldızlar gibi üstümüzde sürükleniyor. Ateş alçaktan yanıyor, göğsüne altın rengi bir ışık saçıyor ve ben yanağımı ona bastırıp sabit ritmi dinliyorum.

Kelimeler yok. Sadece huzur.

SABAH OLUYOR VE GÖKYÜZÜ SOLGUN, KAR YAĞIYOR.

Her şeyi yumuşak bir kadifeye sarılmış gibi gösteren bir yol. Kuzeye doğru giderken Alex pek konuşmuyor, sadece etrafımızdaki güzelliği seyrederken elimi orta konsolun üzerinde tutuyor.

Biz sürdükçe yollar daralıyor. Evler küçülüyor. Dünya şehrin canlılığından daha mütevazı ve daha sessiz bir şeye dönüşüyor. Yolun bir yerinde bunun bir gezintiden fazlası olduğunu fark ediyorum.

"Burası babamın büyürken kullandığı kiliseydi," diyor Alex, araba çıplak bacaklı huş ağaçlarının arasında yer alan, boyası dökülmüş küçük beyaz bir şapelin önünde yavaşlarken. Kilisenin çan kulesi eğilmiş ama hâlâ ayakta durmasında gurur verici bir şey var. "Büyükannem ve büyükbabam burada evlenmişler. Ayine yürüyerek giderlerdi."

"Karda bile mi?"

"Özellikle karda."

Dışarı adım attığımızda hava ısıyor. Botlarımız patikada çıtırdıyor, ön merdivenlere doğru ilerlerken nefesimiz buğulanıyor. Alex'in parmakları benimkileri okşuyor, ben de elini tutuyorum ve eldivenli parmaklarımızı birbirine dokuyorum.

İçerisi beklediğimden daha soğuk, ama altın rengi ışık yüksek pencerelerden süzülüyor, yumuşak haleler boyunca

ahşap sıralar. Sunak sade ve hava eski taş, mum mumu ve ne olduğunu anlayamadığım bir tatlılık kokuyor.

Alex hemen keşfe çıkmıyor. Orta koridorda duruyor, kirişlere bakıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, o etrafı seyrederken hiçbir şey söylemiyorum.

Köy kilisesinin orta koridorunda bir süre duruyor, gözleri tepedeki yıpranmış ahşap kirişlerde geziniyor. Hiç dokunmadığımız bir tarih, nadiren bahsettiği bir tarih, ama bu yerde onu yumuşatan bir şey var.

Kolumu beline doluyorum ve kalbim yeni bir netlikle sıkışıyor. Bu onun da mirası. Çocuklarımız da bu kültüre ve onun güzel mirasına ait olduklarını bilerek büyüyecekler.

"Seni buraya getirdiğim için mutluyum."

"Ben de. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Alex yanıma doğru kayıyor ve tam midesi yüksek sesle, açık bir hırıltı çıkarırken aşağıya bakıyor. "Sanırım bunu duydun. Kahvaltıya hazır mısın?"

Pek sayılmaz ama gözlerindeki o bakışı biliyorum. Benim adamım her zaman açtır. "Elbette. Aklında ne var?"

"Seni özel bir yere götüreceğim."

Bizi götürdüğü kafe küçük bir bakkalın yan tarafına sıkışmış. Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda koku etrafımı sarıyor; tatlı ekmek, sert kahve, tereyağlı ve sıcak bir şeyler.

Tezgâhın arkasında yaşlı bir kadın duruyor, gri saçları neşeli çiçekli bir eşarba sarılmış, gözleri keskin ve nazik. Alex'i gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor.

"Alexander!" Adını ağır bir İsveç aksanıyla söylüyor ve tüm omurgası ve şefkatiyle tezgâhın etrafını sarıyor. O da yumuşak, akıcı bir İsveççe ile karşılık veriyor, onunla konuşurken sesi alçak çıkıyor.

Geride durup etkileşimlerini izliyorum; bu onun daha önce hiç görmediğim bir versiyonu.

"İngilizce öğrenmeyi reddediyor."

Bana dönüyor ve gülümsemesi derinleşiyor. Alex bizi önce İsveççe, sonra İngilizce tanıştırıyor. Adı Britta ve çocukken babası için tarçınlı çörekler pişirmiş.

Yüzümün kenarlarını öpüyor ve "Ahhh... vacker, Alexander." diyor.

Alex gülümsüyor. "Britta güzel olduğunu söylüyor." Oh, ne kadar tatlı. "Nasıl teşekkür edebilirim?"

"*Tack* ama gösteriş yapmak istiyorsan *Tack så mycket* diyebilirsin. Bu çok teşekkür ederim demek."

Tabii ki gösteriş yapmak istiyorum. "Tack så mycket."

İşıldıyor ve yüzümün yanlarını tekrar öpüyor, anlamadığım başka bir şey daha söylüyor.

Sonra Alex'e doğru ilerliyor ve iki eliyle onun yanaklarını kavlıyor. İsveççe şefkatli bir şeyler mırıldanmadan önce onun da yüzünün yanlarını iki kez, hızlı ve sıcak bir şekilde öpüyor.

Alex bıyık altından gülüyor, eli sırtımın alt kısmını buluyor. "Bana babama benzediğimi söylüyor," diyor. "Beni her gördüğünde bunu söylüyor ve ben de hep onu düzeltmem gerektiğini hissediyorum, çünkü babama benzemediğim çok açık."

Karı koca olarak ilk anlaşmazlığımızı yaşamak üzereyiz. "Yanılıyorsun Alex. Renkleriniz ve vücut yapılarınızın farklı olması, birbirinize benzemediğiniz anlamına gelmez.

Baban gibi. Sende ona Alexander'ı hatırlatan bir şeyler görüyor ve ben de görüyorum."

Kaşları kırışıyor. "Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

"Ben hiç görmedim."

Britta kafenin arka tarafında kayboluyor ve biz de köşedeki küçük bir masaya kayıyoruz, masa biraz sallanıyor, peçeteler üçgen şeklinde katlanmış. Birkaç yerli sobanın yanında oyalanıyor, İsveççe konuşuyor.

Geri dönüyor, aramıza bir tabak koyuyor - hala sıcak tarçınlı çörekler, şeker kabuklu ve kakule ile kalın - ve cennet gibi kokan iki fincan kalın sıcak çikolata.

"Tack så mycket, Britta."

Tabağı bana doğru kaydırıyor. "Yiyebileceğin en iyi tarçınlı çörek."

Ortasından bir parça koparıp ağzıma atıyorum. Yumuşak ve zengin, mükemmel miktarda tarçınlı, şekeri parmak uçlarıma yapışacak kadar karamelize olmuş. Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum. "Aman Tanrım." Bir ısırık daha alıyorum. "Kahretsin, Alex. Bunlar Cinnabon'lardan daha iyi."

Kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı. "Sana söylemiştim."

Tüm zarafeti bir kenara bırakarak ekmeği bitiriyorum ve o bana sırtırken başparmağımdaki tarçını yalıyorum. Lokmalar arasında sıcak çikolata içiyoruz, yoğun ve tatlı ve biraz tuzlu, adını koyamadığım ama daha fazlasını istediğim bir şeyin ipucu ile.

Kendi başıma asla bulamayacağım bir köyün içine sıkışmış bu sessiz küçük kafede hava vanilya ve nostalji kokuyor. Karnım tok, sıcak ve memnunum.

"Bu tarçınlı çöreklerle beni mahvettin. Hiçbiri bunlarla kıyaslanamaz."

Alex yüzümü işaret ediyor. "Dudağında şeker var, bebeğim."

Silmeye gidiyorum ama onun yerine eğilip öpüyor. Ve bir anda kocama ve onun İsveçli tarafına daha da aşık olduğumu fark ediyorum.

Britta masaya dönüyor ve Alex'le İsveççe birkaç kelime konuşuyor. Tek bir kelimesini bile takip edemiyorum ama vedalaşmaya benziyor. Britta eğildiğinde Alex ona sıkıca sarılıyor ve Britta da onun sırtını sıvazlıyor.

Bana dönüyor ve beni yumuşak, büyükannemsi bir kucaklamanın içine çekiyor. Her iki yanağıma da nazik birer öpücük konduruyor ve şöyle diyor: "Adjö, min älskling. Jag hoppas att en dag se dina barn springa runt här med dig."

Çeviri için Alex'e bakıyorum. "Diyor ki 'Hoşça kal sevgilim. Umarım bir gün çocuklarını seninle birlikte buralarda koştururken görürüm.'"

Şefkatli sözleri karşısında kalbim sıkışıyor. Başımı sallıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor. "Ben de öyle umuyorum."

Bir gün çocuklarımızı buraya, bu köye getirmek istiyorum. Nereden geldiklerini bilmelerini istiyorum. Bu dilin tınısını duymalarını, bu yemeklerin tadına bakmalarını ve hikâyelerinin çoğunu barındıran bu yeri deneyimlemelerini istiyorum.

Alex parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve nazıkçe çekiştiriyor. "Görmeni istediğim bir yer daha var."

Yoğun kar yığınları arasında dar, küreksiz bir patıkada ilerliyoruz. Ağaçlar birbirine yaklaşıyor, gökyüzü soluk gri bir renge bürünüyor. Taş duvarlı, eğimli çatısı karla kaplı küçük ev görüldüğünde Alex duruyor.

"Burası büyükannemle büyükbabamın ilk evi. Büyükbabam kendi elleriyle inşa etmiş. Babam da burada doğmuş."

Ev küçük ve hava koşullarından yıpranmış. Bir panjur hafifçe eğri duruyor. Gösterişli bir şey değil. Büyük bir şey de değil. Ama gerçekliği ve zengin tarihi onu cilalı hiçbir şeyin olamayacağı kadar güzel kılıyor.

Ön kapının yanındaki ahşap isim levhasının üzerindeki karı fırçalıyor. "İşte."

Eğiliyorum ve görüyorum - silik ama yine de orada. Tahtaya oyulmuş bir isim.

Sebring.

Nefesim kesiliyor. Eldivenimi çıkarıp parmaklarımı üzerine bastırarak her bir harfin izini sürüyorum. "Bu özel bir şey Alex."

Gözlerinde gördüğüm gurur beni biraz cesaretlendiriyor.

"Çok fazla miras taşıyorsun. Ve hepsini çok iyi taşıyorsun."

"Keşke ailemin bu tarafı hakkında daha çok şey öğrenseydim."

"Çok geç değil. Baban hala yanında. Geri gel.

bir gün burada onunla. Bırak sana sadece onun anlatabileceği hikayeleri anlatsın. Onları bilmeni istiyorum, böylece bebeklerimize aktarabilirsin."

Gülümsemesi yavaşça ve şefkatle yayıldı. "*Bebeklerimiz.* Bunu söylediğini duymak... bunun bana ne yaptığını bilemezsin."

"Oh, sanırım biraz fikrim var."

Gözleri yüzümde geziniyor, yumuşak ve kaynayan bir şeyle dolu. "Kulübeye dönüp çalışmaya devam etmek ister misin?"

Ben eğilirken bir kahkaha atıyor. "Hiç sormayacaksın sandım."

SAUNA SEDİR KOKUYOR. ISI TENİME YAPIŞIYOR

içeri giriyor, beni bir kucak gibi sarıyor.

Alex taşların üzerine su döküyor ve oda tıslayarak canlanıyor. Aramızda buhar yükseliyor ve ben tahta bankın üzerine çöküyorum, bacaklarım uzanıyor, havluyu etrafıma sarıyorum. Tenim sıcaktan pembeleşiyor ve saçlarım enseme yapışıyor.

Karşımda oturuyor, şakaklarında ter parlıyor, göğsü yavaş ve sabit bir ritimle inip kalkıyor.

"Diri diri kızartılıyorum," diyorum yarı gülerek, alnımdaki parıltıyı silerek.

O sırtıyor. "Ama bu iyi bir kavrulma, değil mi?"

Ölüyormuşum gibi davranıyorum, ama gerçek şu ki bunu ve sadeliğini seviyorum, her şeyin temel olana indirgenmiş halini. Dikkat dağıtıcı şeyler yok. Sadece sıcaklık, ten, rahatlama ve karşımdaki adam, benden çılgınca bir şey yapmamı isteyecek biri için fazla kendini beğenmiş görünüyor.

"Şimdi karda yuvarlanacağız," diyor. "Hayır, yuvarlanmayacağız"

Başını sallıyor. "Yuvarlanacağız."

"Alex. Hayır. İnsanlar hipotermiden ölüyor."

O eğilir İleri, gözlerparlak. "Bu ŞOKLAR ve Vücut.

Canlı hissettirir. Ve bu bir İsveç geleneği."

"Çok canlıyım, teşekkür ederim ve öyle kalmak istiyorum."

Ayağa kalkıyor, elimi tutuyor ve sırtıyor. "Hadi, favorim. Güven bana. Buna bayılacaksın."

Dışarıda soğuk ani ve acımasız, rüzgar tenimi kesiyor. Çıplak ayaklarım kara çarpıyor ve vücudumdaki her sinir çılgılık atıyor. Ben çılgılık atıyorum- bir tiz,

Gırtlaktan gelen sesi çekici bile bulmuyorum ve geriye doğru yalpalıyorum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Alex çoktan kahkahayı basmış, nefesi havayı buğulandırıyor, kalçalarına sardığı havlu dışında vücudu çıplak.

"Magnolia, kendini adamalısın," diyor. "Ben kar insanı değilim."

"Olmak üzeresin."

Ve ben onu durduramadan beni kollarının arasına alıp karlı verandadan kaldırıyor ve doğruca verandanın yanındaki sürüklenmeye doğru yürüyor. Kar bacaklarıma, sırtıma, omuzlarıma çarpıyor. Çığlık atıyorum. Yüksek sesle. İğrenç. Muhtemelen travmatik.

Kesinlikle dramatik.

Beni yere bırakıyor ve vücudunu benimkine sarıyor.

"Gördün mü? Hayatta kalıyorsun."

"Zar zor," diyorum, sanki bir insan ocağıymış gibi ona yapışarak. "Ve bu adil değil. Rugby'den sonra sıcaktan soğuğa terapi yapıyorsun. Buna alışkınsın."

Burnumun ucunu öpüyor. "Beni asla affetmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye kestirip atıyorum.

"Affetmeyeceğim." "Peki, tamam."

Beni içeri götürüyor ve sıcaklık yavaş dalgalar halinde geri geliyor. Şömine çıtırdıyor. Yün battaniye kalın ve cızırtılı ama en iyi şekilde. Alex ikimize de birer fincan tarçın, karanfil ve kırmızı şarap kokan bir şey doldururken ben içine kıvrılıyorum, tenim hâlâ kardan karıncalanıyor.

"Bu glögg," diyor ve bana uzatıyor.

Bir yudum alıyorum. Sıcak, tatlı ve baharatlı. "Tadı Noel gibi."

Başını sallıyor ve yanıma, ateşin önündeki kalın kilimin üzerine yerleşiyor, bacaklarını uzatıyor, elinde deri ciltli bir kitap var. "Bu büyükbabamın savaş sırasında tuttuğu bir günlük. İsveççe yazmış. Daha önce hiç yüksek sesle okumamıştım." Bunu söylerken gözleri benimkilerle buluşmuyor. Sanki onu yakacakmış gibi kâğıda bakıyor.

Koluna dokunuyorum. "Okumak zorunda değilsin."

Başını sallıyor. "Hoş olmayabilir ama istiyorum. Senin için."

Boğazını temizliyor ve okuyor. Yavaşça, tabii ki. İsveççesi İngilizcesinin ritmine karışıyor, yumuşuyor. Bir şekilde bana şiiri hatırlatıyor.

"Bana ait olmayan bir toprak için savaşmayı seçtim, ama kanıma işlemişti. Annemin anlattığı Karelya hikayeleri ve hiç bilmediğim bir dilde söylediği şarkılar bana Finlandiya sınırından geçmeden çok önce evim gibiydi.

Hiçbir vaadimiz yoktu. Zaferimiz yoktu. Sadece ateş ve soğuk ve ellerimizin arasında bir iplik gibi tuttuğumuz bir umut. Biz çok şey kaybettik. Ama dünya bize barış vermediğinde, biz onu yine de aramızda inşa ettik. Ellerimizle. İnatçı kalplerimizle.

Bugün eve döndüm, geçit törenlerine ya da tantanaya değil, ona. Sevgili güzelim. Kapının önünde duruyordu.

Karla kaplı yolun kenarında, ayrıldığım gün giydiği yün paltoyla, ama şimdi daha bol duruyor, Sanki zaman ondan da bir şeyler almaya çalışmış gibi.

Ağlamadı. Konuşmadı. Sadece kollarını açtı ve ben de ışığa aç bir adam gibi kollarının arasına girdim. Kimse size savaştan sonra sessizliğin ne kadar gürültülü olduğunu söylemez ama o tek bir bakışıyla sessizliği bozdu.

Aşk sadece koruduğun kişi değildir. Siz bile unutmuşken sizi bekleyen ve sesinizi hatırlayan kişidir. Dünya yandığında döndüğün kişidir ve geriye kalan tek şey sevdiğin kadına verdiği sözdür.

*Bu gece yine aynı çatı altında uyuyoruz. Dünya yanılmadan önce inşa ettiğimiz yatakta. Madalya yok. Şarkılar yok. Sadece göğsümdeki eli ve kutsal bir şeyin ritmi -bunca zaman sonra bile bana olan inancı-
."*

Alex'in eli dergiyi sıkıca kavırıyor ve ben de ona uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Büyükbabanın sözleri çok güzel. Seni okurken dinlemeyi seviyorum."

Sessiz bir kahkaha atıyor, gözleri hâlâ yıpranmış sayfalarda. "Magnolia... ikimiz de biliyoruz ki altı yaşındaki bir çocuk benden daha iyi okur."

Çenesini tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Tamam. Belki altı yaşında bir çocuk daha hızlı okuyabilir. Ama hiçbiri senin okuduğun gibi okumaz. Sen hissettin, ben de öyle."

Günlüğü bir kenara bırakıyor ve beni kucağına çekiyor, kollarıyla belimi sarıyor. "Bu yönümü seninle utanmadan paylaşabilmeyi seviyorum. Saklanmak yok."

Alnımı onunkine bastırıyorum, elim kalbinin üzerinde duruyor. "İçinde saklaman gereken hiçbir şey yok Alex. Özellikle de benden. Senin her parçanı seviyorum."

Dışarıda rüzgâr ağaçların arasından uğulduyor. Ateş yine kısık yanıyor, kulübenin duvarlarına uykulu turuncu bir hale düşürüyor. Kar yağışı yavaşlayarak sessiz bir sürüklenmeye dönüştü. Üstümüzdeki cam tavan, adını bilmediğim ama bizi izlediklerine yemin edebileceğim takımyıldızlarla dolu bir gökyüzünü gözler önüne seriyor.

Alex arkamda yatıyor, göğsü omurgama doğru kıvrılmış, bir eli karnımın üzerinde sıcak ve sabit, diğeri başımın hemen üzerinde benimkiyle birleşmiş.

Bu şekilde uykuya dalarız - sessizliğe demir atmış, nefes ve kalp atışlarıyla sarılmış, her şeyi görmüş bir gökyüzünün altında beşik gibi sallanırız.

Bölüm 28

Magnolia Sebring

BENİM DÜNYAM ESKIDEN ÇOK KÜÇÜKTÜ.

Karavan duvarları ve çok yüksek sessizlik gibi küçük. Yaşadığım yerdeki insanların arkanızdan ön verandanıza düşecek kadar yüksek sesle konuşması gibi küçüktü. Büyük hayallerin başka kızlara ait olduğuna inanırdım-okuldan zamanında alınan kızlara. Fotoğrafta babaları ve doğum günlerini unutmayan anneleri olan kızlara.

Ama şimdi büyük hayallerin ne olduğunu anlıyorum.

İsveç'in ormanlarında cam tavana yağan kar, gökyüzü mor renge dönerken kocamın ellerinin tenime değmesi.

İskoç Dağlık Bölgesi'nde bir uçurumun kenarında dururken, saçlarımda rüzgar, arkamda Alex, kolları bana sıkıca sarılmış.

Paris'te dilimizde roze ve kalbimizde Monet ile dans etmek.

İtalya'da gelato öpücükleri, omuzlarımda güneş ışığı ve Arnavut kaldırımli sokaklardan dökülen kahkahalar.

Alex bana mükemmel bir balayı yaşattı. Her hafta bir keşifti.

Her zaman seyahat etmek istemiştim, hep bunun hayalini kurmuştum ama dünyanın ilk gerçek tadının onunla geçireceğim dört haftalık kesintisiz bir keyifle sarmalanacağını hiç düşünmemiştim.

Bana bir balayı hediye etmedi. Bana dünyadan ve kendinden parçalar verdi.

Ama eninde sonunda, tüm balayları sona ermek zorundadır. Sydney'de sabahlar bizim için erken başlar.

Alex daha güneş doğmadan, rugby takımını omzuna atmış, saçları duştan yeni çıkmış, ben daha tam uyanmadan yanağıma bir öpücük kondurmuş halde yola çıkıyor. Programı acımasız: kuvvet antrenmanları, strateji toplantıları, sabahtan öğleden sonraya kadar süren saha içi idmanları. Ama hiç şikyet etmiyor. Bir kere bile.

Bunu seviyor. Disiplini. Eziyeti. Takımı.

Ben de onu bu alanda, yapmak için yaratıldığı şeyi yaparken, ateşli ve yüksek sesle yanan bir amacın peşinde koşarken görmeyi seviyorum. İşimize yarıyor.

Çünkü o sahada zafer peşinde koşarken, ben de Sebring Otelleri'nde bir mirasın peşinde koşuyorum.

Günlerim biraz daha yavaş başlıyor; köşedeki küçük kafede kahve içiyorum, barista adımı ve siparişimi zaten biliyor.

Masamın üzerinde bir ressamın paleti gibi serpiştirilmiş bir yığın kumaş rneği var; yumuşak kadifeler, soğuk tonlu nevresimler, kalbimi sadece tasarımın yapabileceği şekilde arptıran zengin dokulu ntrler.

Onların yanında, tasarım panolarım -bir kısmı vizyon, bir kısmı takıntı- duvara yaslanmış, kupürler ve elle çizilmiş notlarla kaplı, mürekkeple ve iğdyle not alınmış. Mum yanıyor. Müzik kısık. Ruh hali ayarlandı.

Artık benim ritmim bu.

Fayans ve tekstil seçmekten daha fazlasını yapıyorum. Benden daha uzun yaşayacak bir yer şekillendiriyorum. Burada olduğumu söyleyen bir yer. Çocuklarımın bir gün içinden geçebilecekleri ve annelerinin yapımına yardım ettiği için gurur duyabilecekleri bir alan.

Ve bu beni ayakta tutuyor... Alex günde on iki saatten fazla yokken bile.

Özellikle de o zaman.

Sebring Otelleri'nin en eski mülklerinden birinde tam ölçekli bir yenileme çalışmasının ortasındayım ve bu istediğim her şey. Yüksek riskler. Yaratıcı kontrol. Solmuş bir şeyi alıp unutulmaz bir şeye dönüştürmek için sonsuz fırsat.

Şantiyelerde topuklu ayakkabılar ve baretlerle dolaşıyorum ve akıcı bir şekilde müteahhitlik ve iç mimarlık konuşuyorum. Gece geç saatlerde ayrıntılı ruh hali panoları içeren e-postalar gönderiyorum ve gece yarısı aydınlatma armatürü siparişlerine açıklama ekliyorum.

Bu, geçmişten kaçıp kaçamayacağımı bilmediğim o sessiz, yalnız yıllarda hayal ettiğim hayat. Sınıf arkadaşlarım annemin son skandalı ve üzerime bir türlü tam oturmayan kıyafetlerim hakkında fısıldaşırken sarıldığım hayal buydu. Hayatta kalmaktan daha fazlasını istiyordum. Küçük kasaba utancından daha fazlasını.

Peki ya şimdi? Onu inşa ediyorum, tuğla tuğla.

Kendim için değil, gelecek için. Alex ve benim bir gün sahip olacağımız aile için. Devredeceğimiz hayat için. Ve belki de bu yüzden o burada değilken yalnız değilim. Çünkü bağlantımız kopuk değil. Aynı hizadayız. Farklı açılardan aynı geleceğe doğru koşan iki insanız. Aynı aşka kök salmışsınız.

Ve terli ve bitkin bir halde kapıdan içeri girip beni öpmeden önce spor çantasını kapının yanına bıraktığında? Bu her şeydir. Ama bu gece öpücüğü beklemek zorunda.

Çünkü Alex, muhtemelen çok fazla konuşma ve katlanılabilecek kadar az şarap içeren resmi bir takım yemeği için takım elbiselerini giyerken, benim olmam gereken başka bir yer var.

Daha yumuşak bir yerde. Ve daha tatlı.

Kutu yolcu koltuğunda yanımda duruyor, krem ketene sarılmış ve gülsuyu renginde ipek bir kurdeleyle bağlanmış. Fiyonkun altında el yazısıyla yazılmış bir not var - küçük, basit, içten. Hediye'nin kendisi her şeyi anlatırken yazılan türden.

Haftalar önce seçmiştim. Tazmanya'da bir sanatçı tarafından elle dikilmiş bir bebek yorganı. Bir iç çekiş kadar yumuşak, bir ağacın altında kıvrılmış uykulu bir geyik yavrusuyla işlenmiş, etrafı orman arkadaşlarıyla çevrili - bir tavşan, bir tilki, bir çift meraklı kuş. Ninniler ve masallar gibi aktarılması gereken bir hediye. Kumaşa dikilmiş aşk gibi.

Krishna ve Kye'nin kızı biz eve gelmeden önce doğdu. Vivian. Fotoğraflara bakılırsa 3,5 kiloluk bir mükemmellik abidesi. Simsiyah saçları, ılık krem renginde teni, küçük ağzı her zaman uykuda ya da esnemenin ortasında büzülüyor. Krishna ne zaman bir fotoğraf gönderse, yaptığım işi bırakıp gülümsüyorum.

Bu gece, onunla tanışacağım.

Tam güneş batarken, gökyüzü altın sarısı ve lavanta rengine bürünürken evlerinin önüne geliyorum. Verandanın yanında bir rüzgâr çanı tıngırdıyor. Ve camın arkasından Krishna'yı o yeni-

anne yumuşaklığı-yavaş ve aydınlık ve tamamen dönüşmüş.

Krishna ışıldıyor, saçları yumuşak bir örgü halinde toplanmış, gözleri sadece yeni annelerin çok yorgun ama aynı zamanda huzurlu olduklarında başarabildikleri bir şekilde parlıyor.

"İçeri gel Magnolia," diyor ve ben daha cevap vermeden beni süt, vanilya ve adını koyamadığım yumuşak bir şey kokan sıcak bir kucağa çekiyor.

Omzuna yaslanıp gülümsüyorum. "Parlıyorsun."

Homurdanarak beni içeri davet ediyor. "Uykusuz bir inek gibi görünüyorum."

"Hayır, dünyadaki en mükemmel şeyi yaratmış biri gibi görünüyorsun."

Ve sonra onu gördüm. Tatlı Vivian.

Soluk leylak rengi bir battaniyeye sarılmış, Kye'in göğsüne yaslanmış, minik eli gömleğinin yakasında kıvrılıyor.

Başının tamamını kaplayan siyah saçları var, vahşi, yumuşak ve güzel.

Kye ayağa kalkıyor ve Vivian'ı ilk gördüğü andan beri aşık olmayı bırakmamış birinin sessiz hayranlığıyla Krishna'nın kollarına bırakıyor.

Krishna bana bakıyor. "Onu tutmak ister misin?"

Göğsümde panik dalgalanıyor. "Onu uyandırmak istemem. Çok huzurlu görünüyor."

Krishna gülüyor. "Babası gitar çalarken, kız kardeşim süpürürken ve komşunun köpeği her yaprak kımıldadığında havlarken uyuyor. Güven bana, onu uyandırmayacaksın."

Tereddüt ediyorum ama ayaklarım beni ileri taşıyor.

Krishna onu kollarıma bırakıyor. Ve bir anda bir şeyler değişiyor.

O uyuyor. Gerçek anlamda değil ama ruhumun derinliklerinde bir anlam ifade ediyor. Ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum çünkü bu hiç beklemediğim bir şey.

Şimdi değil. Henüz değil. Ama bir çiçeklenme başlıyor ve onu tuttuğum her saniye daha da derinleşip genişliyor.

Başparmağımı şakağında gezdiriyorum. "O mükemmel," diye fısıldıyorum.

Krishna yanımda oturuyor ve sadece annelik perdesini aşmış kadınların takındığı o bilmiş gülümsemeyle onu izliyor. "Kye'ın tıpatıp aynısı, bu hiç adil değil. Mutsuz olan *bendim*. En azından bana biraz benzeyebilirdi."

Gülümseyerek yukarı bakıyorum. "Peki ya dudakları?" İkimiz de gülüyoruz ve aynı anda "Hayır" diyoruz.

Bir süre o sessizlikte oturuyoruz, tek ses beyaz gürültü makinesinin yumuşak vızıltısı ve varlığının beni mahvettiğini bilmeyen bir bebeğin narin nefesleri.

Annelik de böyle bir şey olabilir.

Belki de sizi en sessiz, en beklenmedik yerlerden çözüyor - sadece sizi daha güçlü bir şekilde yeniden örmek için. Daha yumuşak bir şey. Yeni bir şeye.

Başparmağımla minik burnunun kenarını okşuyorum ve kendi çocuğumuzun olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Ama anne olmak hakkında ne biliyorum ki?

Robin rujlu ve ucuz parfümlü bir kaos gibiydi; kararsız ve güzeldi ve sürekli bir erkeğin ya da bir duygunun ya da her ikisinin peşindeydi. Charlene daha zordu.

Bazen onlardan çok fazla mı dikilmişim diye merak ediyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve Vivian'a tekrar bakıyorum. Kirpikleri titriyor ama açılmıyor. Dünyaya güveniyormuş gibi uyuyor. Çocukken hiç böyle bir uykum olmamıştı. Ama dikkatli olursam ve Robin ve Charlene'den farklı davranırsam çocuklarım uyuyacak.

Bu bana sessiz bir kasırğa gibi çarpıyor. Bunu istiyorum.

Bu beni korkutuyor ama aynı zamanda şimdiye kadar mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde göğsümde bir şeylerin sızlamasına neden oluyor.

Vivian'ın saçlarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve bir an için gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

Belki de bu huzursuzluk ben gittikten ve başka şeylerle meşgul olduktan sonra kaybolacak.

Ya da belki bir tohum ekildi ve çoktan kök salmaya başladı.

Vivian'ı Krishna'ya geri veriyorum, kollarım bırakmaya isteksiz. Bebek kıpırdanıyor ama uyanmıyor; minik yüzü sanki evde olduğunu biliyormuş gibi annesinin göğsüne yaslanmış.

Elimi son bir kez yumuşak saçlarında gezdiriyorum. "Hoşça kal, güzel kız."

Krishna ışıldıyor, gözleri Vivian'la benim aramda gidip geldikten sonra bana takılıyor. "Onunla doğal görünüyordun," diyor, sesi hafif ama anlam yüklü.

İçimden gülüyorum ve bunu rahat bir şekilde yapmaya çalışıyorum. "Ağlamadığı için öyle."

Krishna kaşlarını kaldırıyor ama üstelemiyor, Vivian'ı itip kakmamaya dikkat ederek bana tek kolla sarılıyor. "Yakında geri gel. Bence seni şimdiden seviyor."

Başımı sallarken boğazım düğümleniyor. "Yapacağım."

Verandadan indiğimde rüzgâr çanı tekrar çalıyor ve yemin ederim hava farklı, aynı anda hem daha hafif hem de daha ağır. Sanki kendimin bir versiyonu olarak içeri girmişim ve gelmediğim bir şeyi taşıyarak dışarı çıkmışım gibi.

Ellerimde değil ama kalbimde.

Sadece bir an olduğunu sandığım o şey? Hâlâ orada. Hâlâ fısıldıyor. Hala büyüyor.

Sokak lambaları bir bulanıklık içinde yanıp sönüyor, gölgelere karşı yumuşak altın rengi ve ilk kez sessizliği müzikle doldurmuyorum. Sadece düşüncelerimle oturuyorum.

Sessizlik. Kalbimden ve kafamdan geçenlerin ağırlığı. Merak. Gececek. Kendime bunu söylüyorum.

Sadece yeni bebek kokusu, yumuşak tulumlar ve Krishna'nın yeni anne enerjisiyle parlaması. Kye'ın her ikisine de sanki tüm dünyası onlarmış gibi bakması ve uykulu gülümsemeleri. Her şeyin tatlılığı.

Yine de içimde bir değişim olduğuna eminim. Vivian'a sahip olmak, kapalı tuttuğum bir parçamı açtı.

Geldiğim yerden çıkmak için çok uzun zaman harcadım. Değerli bir şey inşa etmek için. Bana hayatta kalmam öğretilmişken yumuşaklığı kovaladım. Ve şimdi, ilk kez, bunu bir başkasına vermenin ne anlama gelebileceğini merak ediyorum. Birini sıfırdan inşa etmek ve korkuyu unutmak zorunda kalmadan önce ona sevgiyi öğretmek.

Bu his muhtemelen bir şey değil. Sadece hormonlar, nostalji ve köprücük kemiğime değen bir bebeğin nefesinin yankısı.

Ama ben daha iyi biliyorum. Evimizin kapısına doğru
yürürken bunu hissediyorum. Bir şeyler başladı.
Ruhumda bir tohum fısıldıyor.

Ckapt'ca 27

Magnolia Sebring

BİZ FORMALİTELERLE VEYA ÖN KAPI İLE UĞRAŞMAYIZ.

Violet ve ben yan kapıdan geçip arka verandaya doğru kıvrımlı patikayı takip ediyoruz. Elimde ön kollarımı yakacak kadar sıcak bir güveç kabı var, o da ev yapımı limonlu çubuklarla dolu bir kap taşıyor.

Daha köşeyi dönmeden kahkahalar havada uçuşuyor; kadehler şingirdiyor, açık hava hoparlörlerinden country müziği kısık ve tiz bir şekilde yükseliyor. Hava misket limonu ve ızgarada pişirilmiş mükemmel bir şey kokuyor.

Kalçamla kapıyı itip açıyorum ve "Karbonhidrat ve şeker getirdik" diye sesleniyorum.

Tezgâhın üzerinde bir sürahi margarita terliyor, avlu ışıklarının altında parıldayan düzgün bir sıra uyumlu bardakla çevrili. Tanımadığım bir kadın -Addison, sanırım- parmaklıklara yaslanmış, bir sandaleti ayak parmaklarından sarkıyor, elinde margarita var. Chloe katın ortasında bir bar taburesine ilişmiş, elleri sanki onları yönetmediği sürece sözcükleri işe yaramıyormuş gibi havada uçuşuyor. arkasında açık hava

Laurelyn margarita sürahisini kaldırıyor, iki boş bardak bekliyor.

"Hepiniz için tuzlu jantlar?" Laurelyn soruyor, çoktan bir misket limonuna uzanmış.

"Limonsuz margarita olur mu?" Violet gülerek soruyor.

Güveç kabını bir ödölmüş gibi kaldırıyorum. "Umarım herkes açtır."

Laurelyn tezgâhın etrafından dolanıyor ve beni hızla kucaklıyor. "Bu her neyse erimiş peynir ve kurtuluş kokuyor."

"Kaptan Rodney'nin sosu."

Düşük bir ısıık sesi çıkarır. "Kahretsin, Magnolia. Amerika'da yaşadığımdan beri bunu yememiştim. Var olduğunu bile unutmuşum."

"Kaptan Rodney'nin sosu ne?" Chloe kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Güney sofralarını süsleyen en iyi peynir sosu."

"O zaman buna hayatımda ihtiyacım var."

Tabağı uzatıyorum ve manzarayı seyre dalıyorum - kasırga camında titreyen mum ışığı, tepemizde takımyıldızlar gibi dizilmiş peri ışıkları, havada ıhlamur ve duman kokusu. Bu gece sadece iyi kız arkadaşlar bir araya geldiğinde, tekila akarken ve üst kattaki çocuklardan başka biri sorumlu olduğunda yaşanan yumuşak, ışıltılı bir kaos olacak.

Bu çevreye katılalı sadece birkaç ay oldu ama şimdiden burası evim gibi oldu.

Laurelyn margaritayı bana doğru kaydıldı. "Pekâlâ, yeni evli, anlat bakalım. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Addison sırtlıyor, yudumlamaya başladı bile. "Peki sen Down Under'daki hayata nasıl alışıyorsun? Kültür Őoku var mı? Pişmanlık? Ev  zlemi?"

Chloe bardağını kaldırıyor ve sırtlıyor. "Ona baksana. Parlıyor. Bu acı çeken bir kadın değil."

YavaŐa bir yudum alıyorum, tuz ve narenciye bardağın kenarını okşuyor. "Dramatik olmak istemem ama hayatım beni h l  en iyi Şekilde hazırlıksız yakalıyor. Ben mutluyum.  liklerime kadar işleyen, böyle olabileceğini bilmediğim bir mutluluk. Hayatın bu kadar kolay ya da bu kadar doğru olabileceğini fark etmemiştim."

Laurelyn başını sallıyor. "Benim için de aynıydı, yani anlıyorum."

"Zahmetsiz olduğunu söylemiyorum ama ilk kez akıntıya karşı  alıŐmıyorum."

Çocukluğumu düşünüyorum. Çok gürültülü aile  yeleri ve çok az huzur. Karavan parkı yazlarını, fısıldanan yargıları ve içine doğduğum alana ait olmadığımı sürekli hissettiğimi.

Sonra Charleston'ı düşünüyorum, o kadar da kötü olmayan ama eksik olan yılları. Bu hayata adım atana kadar hayatın daha ne kadar çok Şey sunabileceğini bilmiyordum. Alex'e kadar. Ta ki onun kollarında uyanana, inandığım bir gelecek inşa edene, Sebring Hotels'de beni a y d ı n l a t a n bir işte çalıŐana ve bir amaç ve sevgiyle birbirine dikilmiş dostluklar bulana kadar.

Bu yeni bir bölüm değil. Bu yepyeni bir kitap.

Laurelyn margaritasını Violet'e doğru uzatıyor. "Pekala, Violet. Sessiz kaldın. Bize Avustralya ve Elias'la ilgili ilk izlenimlerini anlat."

Addison eğiliyor, gözleri parlıyor. "Evet,  zellikle Elias. Detayları istiyoruz."

Violet hiç istifini bozmuyor. "Avustralya muhteşem. Erkekler çok güzel. Kahvesi şüpheli derecede iyi. Ama Elias?"

Duraksamayı bizi de içine çekecek kadar uzatıyor. "Duygusal güvenliğim için tamamen fazla yakışıklı," diyor ve bir margaritaya uzanıyor çünkü bu itirafın geri kalanını atlatmak için alkole ihtiyacı olacak. "Yüzünün bu kadar simetrik olması gerçekten çok kaba. Vücuduna hiç girmeyeyim bile."

Kızlar gülüyor ve Violet elini kalbine bastırarak ciddi bir tavır takınıyor. "Ve o iyi biri. Çantalarınıza yardım ediyor, gününüzü soruyor, kahvenizi nasıl içtiğinizi hatırlıyor. İnsanı kuşkulandıran türden bir düşünceli, çünkü bu kadar seksi bir erkeğin duygusal zekâya da sahip olmaması gerekir."

Addison kaşlarını kaldırdı. "Şaşırmış gibisin."

"Şaşırdım. Adam kapıları açıyor ve dinliyor. Bu sinir bozucu."

Addison sırtıyor. "Seni zavallı şey. El üstünde tutulmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışsın gibi görünüyor."

Violet ona işaret ediyor, alaycı bir skandalla. "Kesinlikle! Ve ben buraya duygusal olarak, sadece elleri ve yatak odasındaki göz temasıyla vücudumu itaatkâr bir yapışkan su birikintisine dönüştürebilen ve 'tam olarak dediğimi yapacaksın' diyen bir adam tarafından tapılmaya hazırlıklı gelmedim. Ve en kötü kısmı? Yapıyorum. Mutlulukla."

Aman Tanrım. Violet ve Elias arasında işler kızışıyor. Addison bir çılgılık atıyor ve kadehini Violet'inkine tokuşturuyor.

"Oh, bunu gerçekten sevdim."

Laurelyn gülüyor. "Elias'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Sanırım duygular beni yakalıyor. Bir tuzak gibi. Çok uzun boylu, çekici, baskın bir Avustralyalı-Samanyalı tuzağı."

Addison homurdanıyor. "Görünüşe göre sana temel nezaket kuralları çerçevesinde davranılıyor."

"Ben öyleyim!" Violet onu işaret ediyor. "Ve bu cehennem gibi silahsızlandırıcı." Laurelyn gülüyor. "Yani... ondan hoşlandığını mı söylüyorsun?" Violet dramatik ama kenarları yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Evet, Tüm sağduyuma ve işleri karmaşık tutmaya olan uzun süreli bağlılığıma rağmen. Bu son derece rahatsız edici."

Addison içkisine doğru homurdanıyor. "Olamaz. İşin bitti."

"Bir de bana sor," diye inliyor Violet. "Bir Cumartesi daha Sabah onun kapüşonlu sweatshirt'ünü giyerken ve ben de bizi Waffles adlı köpeğimizle birlikte Noel pijamalarımızla hayal etmeye başlayacağım."

Laurelyn sırtıyor. "Zaten orada olmadığına emin misin?"

Violet dramatik ve sevimli bir şekilde iç geçiriyor. "Havlulara isim koyarsam, birileri müdahale etse iyi olur."

Kahkahalar ve sohbet avluda dalgalanıyor - kolay, gürültülü, sizi saran ve kalan bir tür neşe. İçkimden bir yudum daha alıyorum, tuz dudaklarımda keskinleşiyor ve etrafımdaki bu kadın topluluğuna bakıyorum - cesur, komik, gerçek. Zor soruları soran ve cevaplar ağır geldiğinde bir içki daha dolduran türden.

Addison sandalyesinde arkasına yaslanıp masanın etrafını işaret ettiğinde limon çubuklarını elden ele dolaştırıyor ve içecekleri yeniden dolduruyoruz. "Çılgınca olan ne biliyor musun? Avustralya'ya bir erkek için gelen Amerikalı kızlardan oluşan bir kulübüz."

Chloe'nin gülümsemesi bir an için sallanıyor. "Ben hariç. Ben bir Amerikalıyla evli olan Avustralyalıyım."

Öyleydi.

Sözleri, bu gece söylediğimiz her şeyden daha ağır gelen bir yumuşaklıkla iniyor. Sonra, içine çekmekten çok serbest bırakan bir nefesle ekliyor: "Ama artık değil. Sadece birkaç hafta sonra boşanma kesinleşecek."

Addison uzanıp onun elini hızlıca sıkıyor. "Artık Ben'le evli olmayabilirsin ama benim için her zaman aileden biri olacaksın."

Aklıma Chloe ile ilk tanıştığım zaman geldi. Alex bana kocasından ayrıldığını ve zar zor ayakta durduğunu söylemişti. Gülümsemesi gergin, sesi şimdikinden daha kısıktı. Ve adını koyamadığı ya da koyamadığı ne tür bir acı taşıdığını merak ettiğimi hatırlıyorum.

Artık hiçbirimiz ayrıntıları sormuyoruz. Hiçbirimiz baskı yapmıyoruz. "Tamam, duygusal saat sona erdi," diyor Chloe.

Laurelyn, Chloe'ye yumuşak bir bakış atıyor, gösteriş yapmadan *seni gördüğümü* söyleyen türden bir bakış. Sonra iyi zamanlanmış bir gülümsemeyle rotasını değiştiriyor. "Kim biraz daha peynirli sos ve bir de içecek ister?"

Dönüş zarıftı, ama o anın altında bir uğultu vardı.

Chloe'nin gülümsemesi artık daha sabit. Ama gözleri bir an için Addison'a kayıyor. Ve hüzünlü bir gülümseme. İşte o zaman anladım. Bağlantı.

Chloe'nin kocası Addison'ın kardeşi.

Addison'ın çocukları Chloe'nin yeğenleri.

Detayları bilmiyorum ve biliyormuş gibi de yapmayacağım. Ama acıyı gördüğümde tanırım.

Chloe ve eski sevgilisi arasında her ne olduysa kolay değildi. Küçük de değildi. Ve bir iz bıraktı.

Addison onu savunmak için tek kelime etmiyor. Ve işte o zaman bir taraf seçti. Kardeşinin değil. Chloe'nin.

Bu grubu farklı kılan da bu. Sadece mimozalarına kadeh kaldırıp tatlılarını paylaşmıyorlar. Ayağa kalkıyorlar. Yanlarında duruyorlar. Zor olduğunda, karmaşık olduğunda, önemli olduğunda birbirlerini seçiyorlar.

Bu sadece kardeşlik değil.

Bu daha şiddetli bir şey. Dayanışma.

Bu, çürük yerleri saran ve *bunu tek başına yapmak zorunda olmadığının* söyleyen sessiz, şiddetli bir sadakat türüdür. Ve her nasılsa, kendimi bunun tam ortasında bulacak kadar şanslıydım.

Cam kapıya ani bir vuruş dikkatimizi çekiyor; üç küçük çocuk yüzlerini camlara çarpıyor. Çocuklardan biri dilini çıkarıyor. Bir diğeri gözlerini çapraz yapıp barış işareti yapıyor.

Addison hiç istifini bozmuyor. "İşte sirkimiz."

Laurelyn içkisinden başını kaldırmıyor bile. "Ve benim iki kat maymunum var. Benimkiler havayı soluma sırasının kimde olduğunu tartışıyor."

Saatlik ücretinin her kuruşunu hak eden birinin nazik sertliğiyle çocukları uzaklaştıran bebek bakıcısı görüldüğünde kahkahayı patlatıyoruz.

"Gremlinler gibiler. Eğer onları sekizden sonra beslersen, her şey biter," diyor Chloe.

Addison kadehini kaldırıyor. "Altın madalyayı hak eden bakıcılara."

Kadehler tokuşturuluyor, ruh hali şimdi daha hafif, annelik kaosunun tanıdık ritminde süzülüyor ve

Mizah ve tekila ile hayatta kalmak.

Bardağımdaki son margarita parçasını da yuvarlayıp Addison ve Laurelyn'e bakıyorum. "Burada iki annem olduğu için--" Duraksadım, biraz emin değildim. "Size bir şey sorabilir miyim?"

İkisi de başını sallıyor.

"İlk bebeğinizi doğurmak için doğru zamanın geldiğini ne zaman anladınız?"

Addison kahkahayı basıyor. "Bunu sormak için yanlış kişiyim. Ben karar veremedim. Zac'le evlendiğimizde çoktan hamile kalmıştım. Planlama yoktu. Pinterest'te şirin çocuk odası panoları yoktu. Sadece iki pembe çizgi ve bir sürü panik. Derin sulara atıldım ve yüzmeyi öğrenmek zorunda kaldım."

Laurelyn, "Ve sen de lanet bir Olimpiyat yüzücüsü gibi yüzdün," dedi.

Addison omuz silkiyor ama sırtıtışının ardında gurur saklı. "Pfft... başlangıçta değil. Berbat durumdaydım. Ve bunu annem yanımda olmadan yapmak... acımasızca. Tanrı'ya şükür Zac'in annesi var. Ortaya çıktı ve büyük bir adım attı. Bana kundak yapmayı ve birkaç saatlik uykuyla hayatta kalmayı öğretti."

Bebeğimiz doğduğunda, benim de yardım edecek bir annem olmayacak. En azından *benim* annem. Ama Malie olacak. Daha da iyi olacak.

Ve bu en iyisi, çünkü Robin'i bebeğimin yakınında istemiyorum.

İstediğim şey, güveçler ve yumuşak seslerle ortaya çıkan, gaz bezine sarılıp ağladığınızda bile harika olduğunuzu söyleyen kadınların sessiz desteği.

İstediğim şey şu.

Bu çember. Bu kadınlar. "*Yalnız değilsin*" diyen bu şiddetli, gözü kara sevgi.

Laurelyn'e bakıyorum. "Peki ya sen?"

Gölümsüyor. "Jack Henry ilk hazır olan kişiydi. Benim acelem yoktu. İkimiz için zaman istedim. Ama sonra bir gün bir şeyler tıkladı. Uyandım ve hazır olduğumu fark ettim. Sadece bebek sahibi olmaya değil, anne olmaya da."

Chloe daha yakına eğildi. "Ben bir anne değilim, ama her şeyinle onu arzulamanın ne demek olduğunu biliyorum." Gözleri parlıyor. "Henüz anlamadın mı?"

Bardağımın kenarında geziniyorum, parmağımın altındaki tuz tanecikleri. "Sanırım vurdu."

Bir duraklama.

"Muhtemelen çok erken. Daha yeni evlendik. Ama geçen gün Krishna'nın bebeğini kucağıma alınca... bir şeyler değişti. İçimde bir kapı açıldı. Ve şimdi onu düşünmeden edemiyorum."

Alay etmek yok ve kimse yaşadıklarımı küçümsemeye çalışmıyor.

"Bu senin hayatın ve senin zaman çizelgen" diyor Laurelyn.

Chloe, "Kağıt üzerinde düzenli görünüyor diye kimseye bir program borçlu değilsin," diye ekliyor.

Addison araya giriyor, sesi sıcak. "Alex ve senin için doğru hissettiriyorsa, önemli olan tek şey bu."

Gölümsüyorum, boğazıma hassas bir şey takılıyor. "Alex büyük bir aile istiyor. Ben neredeyse otuz iki yaşındayım. Eğer aralarında birkaç yıl olan birkaç çocuk yapmaya karar verirsek, matematik sonsuza kadar bekleyemeyeceğimizi söylüyor."

Violet nefesini tutuyor ve elini göğsüne bastırıyor. "Aman Tanrım. Teyze olacağım."

"Henüz değil," diye gülüyorum ve ona bir limon dilimi fırlatıyorum. "Sakin ol Vi."

O da geri fırlatıyor ve bir sıçramayla içkimin içine düşüyor. "Artık çok geç. Çocuk odasını planlamaya başladım bile. "Çok geç.

Tasarımcı olmanız umurumda değil, nötr tonlar ve minik kovboy çizimleri düşünüyorum."

Kahkahalar geri dönüyor -kolay, gürültülü, sevgi dolu. Az önce onlara uzattığım savunmasız şeyi yastıklıyor ve sıcaklığa sararak geri veriyor.

Ve ilk defa kafamın içinde bunu söylememe izin verdim. Bunu istiyorum.

Bölüm 30

Alex Sebring

MÜZİK HIT BEN İLK-YUMUŞAK COUNTRY TWANG İLE A BEAT
Gecenin sona erdiğini söyleyecek kadar tembel ama bitmemiş.
Sesi evin arka tarafına kadar takip ediyorum, yanmış etler ve
Laurelyn'in arka bahçesinde açan her şey havaya karışıyor.

Veranda ip ışıklarla parlıyor. Masanın üzerinde parıltılar,
basamaklarda birinin ayakkabıları ve sanki biri ona savaş açmış
gibi görünen bir kase tortilla cipsinin yanında boş bir margarita
sürahisi var.

Kadınlar kahkahalar atıyor, çakırkeyif, parlıyor. Magnolia her
şeyin ortasında, yanakları kızarmış, başı geriye eğik, kahkahası
çınlıyor. Violet da ona sarılmış, gülüyor.

Margarita Pazartesis, görünüşe göre, tam temaslı bir spor.

Jack beni verandanın kenarında karşılıyor, bir elinde birası
ve sadece kaosun ortaya çıkışını izlemekten ve bundan
sorumlu olmadığınızı bilmekten gelen bir sırıtış. "Buraya yeni
geldim ama sana şu kadarını söyleyebilirim. Kendi
sorumluluğunuzda girin. Kaç margarita olduğunu tahmin
etmek istemiyorum."

Manolya'nın gülümsemesine odaklanarak etrafı tarıyorum.
"Sence içeri girmek güvenli mi?"

Jack kıkırdıyor. "Güvenli mi? Hayır. Eğlenceli mi? Kesinlikle."

Laurelyn beni fark etti ve bardağını kaldırdı. "Alex! Violet onu delinmemesi gereken bir şeyi delmeye ikna etmeden önce gel de sarhoş karını ve onun kötü etkisini al."

Hmm... bu ilginç olabilir.

Magnolia arkasını dönüyor, beni görünce gözleri parlıyor.

"Hey! İşte orada - günah gibi bir ağız ve bir tanrının dayanıklılığı olan ateşli kocam."

Violet hiç vakit kaybetmeden, "Aileden geliyor olmalı," diye mırıldanıyor.

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Çok fazla bilgi, Violet."

Magnolia margaritasını kaldırıyor. "Götür beni, seksi şoför koca."

Öne doğru bir adım atıyorum ve Magnolia topuklarının üzerinde yana doğru sallanırken onu belinden yakalıyorum. "Tamam favori, biri sana mikrofon uzatıp pişman olmadan önce seni eve götürelim."

"Ruuude," diye mırıldanıyor, bana sırtarak.

Onları kapıya doğru yönlendiriyorum. Violet tökezliyor ve kolumu tutuyor. "Bunu söylediğimi Elias'a söyleme ama sanırım ben... belki... ona agresif bir şekilde aşık oldum."

"Şimdi öyle mi?"

İç çekiyor. "Öyle. Bu iğrenç bir şey. Nefret ediyorum." Gözlerini kısarak bana bakıyor, çok ciddi. "Ya aşk ya da düşük kan şekeri."

Ama ben aşka meyilliyim çünkü *üç tane* limonlu çikolata yedim. Tamam, dört oldu."

Jack yanımdan geçerken omzuma vurdu. "İyi şanslar, dostum."

"Teşekkürler. Sanırım buna ihtiyacım olacak."

Magnolia G-Wagon'un ön koltuğuna uzanıyor ve radyoyla oynamaya başlıyor, sevdiği bir şarkıya geliyor ve sesi açıyor.

"Woo-hoo!"

Uzanıp birkaç kademe kısıyorum. "Hoparlörleri patlatmadan gayet iyi duyabileceğimize eminim."

"Parti bozan," diyor ama sırıtıyor.

Garaj yolundan yavaşça çıkarken ona bakıyorum. Şimdi yalınayak, memnun bir gülümsemeyle radyoya mırıldanıyor.

Arka koltukta Violet yanağını deriye dayayarak mırıldanıyor: "Senin adın Alexander *Björn. Bebek* Björn gibi. O kadar yoğun bir baba enerjisi yayıyorsun ki, bebek arabasına senin adını vermişler."

Önce dikiz aynasına, sonra da Magnolia'ya bakıyorum. "Neden bahsediyor bu?"

Magnolia kısık sesle gülüyor. "Hiçbir fikrim yok. Sarhoş o. Boş ver onu."

"Buna bayılacaksın. Minik spor ayakkabılar. Tombul yanaklar. Tulum giyen genetiğin. Harika olacak."

Bir dakika sonra, bir tarafa yatıp horlamaya başlıyor. Sadece tekilanın sağlayabileceği türden bir uyku.

Magnolia bana bakıyor, gülümsemesi orantısız, gözlerinde okunamayan bir şey titreşiyor.

Elias'ın konağının önünde duruyoruz, verandanın ışığı basamakların üzerinde sıcak bir hale oluşturuyor. Yalınayak, eşofman ve beyaz tişörtüyle merdivenlerden iniyor, hem eğlenmiş hem de endişeli görünüyor. Bakışları arka koltuğa kayıyor, Violet bir bez bebek gibi yığılmış, bir kolunu yüzüne atmış yatıyor.

"Sana aşık olan sarhoş bir Amerikalı mı sipariş ettin?"

Magnolia koluna vuruyor. "Ona söyleme dedi."

Elias bir kaşını kaldırdı. "Ona ne oldu böyle?"

"Tekila," diyor Magnolia, deadpan. "Hem de çok. Ve limonlu çubuklar."

İçinden gülerek kapıya doğru uzanıyor. "Tekila ve limonlu bar. Harika. En azından daha sonra neye baktığımı bileceğim."

Violet kıpırdanıyor, yanağını deri koltuktan sıyrıyor. "Eliasss," diyor, sarhoş bir vombatin tüm zarafetiyle ona doğru uzanıyor. "Sana tırmanmak ve kötü kararlar almak istiyorum."

"Tamam, bebeğim. Bence seni yatağa götürmeliyiz."

Ayağa kalkıyor ve kollarını onun boynuna doluyor, kendini sabitlemek için onu kullanıyor. "Uzun, yıkıcı bir pakete sarılmış koca malzemesi ve doğum kontrol başarısızlığı gibi görünüyorsun. Bu kadar içine girmiş olmam üzücü."

Elias bir kaşını kaldırıyor. "Koca adayı ve doğum kontrolü başarısızlığı, ha? Bu benimle evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğinin şifresi mi?"

Kardeşimin yüzünü kendi yüzüne doğru çekiyor. "Elias, senin bebeğinin annesi olmak istiyorum."

Eğiliyor, sesi alçak. "Dikkatli ol Violet, seni ciddiye almadan önce. Bir yüzük ve bebek arabasıyla uyanabilirsin."

Onu sertçe öpüyor. "Beni içeri götür ve küvette mısır gevreği yememe izin verme."

"Tamam, şampiyon." Bana doğru başını sallıyor. "Bıraktığın için minnettarım."

"Ne zaman istersen," diyorum. "İyi şanslar."

Magnolia'ya bakıyorum. Yolcu koltuğunda yanlamasına kıvrılmış, bir bacağını altına almış, bir krakeri küçük plastik bir kaptaki artık peynir sosuna batırıyor.

Parmağından biraz yalıyor ve mutluluktan iç çekiyor. "Bu sos neden bu kadar güzel? Yemin ederim bunun için bir rakunla bile dövüşebilirim."

İçimden gülüyorum. "Avustralya'da rakun olmaması iyi bir şey."

Ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Yanakları hâlâ kızarmış, saçları rüzgâr ve tekila yüzünden biraz dağınık. Ve düşünüyorum da

-Tanrım, onu böyle
seviyorum. Yumuşak.
Filtresiz. Benim gibi.

Yardımla eve g i r e r k e n tökezliyor, basamağı kaçırınca kıkırdıyor. Onu yakaladım, bir kolumla beline sarıldım. "Dikkat et, favorim."

"Ben iyiyim," diyor ayakkabılarını kapının yanına bırakarak. "Sadece yerçekimi agresif davranıyor."

Saat geç olduğu için ışıklarla ya da kanepeyle uğraşmıyorum. Yorgunluktan bitap düşmüş karımı doğruca yatak odasına götürüyorum.

O banyoda işini görürken ben inleyerek yatağa düşüyorum.

"Tanrım, sırtım ağrıyor. Bu gece çok zorladım." "Ben yokken spor mu yapıyordun?"

"Bebeğim, her zaman çalışıyorum, üç yıl önceki halime dönmeye çalışıyorum. Sezon geliyor."

Banyodan çıkıyor, saçları dağınık, o alaycı gülümsemesi yerinde. "Çok formdasın. Bir ata bench press yaptırabilirsin."

"Beni üç yıl önce görmedin."

Eğildi, parmakları gömleğimin eteğinin altından kayıyordu. "Seni şimdi görüyorum." Gözleri parlıyor. "Ve gördüklerim bende günah işleme isteği uyandırıyor."

"Biz evliyiz. Bunun günah sayılmayacağından eminim."

Sırıttıyor. "Öyleymiş gibi davranabiliriz. Sana çok pis şeyler yapmak istiyorum."

Kıyafetlerinden sıyrılmaya başlıyor, öyle bir kararlılıkla kafasına geçiriyor ki neredeyse yüzüne dirsek atacak.

"Dur bakalım, siklon," diyorum, biraz doğrulup kahkahalarımı zorlukla bastırarak onu izliyorum. "Bu üstlük savaştan düşmeyecek."

"Şşt," diye mırıldanıyor, kafası boyun deliğinden fırlıyor, saçları vahşi ve karışık. "Bırak da seni huzur içinde baştan çıkarayım."

Bir sırtışı ısııyorum.

Kot pantolonuyla giriştiği kısa ama yiğitçe bir savaştan sonra -ki zar zor kazandı- nihayet çıplak ve üzerimde sürünüyor, sıcak teni ve hınzır gülümsemesiyle kalçalarımın sarılıyor.

Avuçlarını göğsüme bastırarak, "Ağrın var ve sızlıyorsun," diyor. "O yüzden arkana yaslan. Ben hallederim."

Gömleğimi başımın üzerinden çekiştiriyor ve parmakları şortumun içine girip aşağıya doğru sallıyor.

"Biraz yanlış hissediyorum," diyorum, ellerim kalçalarında geziniyor. "Karım sarhoşken ondan faydalanmak."

"İmkânsız," diyor, ağzı ağızıma değene kadar eğiliyor. "Seni her zaman istiyorum. Özellikle de sarhoşken."

Yavaşça başlıyor -parmakları sanki gidecekleri yere varmak için bütün geceleri varmış gibi sürükleniyor. Ağız göğsümde ılık, kasıtlı öpücükler bırakıyor; nefesi, dokunuşundan hâlâ uğuldayan tenimin üzerinde dans eden bir alay.

Bu gece onda bir güven var -yumuşak ve oyuncu- ama bir bıçak kadar keskin. Sanki bana ne yaptığını biliyor ve her saniyenin tadını çıkarıyor.

Ve ben de ona izin veriyorum. İsteyerek.

Çaresizce. Bana her şeyi yapmasına izin verirdim.

Beni inceleyecek kadar arkasına yaslanıyor, gözleri muziplikle kararmış. Sonra başını tekrar eğiyor, dili karın kaslarımın çizgisini izliyor, bölgeyi sahiplenmeden önce haritasını çıkarıyor.

"Tanrım, en sevdiğim," diyorum, onun içinde olmak için can atıyorum.

Kafasını kaldırmadan sırtlıyor, masum davranıyor. "Hmm?"

Kahkaham düşük, zevk ve inançsızlık arasında bir yerde yakalandı. Ama hızla kesiliyor -ağız hedefini bulduğunda beni yumruklayan bir iniltiye dönüşüyor.

Sikimi ağızına alıyor ve beni memnun etmek için değil, beni mahvetmek için burada olduğunu söyleyen bir şekilde yavaşça hareket ediyor. Başının her sallanışı ve ağzının her hareketi kesin ve telaşsız.

Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, avuç içleri sürükleniyor ve bacaklarım onun kavrayışı altında seğiriyor. Nefesimin altında küfrediyorum, kalçalarım kontrol edemediğim bir hareketle öne doğru kekeliyor. Hiç irkilmiyor, sadece boğazından alçak sesle mırıldanıyor, yumuşak bir titreşim içime doluyor.

Parmaklarım yanımdaki çarşafı yumrukluyor, çekime karşı koyarken çenem sıkıca kenetleniyor. Ama faydasız. Beni ele geçirdi. Tamamen. Ağzının her sıyrılışı beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor ve o da bunu biliyor, bundan zevk alıyor. Beni içine çekecek kadar gevşiyor, dili aletimin tepesinde geziniyor, öyle ki görüşümün kenarları kararıyor.

Ve en kötü kısmı? *En iyi* kısmı mı?

Beni bitirmeye çalışmıyor bile. Oynuyor. Keşfediyor. Genelde tüm kontrolü elinde tutan bir adamın yavaşça çözülmesinin tadını çıkarıyor. Ama bu gece, ağzı ve hınzır bir gülümsemeden başka bir şey yapmadan kontrolü elimden aldı.

Tırnakları uyluğumun iç kısmını sıyrıyor ve ben bir iniltiyi ısıriyorum, tüm vücudum gergin, iplerle bir arada tutuluyor. Bir kez daha. Bir nefes daha. Ben-

Ama sonra geri çekiliyor, gözleri alev alev yanıyor, dudakları şişiyor, yüzü sıcaklık, güç ve tamamen başka bir şeyle kızarıyor. Yumuşak, ıslak bir sesle bırakıyor ve gözleri yanarak yukarı bakıyor. Parmakları kalçalarımın etrafında kıvrılıyor ve beni orada tutuyor.

Sarhoş ve çıplakken mümkün olmaması gereken bir zarafetle vücudumda ilerliyor ama Magnolia bir şekilde bunu şiir gibi hissettiriyor.

Kalçaları kalçalarımı çevreliyor, beni tekrar sarıyor, teninin sıcaklığı önemli olan her yerde benimkini okşuyor. Boynumu, çenemi, sonra da ağzımı öpüyor; yavaş ve derin.

Ve sonra beni içine alıyor.

Nefesim keskin bir nefes verişle ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Ellerim içgüdüsel olarak hareket ediyor, kalçalarının etrafında kilitleniyor. Hareket ediyor, kalçaları telaşsız, kasıtlı, yıkıcı bir ritimle dönüyor.

Ne yaptığını biliyor.

Bir elimi omurgasından yukarı kaydırıyorum, onu öpmek için aşağı çekerken parmaklarım kürek kemikleri arasında yayılıyor.

"İçime boşalmanı istiyorum." "Ben her zaman içine boşalırım, bebeğim."

Başımı yastığa yaslıyorum, gözlerim yarım saniyeliğine kapanıyor. Onları zorla açıyorum çünkü onu bu şekilde izlemek - banyodan gelen ışıkla siluetlenmiş vücudu, vahşi saçları, ayrılmış dudakları, benimkine kilitlenmiş gözleri- kendi türünde yüksek.

Boşaldığımda, dudaklarımda onun adı ve vücudunun benimkine sarılmış olması.

Nefessiz ve kemiksiz bir şekilde üstüme yığılıyor, yanağı göğsüme değiyor, tenimiz kaygan, birbirine karışmış ve sadece sonrasının olabileceği şekilde gerçek. Kollarım onun etrafında kayıyor, onu daha da yakınımaya çekiyor, ikimizi de sonradan parlayan bir sessizliğe sabitliyor.

Parmakları kaburgalarımda tembel şekiller çiziyor ve "Bebek istiyorum" diye ağzından kaçırana kadar uykuya dalıyor olabileceğini düşünüyorum.

Tüm vücudum onun altında kıpırdamıyor, tüm sinirlerim aniden alarma geçiyor.

Ağzımı açıyorum ama önce hiçbir şey çıkmıyor. Onu duydum -gün gibi açık- ama küçük, şaşkın bir parçam gerçekten duyup duymadığımı merak ediyor.

Sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "RİA'yı çıkarmak istiyorum."

Bir çırpıda.

"Hamile kalmak istiyorum, Alex. Yakında. Böylece bebek senin sezonunun başında doğar. Uzun süredir evli olmadığımızı biliyorum ama yakında otuz iki yaşında olacağım ve sen büyük bir aile istiyorsun ve ben beklemek istemiyorum."

Kalbim sertçe çarpıyor ve umut göğsümde kaçak bir iplik gibi çözülüyor.

O ciddi. Bunu istiyor.

"İstediğimin bu olduğunu biliyorsun. Eğer sen de bunu istiyorsan, ben varım."

Gülümsüyor. Yumuşak. Kesin. "Ben de bunu istiyorum."

Kollarımı ona doluyorum, öncekinden daha sıkı.

"Tamam," diye fısıldıyorum saçlarına. "Bir bebek yapacağız."

Ve bam. Hayatımın geri kalanı ve istediğim her şey yerli yerine oturuyor.

Bölüm 31

Alex Sebring

MÜZİK VURUCU BİR ŞEY BAS AĞIRLIKLİ VE KIZGIN-
Terden sırlsıklam olmuş, zorlu bir setin yarısındaiken kapı
aralığında bir hareket hissediyorum.

Tekrarlar arasında yukarı baktım ve işte
oradaydı. Kot pantolon. Düz beyaz bir tişört.
At kuyruğu.

Makyajsız. Tantana yok. Sadece doğal haliyle Magnolia ve
her nasılsa, bu beni her seferinde cesaretlendiriyor.

Pazar sabahları ve sonsuza dek sürece planlar gibi
görünüyor. Denemeden bile insanın aklını başından alabilecek
türden bir kadın.

Kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, belli
belirsiz bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. Barı kaldırıyorum
ve bir kulaklığı çekip çıkarıyorum.

"Dikkatli ol," diyor. "Böyle bakmaya devam edersen buraya
ne söylemeye geldiğimi unutabilirim."

"O zaman gel kucağıma otur ve yavaşça hatırla."

Bir havlu alıp ense mi silkeliyorum ve yanımdaki bankı
okşuyorum.

Yanımda oturmuyor. Onun yerine dizlerini kalçalarım a
dayıyor, kollarını boynuma doluyor.

Ellerim içgüdüsel olarak belini buluyor, parmaklarım onu özlemiş gibi tişörtünün içine kıvrılıyor - onu görelî sadece birkaç saat olduğunu düşünürsek bu delice.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, kalbim güm güm atıyor.

Yakınıma eğiliyor, ağzı kulağıma değiyor. "Bugün kadın doğum uzmanımı gördüm."

Her şey durdu.

Ter, ağrı, arkamızdan gelen müzik uğultusu, hepsi kayboluyor.

"Ve?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. Geri çekiliyor, gözleri parlıyor. "Artık RİA yok."

Kelimeler göğsüme bir işaret fişegi gibi çarptı. Tutuşum sıkılaştı. Beynim kısa devre yapıyor.

"Bekle... gerçekten mi?"

Başını salladı. "*Gerçekten*, gerçekten."

Aptal aptal ona bakıyorum. Bunun hakkında konuşmuştuk - gece geç saatlerde fısıldaşmalar, bir gün umuduyla, rüya gibi bir şey. Ama şimdi burada kollarımda, bunu gerçekten söylüyor. Artık bunun hayalini kurmuyoruz.

İçimdeki bir şeyi sessizce ve tamamen yok ediyor. Ve tek düşünebildiğim, işte bu. Bu bir başlangıç.

Boynunun arkasını kavriyorum ve onu öpüyorum-yavaş, derin, saygılı.

Geri çekildiğimde sesim sertti. "Yani bunu yapıyor muyuz?"

"Bunu kesinlikle yapıyoruz," diyor. "Ama bir bit yeniğı var."

"Tabii ki var," diyorum sırtarak. "Nedir bu?" "Matematik," diyor , burnunu kırıştırarak . "Eğer biz

Şimdi hamile, bebek sezon bitmeden geliyor. Ve

Doğumun sezonun başında gerçekleşmesini istiyorum."

Anlayışla başımı salladım. "Mantıklı. Ama açıklığa kavuşturalım, eğer bu zaman çizelgesi değişirse, sen ve bebek yine de beni alacaksınız. Her şeyimi. Ne olursa olsun."

Alnını benimkine yaslıyor, gözleri yumuşak. "Dahası da var."

İfadesi değişiyor, dudakları gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğiriyor. "Bebegin sezondan sonra gelmesini istediğimiz için şimdilik perhiz yapmamız gerekiyor."

Gözlerimi kırıştırıyorum. *Perhiz mi?*

Arkama yaslanıp yüzüne bakıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Tam perhiz. Kayma yok. Kaza yok. Ayrı yataklarda uyumak zorunda kalacağız. Hatta muhtemelen farklı odalarda."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu yapmamın imkanı yok."

Kırılmadı. İlk başta değil. Sonra ağzının bir köşesi kıvrılıyor ve gerisi onu takip ediyor. "Tanrım, çok kolaysın."

İnliyorum ve başımı duvara yaslıyorum. "Sen şeytansın."

"Bunu seviyorsun."

Onu daha yakına çekiyorum, ellerim gömleğinin eteklerinin altından kayıyor, avuçlarım sıcak tenine yerleşiyor. "*Seni* seviyorum."

Gülüyor, hızlı ve parlak, sonra beni yumuşak bir şekilde öpüyor ve

Hızlı. "Ben de seni seviyorum."

"Peki, asıl planın ne? Çünkü bir planın olduğunu biliyorum."

Sırıttıyor. "Sadece bir ay boyunca hamile kalmamamız gerekiyor. *Bir ay*. Bu da bizi sezon dışı bir bebek için en uygun noktaya getiriyor." Yakınına eğiliyor, gözleri muziplikle dans ediyor. "Çekme oyununuz ne kadar güçlü?"

I kemer a Kaş. "Daha güçlü daha
benimyoksunluk oyun, bu kesin."

"Prezervatif mi?"

Başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz. İçine çıplak olarak girdim - asla shrink ambalajlı sekse geri dönemeyiz."

Sırıttıyor. "Tamam. Sanırım ritim yöntemini uygulayacağız. Çekileceğim, yumurtlama dönemimde seks yapmaktan kaçınacağım. Doktorum doğru yaptığında başarısızlık oranının çok yüksek olmadığını söyledi."

Kulağa çok seksi bir matematik problemi gibi geliyor. "Tamam, ama ayın doğurgan zamanı geldiğinde ve ben seni pazar gününden itibaren altı şekilde becermek istediğimde ne olacak?"

Eğiliyor, ağzı benimkini okşuyor, gözleri ateşle dolu. "Yaratıcı oluruz."

Tanrı yardımcım olsun, bu kadını seviyorum.

"Alex... bu şimdilik aramızda kalabilir mi? Tavsiye ya da soru ya da başka birinin neyin doğru olduğuna dair yorumunu beklemiyorum. Sadece bunun bizim için bir şey olmasını istiyorum."

Şakağına bir öpücük konduruyorum, sabit ve emin. "Bu bizimle kalacak."

Bir süre sessiz kalıyor, parmakları sırtımda boş boş geziniyor. "Bunun bizim zaman çizelgemizde gerçekleşeceğinin garantisi yok. Bedenim işbirliği yapmayabilir. Daha uzun sürerse ya da planladığımız gibi gitmezse iyi olmamıza ihtiyacım var."

Elimi omurgasında gezdiriyorum. "Gerekirse döneceğiz. Daha uzun sürerse bekleriz. İşler ters giderse de birbirimizi severiz."

Nefesi kesiliyor ve beni öpüyor; yavaş ve derin. Tadı aynı anda hem bir vaat hem de bir meydan okuma gibi gelen bir öpücük.

Geri çekildiğinde, daha fazlası için ağzını kovalamaya başlamıştım bile.

"Bu," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, "şimdiye kadar sakladığımız en ateşli sır."

Kucağımda kayıyor, vücudu kendime hakim olmama yardımcı olmayacak şekilde benimkine doğru kayıyor.

"Birkaç yeni egzersiz rutini bulsan iyi olur," diye fısıldıyor, sesi eğlenerek kalınlaşıyor. "Bu ay dikkatini dağıtmaya ihtiyacın olacak."

"Oh, aklımda zaten bir dikkat dağıtıcı var," diyorum, ağzını tekrar benimkiyle yakalayarak. "Ananas alımını artırmalısın."

Geri çekilip gülümsemeden önce öpücüğün içinde eriyor. "Ananas, ha? Hiç de fena olmazdı."

Ben sırtıtıyorum, bir başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Güzel.

Çünkü benim için de sorun olmaz."

O da beni öpüyor, bu sefer yumuşak. Uzun süre. Uzaklaştığında alnı benimkine dayanıyor ve sesi ancak bir nefes kadar çıkıyor. "Biz anne baba olacağız, Alex."

"Evet," diye fısıldıyorum, saçlarını kulağının arkasına tarayarak. "Öyleyiz."

Bir an sessiz kalıyor, sonra ekliyor: "Umarım bebek sana benzer."

Gülümsüyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor, çünkü yakında hayatımıza girebilecek bir çocuktan bahsediyoruz.

"Ama... umarım o da babası gibi dev gibi olmaz ve çıkarken beni ikiye böler."

İrkildim. "Tanrım, en sevdiğim. Bunu düşünmeden tüm hayatımı geçirebilirdim."

Sırıttıyor. "Bir ricam var. Lütfen içime daha küçük bir çocuk koyabilir misin?"

İkimiz de kahkahalara boğuluyoruz, onunki boynumda boğuklaşıyor, benimki göğsümde gürlüyor, sanki tüm bu neşeyi nasıl tutacağımı bilemiyorum. "Elimden geleni yapacağım, bebeğim."

Belki büyük bir duyuru değildir. Belki havai fişekler ya da takvimde işaretlenmiş bir tarih değil. Ama bu bizim sırrımız. Bu da onu benim kitabımda her şey yapar.

Bölüm 32

Alex Sebring

TAVŞAN DELİĞİ DEĞİŞMEMİŞ. HALA ŞU ARKAYA SIKIŞMIŞ

Sıradan bir sokak kapısı, hâlâ o karamsar kehribar ışıltısıyla aydınlanıyor. Ahşap zemin gıcırdıyor, barın arkasından müzik sesi geliyor ve o özel koku -yıllanmış viski, narenciye, tatlı ve dumanlı bir şey- havada süzülüyor.

Magnolia'yı daha yakına çekiyorum, son perdeyi iterken kolum beline dolanıyor. Yüzü yumuşuyor ve gülümsüyor.

Burada onunla birlikte olmak nostalji ve merak duygusunu yeniden yaşıyor.

Etrafına bakıyor, her şeyi içine çekiyor. "Hatırladığım kadarıyla aynı."

Şakağından öpüyorum. "Tıpkı seninle tanıştığım geceki gibi."

Ama şimdi her şey değişti. O artık sadece güzel bir yabancı değil. O benim karım. Benim geleceğim. Ve eğer her şey planlandığı gibi giderse, yakında çocuğumun annesi olacak.

Bu gece bir duraklama. Her şey değişmeden önce son bir nefes. Çünkü Magnolia hamile kaldığında, spontanlık ortadan kalkıyor. Artık düşüncesiz viski geceleri ya da dans pistinde birbirimize sataşmak yok.

nefes nefese. Dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi davranmak yok artık.

Bu geceye ihtiyacımız var. İş yok. Yumurtlama hakkında konuşmak yok.

Sadece biz ve her şeyin başladığı yer.

Elias ve Violet çoktan içeri girmiş, arka tarafa yakın deri bir kabine sıkışmış, ellerinde içkiler. Violet Elias'ın söylediği bir şeye gülüyor; kafasını geriye atmış, vahşi ve kaygısız. Kardeşim ona gezegendeki tek kadınmış gibi bakıyor.

Aşık olmalarını izlemek çok özeldi.

"Randevularını bölmeli miyiz?" Magnolia'nın kulağına söyledim.

O da sırtıyor. "Sadece onlara kur yapabilirsek." "Seninle mi? Zor değil."

Önce bara gidiyoruz. Dave barın arkasında -aynı pantolon askıları, kesme kristal bir bardağa koyu renkli bir şey doldururken aynı yarı konsantrasyonlu bakış. Bizi görünce gözleri açılıyor ve ağzını bir sırtış kaplıyor. "Bu Sebring değil mi?"

"Selam dostum," diyorum barın öbür ucundan elimi uzatarak.

Başını sallayarak elimi sıkıyor. "Seni bir süredir buralarda görmüyordum."

"Çok şey yaşadım. Hala güçlü mü döküyorsun?" "Her zaman."

Bir kolumu Magnolia'nın beline doladım. "Dave, seni Magnolia Sebring ile tanıştırmak istiyorum, karım."

Bar kaşığı Dave'in elinden kayarak barın üzerine düşüyor ve bir çınlama sesi çıkarıyor. "Kahretsin. Yok artık."

Magnolia güler. "Tekrar merhaba."

Dave'in gözleri büyür. "Amerikalı gizemli kızla mı evlendin?"

"Elbette evlendim. O gece onu bana gösteren sendin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum. Lanet olsun." Dave kıkırdıyor ve sormadan ikimize de birer viski dolduruyor. "Korkup kaçacağınızı sanmıştım."

"Fırsatım olmadı. İlk hamleyi o yaptı."

Magnolia gülüyor ve omzuma çarpacak kadar bana doğru eğiliyor. "Başlangıçta işlerin nasıl gittiğine dair genellikle çok farklı hatıralarımız var."

Dave sırtarak kadehini kaldırıyor. "Kaderin en iyi yaptığı şeyi yapmasına ve tüm kaosu anlamlı kılan kişiyle evlenmeye içelim."

Bardakları tokuşturuyoruz. İçki yanıyor, mükemmel ve tanıdık.

Kehribar rengi ışığın altında parlayan Magnolia'ya bakıyorum ve aklıma bir düşünce geliyor: Bu, gemide bir bebek olmadan önce son kez yapacağımız şey olabilir.

Her saniyesini ezberlemek istiyorum.

Şanslıyız, Retro Ritimler Gecesi'ndeyiz: 70'ler, 80'ler ve 90'lar karışık çalıyor. Magnolia, ruhunun kişisel film müziğini çalmış biri gibi parlıyor.

Elimi tutuyor ve ben de onu döndürüyorum. Elias ve Violet'in beklediği masaya doğru ilerlerken, "Sen ve senin tuhaf müziğin," diyorum.

Bana sahte bir nefes veriyor. "Tuhaf mı? Bu kültürel bir hazine."

"Şimdi öyle mi?"

Başını eğiyor, gözleri şakacı bir meydan okumayla kısılıyor. "Bunu seviyorsun. İtiraf et."

Bir an duraksıyorum ve eğiliyorum. "Evet, tamam, seviyorum. Ama sadece sen sevdiğin ve ben de seni sevdiğim için."

Bu bana betonu eritebilecek bir gülümseme kazandırıyor.

Masaya ulaştığımızda Elias eğilip Violet'in boynunun kenarını öpüyor. O da gülümseyerek eğiliyor ve bizi fark ediyor. "Bakın, Sebring'ler gelmiş."

Elimizde içkilerimizle kabine giriyoruz. "Çok fazla sorun yaşamadan bulabildiniz mi?" Ben soruyorum.

Elias kıkırdıyor. "Sonunda. Burası bulunmak istemiyor ama ben seviyorum."

Violet odayı onaylayarak tarıyor. "En iyi şekilde karamsar."

Magnolia beni dürtüyor. "Burası ilk kez yüz yüze tanıştığımız yer. Tam şurada."

Violet'in gözleri açılıyor. "Çık dışarı, burası bar mı?"

Magnolia bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Öyle. Anıları canlandırıyor."

Masanın altından elini uzatıp sıkıyorum. "Kesinlikle öyle."

Violet Elias ile bakışıyor. "Burada tanıştıkları için Tanrı'ya şükürler olsun. Eğer burada tanışmamış olsalardı, sen ve ben birbirimizi tanımıyor olacaktık. Tinder'da tanıştığım ve romantizmden anladığı şey taksinin yarısını Venmo ile ödemek olan bir adamla çıkıyor olurdu."

Elias eğilip alnını Violet'inkine dayıyor. "Kader garip bir şey. O gece onların hikâyesini başlattı ve bizimkini de harekete geçirdi."

Vay be. Kardeşim aşık, yani alıntılamak, kader ve dokunmak gibi. Beni neyin şaşırttığından emin değilim.

Onda gördüğüm şefkat ya da Violet'in alaycı bir karşılık vermeden birinin bu kadar yaklaşmasına izin vermesi.

Elias'a yan yan sırtıyorum. "Pekâlâ, muhabbet kuşları. Sakin olun."

Biz bitirmek ve son . bizim İçecekler,ve Bir sonraki şarkı çaldığında Magnolia neredeyse yanımda titriyordu. "Laura Branigan'dan 'Self Control' - favorilerimden biri." Bumüzik o Korkunç, Tanıdık, saf '80s Altın. Çok Magnolia.

"Dans etmeliyiz." Elimi tutup beni oturduğum yerden kaldırdı. "Hadi kocacığım. Bir şebboyla evlenmedin."

Elias'a dönüp bakarken gülerek devam ediyorum. "Siz ikiniz geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Sırtıyor. "Hemen arkandayım."

Kendimizi müziğin içinde kaybediyoruz - hepimiz, koreografi yok, sadece ritim ve neşe ve kısa sürede unutamayacağımız bir gece.

Eğlenceli şarkı kayboluyor, yerini yavaş ve baştan çıkarıcı bir şarkıya bırakıyor.

Sırtı göğsüme dönük duruyor, kalçaları yavaş, boğucu ritme göre hareket etmeye başladı bile. Bir kolu zarif ve kasıtlı bir şekilde kalkıyor, ensemdeki saçların arasından geçmek için arkasına kıvrılıyor. Beni kendine doğru çekiyor, dudakları çeneme değecek kadar başını geriye eğiyor.

"Bu şarkıyı hiç çalmadın. Nedir bu şarkı?"

"Red Light Special'. TLC," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve yüklü.

"Bunu evde çalmalısın."

Kıçını sikime doğru yuvarlıyor -yavaş, sabit, tam olarak ne yaptığını biliyor- ve sahip olduğum tüm tutarlı düşünceler duman olup uçuyor.

Boğazımda alçak sesle inliyorum. "Kahretsin, toplum içinde olmasaydık seni domaltırdım."

Kollarımda dönüyor, dudaklarını çenemde gezdiriyor, alaycı ve ölümcül. "Çok özel bir zaman çizelgesinde olmasaydık mı demek istiyorsun? Frene basmalısın koca adam. Yumurtlama dönemindeyim."

Ve aynen böyle buzlu su.

Tabii ki öyle. Hem de bu gece.

Sadece bir ay boyunca hamilelikten kaçınmamız gerekiyor. Bir ay. Lanet olası. Ay. Ama şu anda, bana karşı sallanırken, dudakları tadına bakacak kadar yakınken, onu o kadar çok istiyorum ki canım acıyor.

Yine de onu kendime daha sıkı çekiyorum. "Bu gece yaratıcı olmamız gerekecek."

Alçak sesle ve umut verici bir şekilde mırıldanıyor. "Oh, yapacağız."

İkinci tur için bara gidiyoruz, sonra üç ve böyle devam ediyor. Old fashioned'lar saat gibi elimize kayıyor. Burbon en iyi şekilde yakıyor. Çakırkeyifiz ama kendimizi kaybetmiş değiliz. Gevşemiştik. Her bakışı, her gülümsemeyi, her ten sıyrığını keskinleştirecek şekilde birbirimize bağlandık.

Söylediğim bir şeye gülüyor, başını geriye atıyor ve eğilip ağzını tam orada kapmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Parmakları kayıtsızca bacağıma kayıyor, ama omurgama gönderdiği kıvılcım her şeyden farklı. Şu anda aramızdaki her şey sıcak ve yavaş yanıyor. Hava, sessizlik, hatta ayağının masanın altında benimkine sürtünmesi bile -Her şey beklentiyle mırıldanıyor.

Ve bana öyle baktığında -gözleri düşük, ağzı gizli bir şekilde eğilmiş- bu gecenin geri kalanının tam olarak nereye gittiğini biliyorum.

"Biraz daha dans etmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz, Bayan Sebring."

Vücudu benimkine hafıza gibi, içgüdü gibi oturuyor. Elleri göğsümde geziniyor, sonra boynumun arkasına dolanıyor ve ağzı ağzıma değene kadar beni kendine çekiyor. Müziğin artık bir önemi yok. Onunla dans etmiyoruz, başka bir şeyle hareket ediyoruz. Kendimizi zor tuttuğumuz bir şeye.

Ellerim aşağıya kayıyor, omurgasının alt kısmına demir atıyor ve aramızda yer kalmayana kadar onu kendime doğru çekiyorum. Beni çıldırtacak kadar kalçalarını oynatıyor.

Gülüştü yumuşak ve tehlikeli. "Elini çabuk tutuyorsun."

Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Cesaretimi kırdığın söylenemez."

Başını yukarı kaldırıyor, bakışları benimkine kilitlenmiş, ağzı sanki onu tam orada öpmem için bana meydan okurcasına ayrılmış. Öpüyorum - yavaş ve telaşsız - dili neredede olduğumuzu unutturacak kadar uzun süre onunkini okşuyor.

"Belki de buradan gitmeliyiz."

Tereddüt bile etmedim. "Evet. Hadi gidelim."

Vedalaşacak kadar uzun bir süre masaya geri dönüyoruz. Elias'a, içkimin son damlasını onunkiyile tokuşturarak, "Bu kadar yeter," diyorum. "Sonra görüşür müyüz?"

Violet sırtarak kolunu onunkinin arasından geçiriyor. "Hemen arkanızdayız."

Sonra dışarıda bir taksiyi işaret ediyoruz. Kapı arkamızdan kapandığı anda Magnolia yanımıza sokuluyor. Birbirimizin üzerinde değiliz ama kimsenin kaşını kaldırmayacağı kadar birbirimize dolanmış durumdayız. Ama kalçası benimkine sıkıca bastırıyor ve eli bacağımanın üzerine yerleşiyor. Kesinlikle masum değil.

Eğildi, sesi alçaktı. "Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Elbisesi, kendimi kontrol etmemi sınavacak kadar yukarı kalktı. Parmaklarımın dizinin iç kısmında yavaş ve rahat bir şekilde gezinmesine izin veriyorum.

Yer değiştiriyor, bacak bacak üstüne atıyor yavaşça -kasıtlı olarak- ve zararsız bir şey fısıldayacakmış gibi eğiliyor. Ama konuşurken dudakları çeneme değiyor, yumuşak ve yıkıcı.

"İşte bu yüzden içmiyor ve yumurtlamıyoruz."

Başımı, ağızlarımız neredeyse birbirine değecek kadar çeviriyorum. "Ateşle oynuyorsunuz Bayan Sebring."

Eli kalçamı sıkıyor. "Ve sen buna bayılıyorsun."

Tanrı yardımcım olsun, seviyorum.

Aynadan şoförün gözlerine bakıyorum. Yola odaklanmış. Güzel.

Elimi biraz daha yukarı kaydırıyorum. Bizi taksiden attıracak kadar değil ama onu nasıl kıvrandıracağımı bildiğimi hatırlatacak kadar.

Beni durdurmadı. Gözünü bile kırpmıyor. Sadece meydan okur gibi bir nefes verdi.

"Devam edersen yatak odasına varamayız," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, alçak sesle ve yavaşça. "Belki de sınırlarımı test etmeyi bırakmalısın."

Sırıtır ve tırnaklarını kolumda gezdiriyor. Sadece bir sıyrık ama vücudum sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi tepki veriyor.

"Bunu yapmaya devam edersen, bu gece tüm kuralları çiğneyeceğim ve sana ikiz vereceğim."

Bir kahkaha patlatıyor ve yüzünü boynumun kenarına gömüyor. "Yapamazsın."

Bileğini yakalıyorum, elini aşağıya doğru yönlendiriyorum ve kotuma yapışan sert çizginin üzerine bastırıyorum. "Bana yapmayacağımı söyleme."

Nefesi kesiliyor ve o hınzır gülümsemesi geri geliyor. Birdenbire taksinin ne kadar hızlı gittiğinin bir önemi kalmıyor.

Ev yeterince çabuk gelemeyiz.

Taksi bizim sokağa döndüğünde, ikimiz de yarı sarhoş, yarı vahşiyiz ve bu gecenin yakın zamanda bitmeyeceğinin tamamen farkındayız.

Yarı gülerek, yarı öpüşerek tökezleyerek kapıdan çıktık. -Dudaklarım soluk soluğa ve kötü nişan alarak fırçalıyor. Topuğu keskin bir takırtıyla duvara çarpıyor ve ben kazayla ışık düğmesini omuzlayarak açıyorum, giriş yolunu ikimizin de ihtiyacı olmayan bir ışıltıyla dolduruyorum. Tekrar vurdum, bizi tekrar gölgelerin içine soktu.

Konuşmaya zahmet etmiyoruz. Konuşmadığımız her kelime, bedenlerimiz arasındaki gerginlikten anlaşılıyor.

Parmakları gömleğimin önünü yumruk gibi kavırıyor. Ellerim onun her yerinde; sırtında geziniyor, kalçalarına doğru iniyor, her fırsatta onu kendime çekiyorum. Eski moda içkiler hâlâ kanında dolaşıyormuş gibi öpüyor beni.

Mutfağa vardığımızda onu adaya sıkıştırmıştım. Ellerim beline sıkıca yapışmış durumda ama onun elleri her yerde; saçlarımın arasında geziniyor, ensemde kıvrılıyor ve kemerimi çekiştiriyor.

Ciğerlerimdeki havayı dışarı atan alçak bir sesle içime doğru eğiliyor.

"Sen belasın," diye hırlıyorum boğazına doğru, dişlerimin derisini titretecek kadar sıyırmasına izin veriyorum.

"Belayı seviyorsun," diye fısıldıyor, sesinde bir gülümseme.

Beklemiyor. Kendini tezgâhın kenarına doğru itiyor. İçgüdü, açlık, denesem de durduramayacağım bir tepki ile kalçalarını yakalıyorum.

Ayaklarını mermerin kenarına dayıyor, dizleri bükülmüş, bacakları benimle alay edecek kadar açık. Ve sonra, şak. Onları tekrar kapatıyor, bir tuzak gibi sıkı.

Donup kalıyorum, bir ritim çok yavaş. Nefesim kesik kesik çıkıyor. "Kes şunu."

Başını eğiyor, kirpiklerini indiriyor. "Yap beni." Meydan okuma kabul edildi.

Elimi elbisesinin eteğine atıyorum ve daha yukarı itiyorum, görmezden gelemeyeceğimi bildiği o gülünç dantel külotu ortaya çıkarıyorum. Kasıklarını bulup parmaklarımı altından geçiriyorum.

Bir yırtık. Gitti.

"Hey! Çok şirindiler."

"Yoluma çıkıyorlardı."

Gülüyor, nefesi kesilmiş. "Bana yenilerini borçlu olacaksın."

Cevap vermiyorum çünkü çoktan dizlerimin üzerine çökmüş, önce dizinin iç kısmına bir öpücük kondurmuştum. Sonra da

Bir tane daha. Sonra bir tane daha. Bacakları tereddüt etmeden benim için açılıyor ve kalçalarını kavıyorum.

İlk başta yavaşça çalışıyorum, her nefes alışının ve titreyişinin tadını çıkarıyorum. Sonra daha derin, daha odaklı - dil, ağız ve eller, onu çılgına çevirdiğini bildiğim şekilde acımasızca.

"Tadın tatlı gibi," diyorum ona karşı.

Kalçaları sürtünmeyi takip ederek kayıyor. "Ananas yiyordum, bebeğim. Sadece senin için."

Sonra konuşmayı kesiyor ve parmaklarını saçlarıma geçirip sarılıyor. Sıkıca. Sanki bırakırsa uçup gidecekmiş gibi.

Nefes nefese inlemeden ve kalçaları titremeden önce adımı bir kez -sadece bir kez- söylüyor. Vücudu geriliyor, bir yay kirişi gibi geriliyor ve sonra kopuyor.

Bacakları titreyerek, sırtı kavisli, başı geriye eğik, duymaktan çok hissettiğim sessiz bir çığlıkla sertçe boşalıyor.

Hareket etmedim. Sadece onu tutuyorum, kalçasının içini öpüyorum.

Ve o anda -mutfak penceresinden gelen ışıktan başka hiçbir şey yokken, tezgahımızın üzerine yayılmış, harap ve kendinden geçmiş gibi görünürken- Tanrı'ya yemin ederim ki, o şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olabilir.

Ayağa kalktım, nefesim hâlâ kesikti ve kemerime uzandım. Ellerim titriyor ama sinirden değil. Kısıtlamadan.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, geniş ve cam gibi, dudakları ayırık. Elbisesi hâlâ kalçalarını sarıyor, kalçaları parlıyor, göğsü inip kalkıyor.

Pantolonumu tek bir hareketle çıkarıyorum ve ileri doğru bastırıyorum.

-Tamamen içgüdüsel bir hamleyle ona doğru kayıyorum.

Nefes nefese kalıyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor. "Ne yapıyorsun? Yumurtlama dönemindeyim."

Donup kalıyorum, alnım onunkine değiyor, kalbim küt küt atıyor. "Durmamı mı istiyorsun?"

Gözlerini kırıştırıyor, nefesi kesiliyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor. "Tanrım, hayır. Ama içime girme."

Bir kez başımı salladım, çenem gerildi ve hareket etmeye başladım. Yavaşça. Kontrollü. Her vuruş ihtiyat ve ihtiyaç arasında bir savaş. Topukları sırtıma bastırıyor, elleri gömleğimi yumrukluyor, ağzı her nefeste benimkini fırçalıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, kalçalarım kekeliyor. "Çok iyi hissediyorsun." "Sen de öyle," diye nefes nefese kalıyor. "Çok iyi hissettiriyor, Alex. Yapma. dur."

Duramam. Duramam. Her parçam onun etrafına, içine sarılmış durumda ve sınır hızla yaklaşıyor.

Çok hızlı.

Arkasındaki tezgâha tutunuyorum, tutunmaya çalışıyorum. Tek bir kelimeyle beni çözebilecek tek kadının içinde kendimi kaybetmemeye çalışıyorum.

" yaklaştım," demeyi başarıyorum. sesim boğuk.

Gergin. Çaresiz.

Başını sallıyor, kollarını boynuma doluyor. "Çekil. Söz ver bana."

Mümkün olan son saniyede bunu yapıyorum -kısmen- tam zamanında karnının ve elbisesinin üzerine geliyorum, göğsüme yumruk yemiş gibi nefes nefese kalıyorum.

Parmakları hâlâ saçlarımda, birbirimize dolanmış ve nefessiz bir şekilde öylece duruyoruz.

"Bebeğim," diye inliyorum, silkinerek. "Çekip çıkarma oyunumun çok iyi olduğundan emin değilim."

Başını aşağı bakacak kadar kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"
İrkildim. "Yeterince hızlı çekip çekmediğimi bilmiyorum."
Bana bakıyor. Sonra göğsüme vuruyor; yarı kahkaha, yarı korku. "Alex."

"Özür dilerim."

"Bir planımız vardı," diyor, sert görünmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Biliyorum, biliyorum." Onu öpüyorum, yumuşak ve özür dileyen bir şekilde. "O plan senin içine girdiğim anda boka sardı."

İç çekiyor, başını sallıyor. "Güzel olduğun için şanslısın." "Ve sen de kaosu sevdiğim için şanslısın."

Bir kahkaha atıyor ve elbisesine bakıyor. "Şey, eğer olacaksa, olur. Ama olacağını sanmıyorum."

Sırıtiyorum. "Kızgın değil misin?"

"Oh, hata yapma. Kızgınlım. Ama aynı zamanda biraz da tahrik oldum."

"Mmm... işte benim kızım."

Bana doğru eğiliyor, başı omzumda en sevdiği yeri buluyor. Nefesi hala düzensiz, boynuma karşı sıcak. Kollarım beline dolanıyor, onu yakınımda tutuyor, ikimizi de artçı sarsıntıda topraklıyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok.

Külotu parçalanmış. Ve eğer siyah ışıklı fenerim olsaydı, eminim o ve elbisesi bir suç mahalli gibi görünürdü. Ama o kollarımda, kızarmış, parlıyor ve benim.

Ve eğer bu, hayatlarımız daha sakın, daha kasıtlı bir şeye dönüşmeden önceki son pervasız geceyse, o zaman lanet olsun.

Eğer bir sonraki bölüme kadar böyle gideceksek... bu müthiş bir finaldi.

Bölüm 33

Magnolia Sebring

ELİMDEKİ KARTELASI MERCAN. YA DA BELKİ KİL. MUHTEMELEN Somon. Dürüst olmak gerekirse, nükleer turuncu olsa bile umurumda olmazdı.

Sanki bu sabah gözlerimi açtığımdan beri beynimi kemiren sorunun cevabı ondaymış gibi ona bakıyorum. Açık olmak gerekirse, cevap vermiyor.

Örneği masanın üzerine, yarım kalmış bir eskizin, bir fincan soğuk kahvenin ve inkârımın yanına bırakıyorum. Daha kendimi vazgeçiremeden parmaklarım telefonuma uzanıyor. Tekrar.

Takvim uygulaması. Döngü izleyici. Geriye doğru say.

Tekrar sayıyorum. Sonra matematik aniden bana ihanet etmiş olabilir diye bir kez daha.

Ama hayır. Her seferinde aynı cevap.

İki gün önce regl olmalıydım.

Hamilelik takip uygulamasını açıyorum. Takvime dokunuyorum. Son adet? Girildi. Olası gebe kalma tarihi? Girildi.

Mutfak. Tezgah. Çok plansız bir dikkatsizlik anı.

Uygulama yarım saniye boyunca vızıldadı ve sonucu kalın, acımasız bir metinle bana gösterdi.

Tahmini teslim tarihi - Büyük Final Maçı ile aynı gün. Alex gittiğinden beri takım o maça çıkmamıştı. Ama onun takıma dönmesiyle kesinlikle son ikiden biri olacaklar.

Kanım dondu.

"Kahretsin Alex," diye fısıldıyorum boş tasarım ofisine. "Ne yaptık biz?"

Geç kalmak hamile olduğum anlamına gelmez.

Bu noktada bu benim mantram sayılır. Bugün bunu kafamda o kadar çok tekrarlardım ki bir yastığın üzerine yazıp Etsy mağazası açabilirim.

Telefonumu bir yığın kumaş kitabının altına itiyorum ve önümdeki işe odaklanmaya çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim bana göz kırpan o lanet olası teslim tarihi.

Yani, döngüm bozulmuş olabilir. Bu normal, değil mi?

RIA hormonalı. Hormonlar döngüleri bozar.

RIA'yı çıkartmak işleri bozabilir.

Şöyle bir uyarı etiketi yoktu: *Dikkat: Bu cihazı çıkardıktan iki hafta sonra bir insan yapabilirsiniz.*

Yine de... Tekrar telefonuma uzandım. Korkmadan önce kelimeleri yazıyorum.

RIA çıkarıldıktan sonra ne kadar sürede hamile kalabilirsiniz?

Giriyorum.

İlk sonuç ç ı k ı y o r : *Hemen. Bazı kadınlar için yumurtlama birkaç gün içinde yeniden başlar.*

Biraz daha ilerliyorum.

Çıkarıldıktan sonraki ilk döngüde gebelik mümkündür.

Çoğu kadın için doğurganlık hızlı bir şekilde geri döner.

Bu harika.

Tek kelimeyle harika.

Sandalyeme gömülüyorum ve tavan döşemelerine bakıyorum. "Mükemmel," diyorum nefesimin altında. "Bunu benim için sev."

Saat 4:30'a kadar, rahmimi yeterince görmezden gelirsem kendini toparlayıp partiye geleceğine dair mantıksız bir inançla iş gününü atlattım.

Ama gelmedi.

Eve dönerken eczaneye giriyorum ve sanki tüm geleceğimle göz teması kurmayacakmışım gibi davranıyorum. Doğruca "*Merhaba, hamile olabilirim de olmayabilirim de ama kesinlikle kötüye gidiyorum*" diye ~~baş~~reyona yöneliyorum.

Ve tabii ki, iki adım ötede rafları dolduran genç bir çocuk var. Bir kutu alırken göz teması kurmamak için elimden geleni yapıyorum... ve bir tane daha... ve her ihtimale karşı bir üçüncüsü.

Üç test. Üç marka. Dramatik olduğum için değil - tamam, öyleyim - ama raftaki tüm büyük hamilelik kahinlerinden onay almam gerektiği için.

Onları kasiyere götürdüm.

-Tepki vermemek için çok çabalıyor. Yine de yakalıyorum. Başının mikro eğimini. Bana sessizce şans ya da huzur dilediğini gösteren neredeyse gülümsemesini.

Sessizce kutuları tarıyor ve ben de kartımı okutuyorum.

O bana çantayı uzatıyor, ve ben yemin ediyorum onun gözleri diyor ki

Tebrik mi, taziye mi?

İçimden, "*Dürüstçe mi?*" diye fısıldıyorum. *Aynen.*

Eve geldiğimde, her senaryoyu gözden geçirdim.

-Kendi ölüm numaramı yapmak ve Tazmanya'ya taşınmak da dahil. I

eczane poşetini lavabonun altındaki dolabın içine, tampon kutumun yanına koydum. İroni, tek kişilik parti.

Kapı açıldığında sarımsak soteliyordum. Karoların üzerinde ağır ayak seslerini duyuyorum -spor ayakkabıları yumuşak ama adımları belirgin- ve sonra bana doğru gelen rahatlatıcı sesi.

Sıcak kolları belimi sarıyor. Boynumun kıvrımına yavaş ve tembel bir öpücük konduruyor.

"Güzel kokan bir şey var," diyor tenime karşı.

"Akşam yemeği. Ben değil." Yaklaşık sekiz saattir panikle terliyorum.

Alex kıkırdıyor ve beni tekrar göğsüne doğru çekiyor. "İkisi de güzel kokuyor."

Tekrar boynuma sokuluyor, parmakları karnımın üzerinde kayıyor - bu küçük hareketin beynime nasıl kısa devre yaptırdığının farkında değil.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi rahat ama altında yatan merakı duyuyorum.

"Evet. Tamamen iyi." Tanrım, bu bir yalan.

Akşam yemeği kolay sotelenmiş tavuk, kavrulmuş tatlı patates ve yanında soğukkanlı görünmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Sırf ben duygusal olarak çözülüyorum diye protein-karbonhidrat-sebze oranı bozulmasın diye buharda pişmiş brokoli bile attım.

Ama ben sessizim. Çok sessizim. Ve Alex bana gelince pek bir şey kaçırmıyor.

İkinci lokmasının yarısında çatalını bıraktı ve sandalyesinde geriye yaslandı, kaşları aşağıya çekildi. "Pekâlâ. Neler oluyor, favorim?"

"Hiçbir şey," diyorum.

"Magnolia--"

Sesi alçak. Sabit. Başımı kaldırıp bakmamı sağlayacak kadar ciddi. "Anlat bana."

Çatalımı bırakıyorum. Nefes alıyorum. Ve söyle. "Sanırım hamile olabilirim."

Bir sessizlik oldu. Tam bir göz kırpma. İki kez.

"Emin misin?"

"Hayır, ama geç kaldım... ki bu da senin çekmece oyununun bozuk bir guguklu saatin zamanlamasına sahip olduğunu gösteriyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bir elini saçlarında gezdirdi ve sırttı. "Bir keresinde oldu mu?"

"Yumurtlamanın en yoğun olduğu dönemde mutfak tezgâhının üzerinde yaptığımızı mı diyorsun? Sanki kadere bize neler yapabileceğini göstermesi için meydan okuyorduk."

Gülümsemesi yumuşadı.

"Kahretsin." "Evet.

Kahretsin."

Alex eliyle çenesini ovuşturuyor. "Bir teste girmen gerekiyor." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu hallettim."

Kararımı verdiğim için kalbim küt küt atarken masadan kalkıyorum. Ben banyoda lavabonun altındaki dolabı açıp eczane poşetini çıkarırken o da peşimden geliyor.

"Üç farklı çeşit," diyorum poşeti kaldırarak. "Çünkü aşırılığa inanırım."

Sanki bir bilim deneyi hazırlıyormuşum gibi onları tezgâhın üzerine diziyorum. Üç farklı marka. Üç farklı tasarım. Hepsi de zaman çizelgemi ezmeye ya da doğrulamaya hazır.

Alex kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yardım etmek istiyormuş ama aynı zamanda müdahale etmek istemiyormuş gibi beni izliyor.

"Mahremiyete ihtiyacım var," diyorum, avucumu göğsüne bastırıp onu geri iterek.

"Emin misin? Bu çocuğa hamile kalmış olabileceğimiz gece mahremiyete ihtiyacın yoktu."

"Dışarı," diyorum onu kapıya doğru iterek. "Git yatağa otur ve panik yapmayan suratını takın."

Gülüyor ve ortadan kayboluyor.

Testleri birbiri ardına yapıyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. Ellerimi yıkıyorum ve kapıyı açıyorum. Alex yatağın kenarında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, dışarı adımımı atar atmaz gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Zamanlayıcı açık," diyorum ona telefonumun ekranını göstererek. "Üç dakika."

Başını sallıyor, ben de yanına oturuyorum. Tereddüt etmeden elimi tutuyor ve bir süre konuşmuyoruz.

Sonra "Ya pozitif çıkarsa?" diyor.

Birleştirilmiş ellerimize bakıyorum. Başparmağı benimkini okşuyor. Sabit. Sıcak.

"Bu, bebeğin Büyük Final sırasında doğacağı anlamına gelir."

Sözlerinde en ufak bir şüphe kırıntısı bile yok. "Eğer bebeğimizi doğuracaksan, ben de seninle olacağım. Rugby'nin canı cehenneme. Sen ve bebeğimiz önce gelir. Her zaman."

Gözlerimi kapatıyorum. Nefes alıyorum.

Bırakın durulsun. "Zamanlama pek uygun değil," diyorum.

"Sezon boyunca pek çok oyuncu bebek sahibi oldu. Hatta bazıları finaller sırasında. Olur böyle şeyler. Kimsenin hayatı mükemmel bir programa göre ilerlemez."

Ona bakıyorum, *gerçekten* bakıyorum ve bu çok açık. Testin ne dediği önemli değil. O bende. Biz varız.

Birbirimizi. Gerisini biz hallederiz.

"Otuz saniye," diyorum geri sayıma bakarak. "Ne olursa olsun, bunu halledeceğiz," diyor, bir elini elimin arkasına bir öpücük kondurdu.

Ne beklediğimi bilmiyorum.

Belki tek bir çizgi. Belki de olumsuzsa hissetmem gerektiğini düşündüğüm o garip, içi boş rahatlama.

Ama orada oturup saniyelere bakarken, göğsümde farklı bir gerçek yükseliyor - yavaş ve sessiz ama görmezden gelinmesi imkansız.

Olumlu olmasını istiyorum. Tanrı yardımcım olsun, bunu istiyorum. Planladığımız için değil. Zamanlama mükemmel olduğu için değil. Ama bu küçük, imkânsız gelecek fikrinin içinde zaten bize aitmiş gibi görünen bir şey olduğu için.

Zamanlayıcı alarm veriyor ve üç küçük plastik test tüm geleceğimizin ağırlığını taşıyor. Telefonumu yataktan alıp Alex'e bakıyorum. Çoktan ayağa kalkmış, sanki vücudu bir saniye daha bekleyemezmiş gibi.

Birlikte banyoya doğru yürüyoruz, nabzım kulaklarımda atıyor.

Ve işte oradalar. Üç test.

Üç pencere.

Altı sıcak pembe çizgi bize bakıyor. Silik değil. İnce değil. Cesur. Özür dilemeden.

Kader konuştu.

Nefesimi bıraktım ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Çocuğumuza mutfak tezgahımızın üzerinde hamile kaldık. Bu bizim için çok markaya uygun."

Alex ilk başta hiçbir şey söylemedi. nce testlere, sonra bana bakıyor. Gözleri kocaman. Biraz şaşkın. Biraz harap. Tamamen aşık.

Ve sonra onun kolları benim etrafımda . sıkı. sağlam.

Sarsılmaz.

Yüzünü boynuma gömüyor ve nefes veriyor.

"En iyi anne sen olacaksın, favorim. Ve ben bu çocuğu şimdiden her şeyden çok seviyorum."

İşte bu kadar. Beni yıkan kısım bu.

Hl devam eden bir endişe var mı? Geçti. Bir yer bulmaya çalışan herhangi bir şüphe? Yok oldu. Çünkü o ciddiye. Her kelimesinde.

Yüzünü görecek kadar geri çekiliyorum. "Sabahın nde beslenmeye hazır olduğuna emin misin?"

Sırıtıyor. "Ben
hazırım." "Bez
değiştirmeye?" "Bir
yolunu bulurum."

Aynı anda hem rahatlamış hem de bunalımış bir şekilde gülüyorum. Tekrar birbirimize sarılıyoruz, alın alına, an yumuşak ve kutsal bir şeye dönüşüyor. Sonra beni öpüyor. Vahşi öpücükler değil ama daha yavaş. Daha tatlı. Ev tadında bir pck.

Bu planın bir parçası değildi. Ama yine de Alex de değildi. Ve bak nasıl sonuçlandı.

Onun geldiğini görmedim, hayatıma girmesini beklemiyordum.

Ve şimdi, işte buradayız - banyomuzda duruyoruz, el ele tutuşuyoruz ve nefesimizi tutuyoruz, altı pembe çizgiyle ve kendini yeniden yazan bir gelecekle.

Sırada ne var bilmiyorum. Hazır değiliz. Gerçekten hazır değiliz. Ama bu işte birlikteyiz. Ve şu anda tek ihtiyacım olan bu.

Alex dudaklarını çenemde gezdirdiğinde birbirimize dolanmış durumdayız -kollar, gülümsemeler, öpücükler arasında yumuşak nefesler-. Sonra daha aşağıya, kulağımın hemen altındaki, omurgamı erimiş şekere çeviren yere.

Her zaman şefkatli ve dokunuş konusunda cömert olmuştur ama bu farklı. Elleri gömleğimin eteğinin altından kayıyor, yavaş ve kendinden emin. Onu durdurumuyorum.

"Bu karmaşaya böyle girdiğimizin farkında mısın?" Daha fazlası için başımı yana eğerek söylüyorum.

"Zaten hamilesin ve benim daha fazla yaramazlık yapmam mümkün değil," diyor ve gömleğimi tek bir hareketle yukarı çekip başımın üzerinden geçiriyor.

Bakışları bir dokunuş gibi üzerimde geziniyor ve sırtlıyor. "Zarar yok, faul yok, tatlım."

Gülüyorum, onu gömleğinin yakasından tutup çekiyorum.

"Gerçekten de 'artık çok geç' enerjisine kapılıyorsun."

"Bebeğim, bu mümkün değil benim için için seni almak *daha*

Hamile."

Gözlerimi devirmek için ancak zaman bulabildim ki ağzı ağzıma geldi -yavaş, derin ve ikna edici bir şekilde- yapabileceğim tüm itirazları kısa devre yaptırdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırıyor ve doğruca yatağa götürüyor.

Banyonun ışığı arkamızda parlıyor ve ben hala tezgahın üzerinde duran üç testi görebiliyorum.

Bunalmış olmalıyım. Dönüyorum. Zamanlama, kariyer ve bundan sonra gelecek her şey hakkında endişelenmeliyim.

Ama şu anda sevdiğim adamın kollarına sarılmış durumdayım. Ve birlikte yaptığımız gerçek bir şeyin başlangıcını taşıyorum. Bize ait bir şeyin.

Artık bir aileyiz.

Bölüm 34

Alex Sebring

MANOLYA'NIN YATARKEN ÜZERİNDE SINAV MASASI, KAĞIT
ASTAR

Her yer değiştirdiğinde altından çıtırtılar geliyor. Ayakkabılarını çıkarmış, ayak tırnaklarının uçları parlak beyaz cilayla boyanmış. Taytları hâlâ kalçalarının üzerinde duruyor, gömleği kaburgalarında düğümlenmiş. Karnının kıvrımı hâlâ düz ama bir şekilde artık farklı.

Yanında oturuyorum, elini tutacak kadar yakınım, kendisi istemediği halde. Her zamanki gibi rahat, ama bunu hissedebiliyorum - sinirler, enerji, yüzeyin altındaki vızıltı.

Sessizlik yoğun ve bakışlarım önümüzdeki duvara kayıyor.

"Bu da ne böyle?" Yukarı bakıyor. "Ne?"

"Duvardaki şu fotoğraf."

Magnolia biraz eğilip gözlerini kısıyor. Çerçeve de pembe bir orkidenin yakın çekimi var, yaprakları yumuşak, damarlı ve... müstehcen.

"Oh," diyor, sırtı tışını gizlemeye çalışıp başaramayarak. "Bu çiçek vajinaya benziyor."

Kıkırdıyorum. "Çok sanatsal bir tane. Korkarım William Bloom mesleğini ıskalamış."

Gülüyor ve başını omzuma doğru eğiyor. "Sence bunu bilerek mi seçtiler? İnce labia temalı bir ambiyans gibi mi?"

"Belki de bilinçaltıdır. Çiçekli imalar yoluyla rahatlık."

"Sakinleştirici vajinal sanat. Zamansız bir klasik."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "O çiçek ruhuma bakıyor."

Magnolia gülüyor. "O çiçek senin çekmece oyununu değerlendiriyor."

Sırıttıyorum. "Burada olmamızın sebebi o karşı konulmaz çiçek."

Manolya sırtıyor. "O çiçek tozlaşma konusunda pek de endişeli değildi. Onu gerçekten suçlayamam, arı karşı konulmazdı."

Başka bir kareye bakıyorum - bu karede hamile bir kadının çok yoğun bir kesiti var, iç organları tıbbi düzeyde ayrıntılı bir şekilde sergileniyor. Yüzümü buruşturarak işaret ediyorum. "Ama bu? Bu çok fazla. Sabahın bu erken saatinde plasentanın nereye gittiğine dair bir görsele ihtiyacım yoktu."

Magnolia elimi sıkıyor, hâlâ sırtıyor. "Kadın doğuma hoş geldin bebeğim."

"Ben de rugby'nin grafik olduğunu sanıyordum."

Tekrar gülüyor ve yemin ederim bu ses göğsümde bir şeyleri yatıştırıyor. Cesur olmaya çalışmıyor, sadece öyle.

Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Çocuğumuzu görmeye hazır mısınız?"

"Çocuğumuzu." Büzülmüş dudaklarının arasından yavaş bir nefes üflüyor. "Hazırım. Ama bunu senden duymak hâlâ çok tuhaf."

Kapı açıldı ve önlük giymiş neşeli bir kadın içeri girdi. "Günaydın, ben Cass ve ultrason teknisyeniniz olacağım. Duyduğuma göre bugün küçük bir bebeğimiz dünyaya gelecekmiş?"

Magnolia gülümsüyor, gergin ama telaşsız görünmeye çalışıyor. "Sanırım öyle."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve pratik bir rahatlıkla hareket ediyor ama gözleri bana takılınca duraksıyor. Tanıdık geliyor ve ardından dikkatli bir gülümseme geliyor. "Sen Alex Sebring'sin."

Bir kez başımı sallıyorum, bizden bir selfie istenip istenmeyeceğinden emin değilim. "Bu bir onur olmak bir göstermek size sizin ilk bebeğinize bir anlık bakış."

Magnolia gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "İşte bu kadar."

"Bebek Sebring'e bakalım, olur mu?" Teknik tekerlekler ultrason makinesinin üzerine koyar ve yatağın yanına yerleştirir. "Kemerini indirmemin sakıncası var mı?"

"Tabii," diyor Magnolia, kalçalarını kaldırarak.

Yan tepsiden bir şişe alıyor. "Herkesin nefret etmeyi sevdiği jöle," diyor ve jeli Magnolia'nın karnına fışkırtmadan önce bir çalkalıyor. "Kusura bakmayın. Her zaman soğuktur."

Magnolia irkilir ve yumuşak bir inilti çıkarır. "Şaka yapmıyormuşsun."

İçgüdüsel olarak onun eline uzandım. Parmaklarım onunkilere dolanıyor ve o da benimkileri kavlıyor.

Teknisyen göbek tarayıcısını eline alır, gözleri ekrana odaklanmıştır. "Pekâlâ, bir göz atalım."

Ekran bir parazit bulutu içinde aydınlanıyor. Gri, beyaz ve siyah lekeler. Gözlerimi kısarak anlamaya çalışıyorum.

Ve sonra, orada.

Bir titreşim, küçük ve ritmik. Bir kalp atışı. "İşte bebeğin," diyor.

Magnolia nefes alıyor ve parmakları benimkileri daha sıkı kavlıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gördüklerime güvenemiyorum. Ekrandaki o küçük hareket parıltısı, o gölge ve ışık bulanıklığı gerçek. Canlı. Ve bizim.

O bizim bebeğimiz.

Varsayımsal değil. Soyut değil. Aylardır etrafında dans ettiğimiz teorik bir zaman çizelgesi değil.

O burada ve şimdiden nefesimi alıyor. Magnolia gözleri cam gibi olana kadar ağladığımı fark etmiyorum. "Sorun yok, koca adam."

Elimi tekrar sıktı. Güven verici.

Eğilip alnından öpüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

Kirpikleri titriyor ve boştaki eli bir saniyeliğine yanağıma geliyor. Sadece bir saniyeliğine, ama her şeyiyle.

Asayı hareket ettiriyor, daha iyi görebilmek için eğiyor. "Kalp atışı güçlü görünüyor. Her şey yedi hafta için tam zamanında ölçülüyor. Şimdiden kendini aşmışsın."

Magnolia bir kahkaha atıyor. "Tıpkı babası gibi."

Hâlâ duygularımı kontrol altına almaya çalışarak gülümsüyorum. "Ya da annesi gibi."

Teknisyen bir düğmeye basıyor ve yazıcı vızıldıyor. "Bir kopya yeterli mi?"

Magnolia ayağa kalktı. "İki kopya alabilir miyim? Biri bizim için, biri de büyükanne ve büyükbabası için."

"Elbette. Diğer büyükanne ve büyükbabalar için üçüncüye ihtiyacınız var mı?"

Magnolia gülümsüyor, ama etrafında bir gerginlik var.

Kibar, pratik. "Hayır, buna gerek yok."

Teknisyen başını sallıyor ve parmak izlerini küçük bir zarfa koyup teslim ediyor.

Robin bu çocuğun hayatında olmayacak. Kart göndermeyecek, battaniye örmeyecek ya da her gün kontrol etmek için aramayacak. Ama bebeğimiz hiçbir şeyi kaçırmayacak. Bundan emin olacağım.

Bu çocuk sevinecek. Derinden.

Şiddetle. Pervasızca.

Peki ya Magnolia? Asla yeterli olup olmadığını merak etmek zorunda kalmayacak.

Kalbim bununla dolup taşıyor - başka ne olursa olsun, yolumuza ne çıkarsa çıksın, bu çocuğun zaten sevgiyle çevrili olduğunu iliklerime kadar biliyorum. Ve o da öyle.

Her zaman.

Teknisyen Magnolia'nın karnındaki jeli siliyor. "Bebek için tebrikler. Rugby'ye dönüşünüzde de bol şans."

Magnolia masaya yaslanmış, zarfı tutarken rahatlıyor. "Böyle mi hissedeceğini düşünmüştün?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Daha iyi."

Daha iyi çünkü bu bizim. Dağınık, yanlış zamanlanmış ama gerçek. Ve bildiğim en iyi şey.

EV RAHAT YEMEK KOKUYOR. KAVRULMUŞ SARIMSAK, KEKİK,
Fırında karamelize olan bir şey yüzünden havada bir miktar
esmer şeker var. Magnolia özel dikim keten giysileriyle ocağın
başında duruyor, önlüğü gevrek ve lekesiz, saçları şık bir
kıvrımla geriye taranmış. Görünürde tek bir un zerresi bile yok.
Sakin ama sessiz bir enerjiyle mırıldanıyor, tıpkı önemli bir
mekânı tasarlarken olduğu gibi.

Masa zarif - z a h m e t s i z hissettiren ince bir lüks.
Tek kelimeyle Magnolia.

Arkasına geçip kollarımı beline doluyorum ve kulağının
altına bir öpücük konduruyorum.

"Beni bana aşık olduğun için mi öpüyorsun yoksa yemek
harika koktuğu için mi?"

"Söylemesi zor. İkiniz de ağzımı sulandırıyorsunuz."

Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bakıyor. "Bu gece
bana ağzını sulandırdığımı tekrar söyle."

Sırıttıyorum, kulağının hemen altına bir öpücük daha
bırakıyorum. "Oh, sana ne kadar çok olduğunu göstermeyi
planlıyorum."

Sohbeti doğrudan pis bir alana yönlendiremeden -ki oraya
doğru gittiği çok açık- kapı çalıyor.

Tinā, Magnolia'yı sıcak bir kucaklamayla sarıyor. "Mutfakta
yardıma ihtiyacın var mı, lo'u afafine?"

Magnolia gülümser ve el sallayarak onu uğurlar. "Bu gece
olmaz. Bugün senin doğum günün, rahatlanan ve seni
şımartmamıza izin vermen konusunda kesin emirlerimiz var."

Tinâ kaşlarını çatıyor. "Hareketsiz oturmayı pek
beceremediğimi biliyorsun."

"İşte bu yüzden geciktin," diyor Manolya. "Herkes için
yemek pişiren hep sensin. Bu gece bu iyiliğinin karşılığını
veriyoruz."

Sırada Violet ve Elias var. Violet birkaç dakika Tinā ve babasıyla konuştuktan sonra Magnolia'ya yardım etmek için mutfağa doğru ilerliyor ve sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi ritme ayak uyduruyor.

Sonra Leilani, Serafina, Nico ve Asa bir sürü halinde geliyorlar - sadece kardeşlerin yapabileceği şekilde didişiyorlar.

Kapıdan en son Jack ve Laurelyn giriyor. Laurelyn paketlenmiş bir hediye, Jack ise bir kasa şarap taşıyor. McLachlan'ları davet etmenin güzelliği de bu. Her zaman harika ve bol miktarda şarap getireceklerdir.

Bu yemek Tinā'nın doğum günü için, en azından resmi sebep bu. Adının narin bir el yazısıyla yazıldığı bir pasta var. Ama bu gece sadece mumlar ve doğum günü dilekleriyle ilgili değil. Başka bir şey daha var. Büyük bir şey.

Akşam yemeği kusursuz. Magnolia'nın Cajun klasiklerine getirdiği her şey tam kıvamında; çıtır çıtır kum keklerinin üzerinde kızarmış karidesler, mısır, tatlı soğan ve dolmalık biberle dolu dumanlı, baharatlı Cajun kreması sosuyla boğulmuş.

Sıcak, kalp ve miras kokuyor ve her nasılsa hala bir dergi sayfasına aitmiş gibi görünüyor.

Magnolia odada rahatça hareket ediyor, herkesin şarabını doldurmak için duraklıyor, arada bir bana göz kırpmıyor. Ve hayatının en büyük sırrının üzerinde oturmuyormuş gibi davranırken hiçbir şeyin yanmadığından emin olmayı başarıyor.

Yakınına eğildim, sesim kısıktı. "Vakit geldi mi?"

Dudakları kıvrılıyor. "Sakin ol, Alex. Bırak şarabını bitirsin."

Yemekten sonra Magnolia küçük bir yığın paketlenmiş hediye getirir ve Tinā'nın önüne koyar. O da sofraya oturur.

Masanın başında, keten bir peçete hala kucağında katlanmış, yanakları kahkaha ve kırmızı şaraptan kızarmış. İlk birkaç hediye tatlı ve düşüncelidir - spa kuponları, Laurelyn'den güzel bir dokuma örtü, Leilani'den daha yarısına gelmeden gözyaşlarına boğulmasına neden olan ev yapımı bir fotoğraf kitabı.

Magnolia son hediye vermeden önce hepsinin açılmasını bekler.

"Sadece bir tane daha," diyerek küçük kutuyu Tinâ'nın ellerine bırakıyor.

Mükemmel bir şekilde paketlenmiş -yumuşak allık kâğıt, elle bağlanmış saten fiyonk, her kıvrımında Magnolia'nın tarzı yazılı. Yaptığı her şey gibi abartısız ama anlamlı.

Tinâ kurdeleyi çözüp kapağı kaldırıyor. Kutunun içinde katlanmış bir kâğıt mendil var. Altına da ultrason fotoğrafı sıkıştırılmış.

Bir an için kimse kıpırdamıyor.

Tinâ grenli siyah-beyaz görüntüye göz kırpmıyor, şaşkınlık yerini daha derin bir şeye bırakıyor, nefesi kesiliyor. Gözleri önce benimkilere, sonra da Magnolia'ninkilere kayıyor ve nefesi kesiliyor. "Hamile misin?"

Magnolia başını sallıyor, gözyaşları çoktan sel olmuş. "Hamileyim. Yedi haftalık."

İşte o zaman Tinâ nefesini tutuyor, elini kalbine götürüyor, gözleri parlıyor ve masadan uzaklaşıyor. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalkıyor ve Magnolia'yı sıkıca kucaklıyor. "Bir bebek," diyor, sesi duygu yüklü. "İlk torunumu alıyorum."

Magnolia Tinâ'nın kollarına sarılmıştı ve yemin ederim iki kadının birbirini bu kadar şiddetle sevdiğini hiç görmemiştim.

şu anda yapıyorlar.

"Bana hayatımın en güzel doğum günü hediyesini verdin," diyor Tinā.

Babam omzuma vuruyor. "Tebrikler oğlum," diyor sadece büyük bir şey hissettiğinde kullandığı o boğuk sesiyle.

Orada öylece durdum, anı özümsedim ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

Magnolia'nın hak ettiği aile bu. Bu, etrafınızı saran ve asla bırakmayan bir sevgi. Ve bebeğimiz şimdiden tüm bunların merkezinde.

Leilani sırtarak bardağını kaldırıyor. "Tamam, ama bu bebeğin ne kadar sevimli olacağından bahsedebilir miyiz?"

Violet beni atlayarak koşuyor ve kollarını Magnolia'ya Tinā'yı itecek kadar kuvvetle doluyor. "Teyze olacağım."

Elias sırtıma vuruyor ve beni hızlı, sert bir kucaklamanın içine çekiyor, sonra sanki bir şampiyonluk kazanmışız gibi beşlik çakıyor. "Harika bir baba olacaksın."

Sefina kollarını Magnolia'ya doluyor. "Sen de harika bir anne olacaksın."

Nico ve Asa masanın diğer tarafından atışıyorlar. Nico, "Belli ki vaftiz babası benim," der.

Asa kahkahayı patlatır. "Şüpheli. Sen bir bitkiyi bile canlı tutamazsın."

Jack ve Laurelyn gülümsüyor.

Şimdi herkes aynı anda konuşuyor. Kahkahalar burun çekmelerle örtüşüyor, tebrikler konfeti gibi uçuşuyor ve yine de - tüm bu güzel gürültü arasında- beni buluyor.

Magnolia kaosun içinden başını kaldırıp odanın diğerk ucundaki gözlerimi yakalıyor ve gülümsüyor. İlk gördüğümde beni çözen o yumuşak, dünyayı döndüren, kalbimi çeken gülümseme.

Onu ne kadar sevdiğimi ya da ne kadar uzun zamandır ona evi gibi hissettirecek bir hayat vermeyi hayal ettiğimi bilmiyor.

Odayı geçip kollarımı ona doluyorum ve ağzımı omzunun kıvrımına bastırıyorum. Bana doğru yaslanıyor, parmakları karnının üzerinde benimkilerle birleşiyor.

İşte bu kadar. İhtiyacımız olduğunu hiç bilmediğimiz her şeyin başlangıcı.

Ekranda bir kalp atışı. Bir kutuda ultrason fotoğrafı. Bir oda dolusu insan henüz küçük bir iribaş olan birine aşık.

Ve Magnolia -karım, evim, tüm nedenim- tüm bunların ortasında parlıyor.

Çenemi omzuna yaslayıp onu içime çekiyorum.

Hikayemiz sonsuza dek değişti. Ve hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Bölüm 35

Magnolia Sebring

BUTİK BEBEK MAĞAZASI LAVANTA KOKUYOR VE BEBEK Toz. Sidney'in sakın bir köşesine sıkışmış, el boyaması tabelaları ve kapısının üzerinde küçük pirinç bir çanı olan bir yer. İçeride her şey yumuşak yıkanmış ahşap zeminler, tüllü gölgelik çadırlar, antika tarzı beşikler ve krem, altın ve adaçayının her tonunda katlanmış muslin battaniye yığınları gibi hissettiriyor.

Burası tam da bulmayı umduğum yer.

Elimi beyaz meşe bir beşiğin kenarında gezdiriyorum, cilaslı parmaklarımın altında tereyağı yumuşaklığında. Özel olması için yeterince detaylı oyulmuş ama bir bebek evi dekorunu andıracak kadar da değil. Tam ikisinin arasında.

Violet elindeki fildişi keten kumaş örneğini inceliyor. "Yani, vintage cazibesi ve nötr tonlar mı yapıyoruz?"

Biz demesine bayılıyorum.

Başımı sallıyorum. "Evet. Pastel yok. Sirk hayvanları yok. Sadece yumuşak renkler ve eski ruh enerjisi."

Violet sırtıyor. "Nasıl çok Manolya .
çekici, minimal ve yeterince havalı."

Omuz silkiyorum. "Bu bir beceri."

Violet yumuşak, şakırdayan boncuklarla işlenmiş, ilmekli bir ahşap yüzük tutuyor. "Buna ne dersin? Senin için yeterince minimal mi, yoksa gidip orman perileri tarafından oyulmuş ve dolunayda kutsanmış bir şey mi bulayım?"

Gözlerimi deviriyorum ve eski bir sallanan sandalyenin üzerinde asılı duran beşik mobiline doğru yürüyorum. Yumuşak, elle dikilmiş beyaz yn kuzular. İçlerinden birinin kulağı eğri.

Duruyorum ve gğşm sıkışıyor.

"Aman Tanrım," diyor Violet yanıma gelerek.

"Ben iyiyim," diyorum. Ama gözümü çok hızlı kırpıyorum, sesim çok ince çıkıyor.

Violet bana bakmadan elime bir mendil tutuşturuyor. Yutkunuyorum ve mendili bir gözümün kenarına bastırıyorum.

"Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Peki," diyor omzuma vurarak, "şimdi yapıyorsun. O yüzden bir cep telefonu seç. Ya da seçme. Ama cinsiyet ayrımı gözetmeyen koyunlarla dolu bir butikte ağlamana izin vermeyeceğim."

Glyorum. "Yeterince adil."

Bir yıl ne kadar fark yaratabilir. Burada henüz tanışmadığım ama şimdiden tanıdığım her şeyden daha çok sevdiğim minicik biri için alışveriş yapıyoruz.

Violet gğş pompasıyla oynuyor, flanşlardan birini gğşne bastırıyor. "Bu şey ruhunu bedeninden çekip ıkarabilirmiş gibi görünüyor."

"yle. Sonra da gece yarısı emzirmek için dört onsluk porsiyonlar halinde saklıyor."

Violet titriyor. "Zor pas."

Pompayı rafa geri koyuyor ve bana dönüyor. "Annene hayat yarattığını söyledin mi?"

Duraksıyorum. Cevabım olmadığı için değil, cevap midemi bulandırdığı için.

"Denedim," diyorum, vitrindeki bir kundak battaniyesini düzeltirken. "İlk ultrason fotoğrafını aldıktan sonraki gün onu aradım. Sesli mesaj bıraktım. Ertesi gün bir tane daha."

Violet'in kaşları kalkıyor, gözleri yumuşuyor. "Geri aramadı mı?"

Başımı salladım. "Sanırım ona para vermediğim için hâlâ kızgın. Yani hayır, patik örmeyi planladığını sanmıyorum."

Violet bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Onun kaybı. Bu bebek ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok sevgiye sahip olacak."

Dirseğimle yan tarafını dürtüyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Sorun değil. Sadece ona söylemek istedim çünkü ona *söylememek* garip geliyor. O Robin, yani bir geçit töreni beklemiyorum. Ya da bir mesaj bile beklemiyorum."

Bir sonraki koridora dönüyoruz ve işte o zaman neredeyse Celeste'e doğru yürüyorum.

Elinde saten fiyonklu, hediye paketi yapılmış küçük bir kutu tutuyordu.

Bir süre beyni durmuş gibi bana bakıyor. "Magnolia," diyor sonunda, gözlerini kırıştırarak. "Vay canına. Selam."

"Merhaba Celeste." Kibarca gülümsüyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki?

Onun gözler düşmek için benim küçük Çarp. "Sen bak iyi.

Tebrikler."

"Teşekkür ederim," diyorum, bir elim karnımın üzerinde duruyor. "Bu ufaklık için heyecanlıyız."

Aramızda garip bir sessizlik uzanıyor.

Celeste ağırlığını değiştiriyor. "Alex'in yeniden oynamaya başladığını ve çok iyi gittiğini duydum?"

Başımı sallıyorum. "Öyle. Herkesin söylediğine göre eskisinden daha iyi."

"Buna sevindim. Oyunu ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Bir duraklama daha.

"Ayrıca baba olmayı ne kadar çok istediğini de biliyorum."

Parmaklarım karnımdaki şişkinliğe karşı geriliyor ama başımı sallıyorum. "İstiyor. Ve şimdi... işte buradayız."

Celeste gülümsüyor, kıskanç değil, acı da değil. "Tyson seni yalnız mı bıraktı?"

"Aslında bıraktı. Huzurluydu. Sanırım sonunda nasıl düzgün bir insan olunacağını anladı. Ya da belki de daha önemli işleri vardır."

Dürüst olalım - eğer nasıl düzgün biri olacağını öğrendiyse, bu sadece hayat onu zorladığı içindir. Bizi asla isteyerek yalnız bırakmaz.

"Alex'i aramak istiyordum. Özür dilemek için. Ama henüz kelimeleri bulamadım."

"Gerek yok. Ne olduğunu anlıyoruz."

Dürüst olmak gerekirse, bunu geride bırakmak istiyoruz. Alex özür dilemekle ilgilenmiyor.

Küçük bir kahkaha atıyor, hızlı ve hüzünlü. "Yine de bu ona borçlu olduğum bir şey."

Sonra ifadesi değişiyor; gözlerinde beklenmedik bir şey çiçek açıyor. "Garip ama bir yanımda ona teşekkür etmek istiyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Şey için...?"

"Tyson'ın kalçasını kırdığım için. Çünkü bu kanser teşhisine yol açtı. Ve bu diğer her şeye yol açtı - onun

Zihniyet değişimi, bırakma, özgürlük. Uzun vadede beni kurtardı."

"Hayat bu şekilde komik. Bazen karma krampon giyerek ortaya çıkar."

Celeste gülüyor ve aramızdaki gerilim eriyor.

"Biriyle görüşüyorum. Sadece birkaç aydır, ama nazik biri. Konuşması kolay. Henüz erken ama iyi hissettiriyor."

Küçük bir gülümseme sunuyorum. "Senin adına sevindim. Umarım her şey yolunda gider."

"Teşekkür ederim, Magnolia. Bebek için erken tebrikler."

Sonra başını salladı, bana veda etti ve uzaklaştı. Zarif. Sessizce. Hayatımdan temelli çıkmış gibi hissediyorum. Ve ben bununla iyiyim.

Violet'i şık ve kullanışsız bebek oyuncaklarının sergilendiği bir vitrinin yanında buldum. Sepetinde düğün ayakkabılarımdan daha pahalı olan diş çıkaran bir zürafa, takımyıldızlarla işlenmiş iki bambu kundak ve üzerinde *Bayılana Kadar İçerim, Sadece Çirkin İnsanlar Beni Kucakladığında Ağlarım, Kaka Şirketinin Gelecekteki CEO'su ve Saçım Yok, Umurumda Değil* yazan bir yığın tulum var.

Doldurulmuş bir tavşan tutuyor. "Buna bakıp da ağlamaman için sana meydan okuyorum."

Başımı sallıyorum, gülümseyerek ona katılıyorum. "Sepetinde olmayan bir şey var mı?"

"Hayır. Ve rica ederim."

Violet bir sonraki sergiye geçiyor, tavşanın kulaklarını düzeltirken gözleri buğulanmamış gibi davranıyor. Tavşanı fırlatıp atıyor ve kalçasıyla beni dürtüyor. "Eğer krem ya da fildişi renginde bir şey daha aldığını görürsem, polisi ararım."

Duraklıyorum ve elim karnımın üzerine yerleşiyor.

Bazı şeyler yavaş yavaş çözülür. Sessizce. Bir patlamayla değil, bir nefesle.

Eskiden Violet'in yumuşaklık için yaratılmadığını düşünürdüm - en azından belli eden türden. Ama son zamanlarda bunu en küçük kıyafetlerin üzerinde biraz daha oyalanmasında ya da bebek isimlerini sormaya devam etmesinde, umursadığını bildiğim halde umursamıyormuş gibi davranmasında görüyorum.

O değişiyor. Çok bariz bir şekilde değil. Ve bir anda da değil. Ama parça parça, içinde bir şeyler çiçek açıyor.

Hassas bir şey.

Ckapt'ca TW

Magnolia Sebring

ÖNÜMDEKİ KUMAŞ ÖRNEKLERİ GÜVERCİN GRISI İLE

ve yeni avizelerin altında ışıĒı güzelce yakalayacak yumuşak bir parlaklıĒa sahip soluk şampanya. Masamdaki telefon çaldıĒında balo salonu pervazları için iki yüzey arasında karar vermeye çalışıyorum - fırçalanmış pirinç veya antik bronz -.

Hâlâ numune panosuna dalmış bir halde düĒmeye basıyorum. "Evet?"

"Merhaba, Magnolia. BöldüĒüm için özür dilerim ama sizi görmek isteyen bir adam var. Tyson McRae."

Vücudum, zihnimden önce hızlı bir adrenalin artışıyla tepki veriyor. Elim sanki onu korumak istercesine karnımın kıvrımına gidiyor.

"O burada mı?" Cevabı zaten bildiĒim halde soruyorum.

"Evet, alt katta. İstersen ona müsait olmadıĒını söyleyebilirim."

"Hayır." Nefes veriyorum. Keskin. Kesin.

Bir zamanlar saklanabilirdim. Ama o zaman bitti.

Eğer bu bir kapanışsa, bunu ayaklarımın üzerinde yapacağım. Bir kapının arkasına saklanarak değil.

"Sorun değil Anne. Aşağı geliyorum."

Ana lobinin dışındaki salona ulaştığımda, orada durmuş kıpırdanıyordu. Tyson McRae, bir zamanlar çok cilalıydı, şimdi kenarları yıpranmış. Geldiğimi duyunca dönüyor ve donup kalıyor.

Gözleri karnıma kaydı. "Siktir, Mags," diyor.

Kapı aralığında duruyorum. "Merhaba, Tyson." Göz kırpıyor. "Sen--"

"Hamile," diye bitiriyorum. "Evet. Alex ve benim bir bebeğimiz olacak."

Başını sallıyor ama titrek. "Anlıyorum."

"Benimle konuşmak mı istedin?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum. Boğazını temizliyor, ayakları yere basıyor.

"Evet. İstiyorum."

Önümde duruyor, gözleri hâlâ şaşkınlık içinde. "Buna inanmanı beklemiyorum ama daha iyisini yapmaya çalışıyorum."

Sesi eskisi gibi kaygan değil. İçinde çekicilik yok, sadece çakıl var. Yıpranmış. Yıpranmış.

Ve öyle görünüyor.

Elmacık kemiklerinin altındaki çukurlarla daha zayıf, eskiden her dikişini geren omuzlarında gömlek daha gevşek duruyor. Kaslarının büyük kısmı gitmiş, yerine daha yumuşak ve çökük bir şey gelmiş. Sanki hayat onu oymuş ve içini doldurmaya zahmet etmemiş gibi. Duruş şekli bile farklı. Daha az emin. Sanki bir zamanlar dalgalar halinde üzerinden damlayan özgüven kurumuş ve geriye tozdan başka bir şey kalmamış gibi.

"Sana karşı bir piçtim." Bakışları benimkilere kayıyor ve sonra uzaklaşıyor. "Artık bunu biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Sana yaptıklarımı hak etmedin. Sana yaşattıklarımı. Bunların hiçbirini hak etmedin. İkiniz de."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır. Yapmadık."

Başını sallıyor. "Sana aşık olduğumu söylediğimde yalan söylemiyordum." Sesi biraz düşüyor, neredeyse duyulmayacak şekilde. "O kısım çok doğruydı, ama bunun önemli olmadığını anlıyorum. Hiçbir zaman önemli olmadı. Sen onu seviyorsun. Her zaman o olacak."

Bakışlarını tutuyorum, zaten gerçek olduğunu bildiği bir şeyi teyit etme ihtiyacı hissetmiyorum.

Karnımın belirgin kıvrımına bakıyor. "Kız mı erkek mi?"

"Öğrenmedik. Sürpriz olsun istiyoruz."

Ağzı kalkıyor, neredeyse bir gülümseme. "Ben erkek olacağına inanıyorum. Sebring'in bir oğlu olduğunu görebiliyorum."

Gülümsemesi kayboluyor ama yumuşaklığı kalıyor. Ve ilk kez yüz ifadesinde keskin bir şey yok. Sadece kabullenme.

Yaklaşmıyorum. Yumuşamıyorum. Ama sertleşmiyorum da.

"Umarım daha iyi bir insan olmak konusunda söylediklerinde ciddisindir."

"Ciddiyim." Sesi çatlıyor, sonra kendine geliyor. "Ölümle yüzleşmek insanda bazı şeyleri değiştiriyor. Ama ben şanslıyım. Şansım yüksek. Kanser tedavilere yanıt verdi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Gerçekten." Duraksadım. "Ama hikâyenin beni içeren kısmı bitti."

Başını sallıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Burada senin için hiçbir şey kalmadı, Tyson. Öfke yok. Kızgınlık yok. Hem de hiç. Ve bu acımasızlık değil.

Barış. Ben buldum. Lütfen çoktan bıraktığım bir şeyin parçalarını aramaya gelmeyin."

Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılıyor, gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Anlıyorum."

"Güzel," diyorum, başka bir şey söylemiyorum. Sahte teselli yok.

Geçmişini yeniden yazmaya davet etmiyorum.

Bir duraksamadan sonra tekrar başını sallıyor, bu sefer daha yavaş. "O zaman sanırım gideceğim."

Ben olduğum yerde kalıyorum. "Kendine iyi bak, Tyson."

Bana bakıyor -gerçekten bakıyor- ve sanırım ilk kez beni net bir şekilde görüyor. İsteddiği versiyonu değil. İsteddiği gibi değil. kontrol etmeye çalıştığı kişi.

"Sen de Magnolia," diyor, sesi kısık. "Mutlu görünüyorsun."

"Mutluyum."

Şiddetle, nihayet, tamamen mutluyum.

Dönüyor ve ben onun otelden çıkışını izliyorum. Hâlâ ona bağlandığım için değil, bağlanmadığım için. Çünkü geçmiş kendini kapıdan dışarı atarken hareketsiz durmanın muzaffer bir yanı vardır.

Bölüm 37

Alex Sebring

KAMERALAR GERİ DÖNÜYOR, ETRAFINDA AKBABALAR GIBİ DIŞARIDA Stadyumda, basın etkinliklerinde barikatların arkasında, hatta sokağımızın sonuna yakın bir yerde renkli camlı ve uzun lensli arabalarla park etmişlerdi.

Geçen hafta, çitlerin ötesine bir minibüs park edilmişti. Bir gün öncekinin aynısı. Direksiyonda farklı bir adam vardı ama yüzünde aynı aç ifade vardı.

Beni evime kadar takip ettiler, restoranlara kadar izlediler, ailemin evinin önünde yakaladılar. Sadece ben varken iyiydi ama şimdi hayatımda yaptığım en önemli şeyi taşıyan bir karım var.

Bu bokla daha önce de uğraştım. Bu işin doğasında var. Grand Final haftası sporcuları magazin yemine dönüştürüyor, özellikle de ülkenin en çok izlenen rugby takımının kaptanıysanız. Soyunma odası draması, saha kenarı öfke nöbetleri, kanayan ve kahraman gibi görünen fotoğraflarımı istiyorlar. Bununla başa çıkabilirim.

Başa çıkamadığım şey, ona ulaşmaları fikri.

Bebeğin doğumuna sadece bir hafta kaldı. Kendi ayakkabılarını bile giyemiyor.

bir forklifte ihtiyacı var. Beklenmedik bir kamera flaşıyla doğuma girecek kadar ürkebilir.

Bu da daha önce hiç hesaba katmak zorunda kalmadığım şekilde kanımı kaynatıyor.

Magnolia'nın -doğuma bu kadar yakinken- doğumhaneden çıkarken kameraların ona doğru yanıp sönmesine ihtiyacı yok. Eğer o piçlerden biri ona soru sormak için bağırsa, artık futbol için manşetlerde olmayacağım. Yumruk atmak için orada olacağım.

Oyun benim zamanımı alabilir. Basın çekim yapabilir. Ama onu alamazlar. En önemli sessiz anları -Magnolia'nın en sevdiği restoranda masamın karşısında oturup hiç pişmanlık duymadan tabağımdan patates kızartması çalmasını- alamıyorlar. Gece yarısı en sevdiği dondurmayı almak için dışarı koşmamı, çünkü aniden gelen aşermenin bekleyemeyeceğini. Eczanede ikimiz, kendini iyi hissetmediği için ihtiyacı olan ilaçları beklerken bana yaslanması. Şeftalileri değerli taşları seçer gibi incelerken ürün reyonunda yürümek.

Hayatımızın kişisel kısmına burnunu sokamazlar. Ve onu anlamadıkları da kesin.

Bu yüzden onu hafta sonu için götürdüm. Uzak değil, bir şeye ihtiyacı olursa diye karadan bir saatten az uzaktayız. Ama kimsenin izlemeyeceği kadar uzağa. Kimse bir alıntı ya da fotoğraf istemiyor. Sadece her yönde su var.

Karım huzuru hak ediyor. Benim de onun ürkmeden nefes aldığını görmem gerek.

Chloe'nin el yazısıyla yazdığı son talimatları kontrol etmeyi bitirdiğimde yat sallanıyor. Bu gecenin yemeği limonlu tereyağlı ızgara barramundi, kavrulmuş bebek patates.

sarımsaklı ve kekikli, zeytinyağı ve deniz tuzuyla kavrulmuş kabak salatası. Tatlı olarak da Chloe'nin vanilya fasulyeli cheesecake'i, taze meyveler ve çarkıfelek meyvesi ile doldurulmuştur.

Özel bir durum yok, sadece bir hafta sonu kaçamağı çünkü şehir kameralar bizi gösteriyor. Sahalara geri döndüğümünden beri medya tam saha pres yapıyor. Her maç, her yemek, satabileceğini düşündükleri her an. Ama artık sadece benim peşimde değiller.

Şimdi onun da peşindeler.

Güverteye adımını attı, kapüşonlu tişörtüm yumruğunun üzerine gerilmişti, saçları rüzgârda savrulmuştu ve gözleri günlerdir olmadığı kadar hafifti. Onu buraya getirmek doğru bir karardı.

Bu yatla, denizle, gün batımıyla ya da Chloe'nin bizim için bıraktığı yiyeceklerle ilgili değil.

Bu onunla, bizimle ve ikimiz üç olmadan önce yaşayacağımız son anlardan biriyle ilgili.

Yat kıyından o kadar uzakta demirlemiş ki şehir sanki bir dünya uzaktaymış gibi görünüyor. Güverte, ara sıra suyun tekneye çarpması ve hoparlörlerden gelen müziğin yumuşak uğultusu dışında sessiz.

Magnolia karşımda oturuyor, saçları omuzlarına dökülmüş, tabağı temiz. Köpüklü üzüm suyu dolu şampanya kadehini kaldırıyor. "Göbeğim kadar bir eski moda içebilirim."

Sırıtiyorum ve kadehimi onunkine doğru kaldırıyorum. "Sen, ben ve bu çocuk ilk kez sahneye çıktığı anda bir kutlama kokteyli. Bu bir randevu."

Gökyüzü derinleşirken yudumluyoruz ve dünya şuna küçülüyor: mum ışığı, iyi yemek, karnının kıvrımı ve bebek hakkında konuşmak.

Bir elini karnının üzerine koyuyor. "Hâlâ kız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Fikrimi değiştirip duruyorum."

"Aynen."

Bir duraklama oluyor, kelimelerden daha fazlasıyla dolan bir duraklama. "Seni en çok ne korkutuyor?" diye soruyor.

Nefes alıyorum ve cevap veriyorum, dürüst ve filtresiz. "Her şeyi berbat edeceğimden. Yeterince iyi bir baba olamayacağımdan."

Başını sallıyor. "Bunu anlıyorum. Robin'in iyi bir anne olma şansımı mahvetmesinden korkuyorum."

"Asla olmaz, favorim. Sen inanılmaz olacaksın çünkü Robin bu konuda çok kötüydü."

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor, kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırılganlık var. "Bu mümkün mü ki? Seninki iyi değilken iyi bir anne olmak?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. "Çünkü sen ne yapmaman gerektiğini biliyorsun. Onun hatalarını yapmayacaksın çünkü sana verdiği her kalıbı çoktan kırdın."

"Belki de aşkın ne olmaması gerektiğini bilmek, ne olması gerektiğini bilmek kadar güçlüdür."

"Hikayeni yeniden yazdın, Magnolia. Tüm o acıyı aldın ve güzel bir şeye dönüştürdün. Bu bebek sadece bir sonraki bölüm. Ve ona hiç sahip olmadığın her şeyi vereceksin. Bu sadece iyi ebeveynlik değil... aynı zamanda iyileştiricidir."

"Çocuğunuzun annesi olma konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Bakışlarını tutarak elini sıkıyorum. "Bu dünyada senden daha fazla güvenebileceğim kimse yok."

Onun gücünü, yumuşaklığını, ateşini gördüm. Başka herkesi yerle bir edebilecek şeylerden sağ çıktı ve yine de sevgi dolu çıktı. Açık yürekli. Cesur. Dünyada çocuklarımın annesi olmasını isteyeceğim tek kadın o.

Birleşen ellerimize göz kırpıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "En çok ne için heyecanlanıyorsun?"

Nasıl seçim yapabilirim ki?

Karnına bakıyorum. "Senin mini versiyonunla tanışmak."

Gülümsüyor. "Biyolojide öğrendiklerime göre, bu bebeğin muhtemelen daha çok sana ve senin baskın genlerine benzeyeceğini söylemek doğru olur. Ve bu benim için hiç sorun değil."

Öne doğru eğilip masanın altındaki ayağını kendi ayağımla itiyorum. "Eğer kız olursa, gözlerini senden almasını istiyorum."

"Mmm... muhtemelen olmaz, ama göreceğiz. Bazen genetik garip şeyler yapar."

Yatın hoparlörlerinden yavaş ve eski bir müzik yükseliyor, adım atmaktan çok sallanmak için yapılmış. Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

"Benimle dans edin, Bayan Sebring."

Bana hem eğlendiğini hem de çok hamile olduğunu gösteren bir bakış atıyor. "Ciddi misiniz?"

"Tamamen."

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve karnına fazla bastırmamaya dikkat ederek onu kendime doğru çekiyorum. Vücutlarımız eskisi gibi aynı hizada değil ama umurumda değil. O sıcak, güzel ve benim.

Sallanıyoruz, yavaş ve sabit.

"Bu yata ilk geldiğimiz zamanı düşünüyordum, Newcastle'a gittiğimiz hafta sonunu. Senin kim olduğunu bilmeden önceydi o."

Saçlarından öpüyorum. "O zamanlar hâlâ sana çaresizce aşık olmamışım gibi davranmaya çalışıyordum."

Karnı bana çarparken gülüyor. "Tamam, bu işe yaramıyor."

Magnolia kollarımda kıvrılarak sırtını önüme yaslıyor, ben de kollarımı arkadan ona doluyorum. Bir elim karnının üzerinde durmak için yukarı kayıyor. Diğeri daha yukarıya kayıyor, parmaklarım elbisesinin kumaşı arasından şişmiş göğüslerini okşuyor.

Kollarımın arasında eriyor ve kulağının hemen altına bir öpücük konduruyorum.

"Sürekli ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Söyle bana."

"O gece... bu güvertede... tam burada... bu masanın üstünde olmanı."

Nefesi kesildi. "Evet. Bunu tekrar yapmalıyız." "Bana iki kez söylemek zorunda değilsin."

Kapüşonunun altında sade bir elbise var, sevdiğim bir elbise; yumuşak ve kolsuz. İkisini de tek bir hareketle yukarı çekip başının üzerinden geçiriyorum ve güverteye düşmelerine izin veriyorum. Külotu kalçalarından aşağı kayıyor. Ay ışığının gümüş rengi yıkaması ve üzerimizde asılı peri ışıklarının yumuşak titreşimi altında çıplak bir şekilde dışarı çıkıyor. Dönüyor, gözleri karanlıkta benimkilere takılıyor.

"Fazla giyinmişsin."

Onun işini kolaylaştırmak için ben de soyunuyorum ve kazağım tek bir hareketle çıkıyor. Şortumun elastik bel bandı bir fiskeyle açılıyor ve bizi açık gökyüzünün altında ten tene bırakıyor.

Çıplak teni masayla buluştuğunda irkilerek bir ciyıklama sesi çıkarıyor.

"Üşüdün mü?"

"Evet ama uzun sürmeyecek."

Aydın yumuşak ışığı üzerimize vururken, yatın nazik salınımı ayaklarımızın altında. Yıldızlar açık ve sonsuz bir şekilde üzerimizde ve tek ses denizin uğultusu. Birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonundaki o mükemmel anı yeniden yaratmaya çalışarak eğiliyorum.

O arkasına yaslanıyor, rahat etmek için kıpırdanıyor. Sonra tekrar kıpırdanıyor.

"İyi misin bebeğim?"

"Kesinlikle değilim," diyor.

İkimiz de kahkahayı patlatıyoruz, hamileliğin her şeyi değiştirdiğini keşfediyoruz.

"Üzgünüm Alex, yapamam. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ve sırtım ikiye ayrılmak üzere."

"Sorun değil, favorim. Bu saatte seks yapmak normalden daha zor."

"Hadi yatak odasına gidelim."

Önümde ilerliyor, ben takip ederken güvertenin altına adım atıyor. İçerisi loş ve sessiz, sadece tepedeki aplıkların soluk ışığıyla aydınlanıyor.

Yatağa uzanmasına yardım ediyorum, yan yatarken onu sabitliyorum. Arkasına geçip vücudumu onunkine, göğsümü sırtına yaslıyorum, elimi kalçasının kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Rahat mısın?" Omzuna bir öpücük kondurarak soruyorum.

Başını sallıyor, bana doğru geri çekiliyor. Bacağını dizinden büküp kaldırıyorum, arkadan yavaş ve dikkatli bir hamleyle içine kayıyorum. "Böyle iyi mi?"

"Evet, durma."

Elim aşağı kayıyor, parmaklarım kaygan kıvrımlarını ayırıyor, yavaş, sabit daireler çizerek okşuyor - her geçiş kalçalarımın ritmiyle senkronize. Her hareket onun için. Çıkardığı her sesin peşindeyim.

Birlikte hareket ediyoruz - yavaş, ağırlı, her nabızda ve itişte senkronize. Ritim aceleye getirilmiş değil, kasıtlı, bedenlerimiz arasında paylaşılan bir konuşma. Pelvisini bana doğru geri itiyor, her itişimi kendi süzülüşüyle karşılıyor, daha derine her batışımda nefesi kesiliyor.

Parmakları çarşafları kavırıyor, her tepede dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. Elimi sabit tutuyorum, başparmağımın ucu onu daha da yukarı çekerek doğru daireler çiziyor. Ve altımda titrediğinde, sırtı kamburlaştığında, vücudu benimkinin etrafında sıkıca kenetlendiğinde, bunu omurgamda bir dalgalanma gibi hissediyorum. Doruk noktası onu ele geçiriyor ve saniyeler sonra onu takip ediyorum, içimdeki her şey çözülürken boğazımdan bir inilti kopuyor.

Bana karşı titriyor, parmakları hala çarşafları yumrukluyor. İniltisi yumuşak ve nefessizdi.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, onu içime çekiyorum, anın uzamasına izin veriyorum. Sessizliğin bizi tutmasına izin veriyorum.

Uzun bir süre hareket etmiyoruz. Sadece nefes alıyoruz. Öylece kalıyoruz. Ve her şey durur. Sessizlik etrafımızda kabarıyor, derin ve dolu.

Öylece kalıyoruz; iç içe geçmiş, tükenmiş, birbirimizi soluyoruz.

Elim karnını buluyor ve yarattığımız hayatın üzerinde genişçe yayılıyor.

"Benim bütün dünyam," diye fısıldıyorum saçlarına. Ve öyle. Her zaman da öyle olacak.

Uykuya dalıyor, nefesi sıcak ve eşit, vücudu benimkine karşı yumuşak. Biraz daha uyanık kalıp onun uykusunu izliyorum. Yatın uğultusunun ve dalgaların sessizliğinin hafızama kazınmasına izin veriyorum.

Bu şekilde son kez burada olacağız - sadece biz. Bebek bezi yok. Geceleri ağlamak yok. Garip yerlerde ortaya çıkan minik çoraplar yok. Bu güvertede kayan küçük ayakların pıtırıtısı, raylardan seken kahkahalar yok.

Ama şimdiden görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Değişimi. Yer açtığımız hayatı.

Ve her nasılsa, henüz bu çocukla tanışmamış olsam da, o küçük kalp atışını her şeyimle seveceğimi şimdiden biliyorum.

Bana huzur verdi.

Ve şimdi bana sonsuza dek veriyor.

Bölüm 38

Magnolia Sebring

ENERJİ İÇİNDE STADYUM OLDUĞUNU ELEKTRİK PARÇASI SINIRLER,
PARÇASI

adrenalin ve bir sürü umut. Sahanın üstündeki süitten kalabalığın uğultusu üzerimize geliyor. Bir elimi cama bastırıp Alex'i arıyorum; kararlı ve kendinden emin, gözleri topa kilitlemiş.

Büyük Final maçı.

Başardık.

Ya da en azından ben başardım. Hâlâ hamileyim. Hâlâ sağlamım. Hala doğum yapmadım.

Henüz.

Malie yanımda alkışlıyor, Alex topa her dokunduğunda koltuğunda titriyor. Gururlu bir homurtuyla karşılık veren Alexander'ı dürterek, "Bu gece çok ateşli," diyor.

Onların heyecanına ayak uydurmaya çalışarak gülümsüyorum. Ama bluzumun dökümlü eteğinin altından elim yine karnımın üstüne kayıyor. Kramp giriyor. İnatçı. Dayanılmaz değil ama basit bir sinirden daha fazlası.

Bu sabah başladı, donuk ve alçak. Şimdi daha keskin ve ısrarcı.

Hala. Bu kocamın kariyerinin en büyük oyunu. Birkaç inatçı Braxton-Hicks kasılması yüzünden doğum sancısı çeken kadın olmayacağım.

Koltuğumda kayıyorum, yavaşça nefes alıyorum ve sahaya odaklanmaya çalışıyorum.

Bebek bu kadar bekledi. Biraz daha bekleyebilir. Ağrı ikinci çeyreğin yarısında keskinleşiyor.

Artık hafif bir kramp değil. İçimde dalgalar halinde yuvarlanıyor - alçak ve keskin. Dizlerimi birbirine bastırıyorum ve ağırlığımı değiştiriyorum, her doğum dersinde bana söylendiği gibi nefes almaya çalışıyorum.

Ama bu bir tatbikat değil.

Malie hareketi yakalıyor, kaşları çatılıyor. Daha yakına eğiliyor. "İyi misin, lo'u afafine?"

Başımı salladım. Yalan söylüyorsun. Sonra bir ağrı daha vuruyor, nefesimi ciğerlerimden alıyor ve bileğini tutuyorum. "Sanırım doğum sancısı çekiyor olabilirim. Ama emin değilim."

Gözleri genişliyor, önce karnıma, sonra tekrar yüzüme kayıyor. "Ne kadar yakındı?"

"Eskiden her on dakikada bir falan olurdu. Şimdi daha sık, her beş-altıda bir."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü bu oyun Alex için çok önemli. Eğer yanlış doğumsa, sahayı boş yere terk etmesini istemiyorum."

Malie bana bakıyor, bir an sessiz. Hesap yapıyor. Sonra başını salladı. "Pekâlâ. Sessizce kalkalım ve yaygara koparmadan gidelim."

Alexander'a doğru eğiliyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

İskender kaskatı kesilir. "Neler oluyor?"

Malie her zamanki gibi sakin, "Doğuruyor olabilir," diyor. "Arabaya ihtiyacımız var."

Alexander bir kez gözlerini kırptırıyor, sonra da nefesinin altından sessiz bir "Lanet olsun," diyor. "Tamam. Ben hallederim," der ve ayağa kalkar. "Ben arabayı döndürürüm. Torunumuzu asansörde doğurmasına izin vermeyin."

Diğer eşlere, basın çalışanlarına, köşede içkilerini yudumlayan emekli oyunculara bakıyorum. Malie ayağa kalkmama yardım ederken kimse fark etmiyor. Ses çıkarmadan yürüyoruz.

Koridora çıktığımızda, "Alex'e haber göndermeliyiz," diyor.

"Hayır, henüz değil. Hastaneye gidelim. Eğer bu gerçek bir şeyse, söz veriyorum kaçırmamasına izin vermeyeceğim. Ama değilse--"

"Bundan hiç memnun olmayacak." "Biliyorum."

Ama umarım -her şeyden çok- zamanı gelmemiştir. Kariyerinin en büyük anını çalmak istemiyorum.

SÜRGÜLÜ KAPILAR HASTANE FISILTI AÇIK, VE Alexander bana rehberlik ediyor, Malie de yanımda. Masaya ulaştığımızda floresan ışıklar tepemizde uğulduyor. "Geleceğimi haber vermek için Dr. Meera Shah'ı aradım. Magnolia Sebring. Sanırım doğum sancısı çekiyorum."

Masanın arkasındaki kadın başıyla onaylıyor, çoktan ayağa kalkmış. "Sizi bir odaya alalım ve kontrol edelim."

Bizi bir koridordan geçiriyor, küçük bir muayene odasına ulaşana kadar tek ses spor ayakkabılarının yumuşak gıcirtısı. Üzerimi değiştiriyorum ve Malie yatağa uzanmama yardım ediyor.

Birkaç dakika sonra bir personel içeri giriyor. "Bir kontrol edelim ve neler olduğuna bakalım," diyor ve bir muayene eldiveni takıyor.

Muayeneyi yapıyor ve ben de gözlerimi kapatıp rahatsızlığımın etkisiyle nefes almaya çalışıyorum.

İşi bittiğinde eldivenlerini sessizce çıkarıyor ve güven verici bir gülümseme sunuyor. "Dört santimetre genişlemiştiniz. Resmi olarak erken doğum. Sizi bir doğum süitine almanın ve Dr. Shah'ı çağırmanın zamanı geldi."

Dört santimetre. Sertçe yutkunuyorum, içimde rahatlamayla karışık bir adrenalin dalgası dolaşıyor. Bu gerçek.

Malie elimi sıkıyor ve sesime güvenemeyerek başımı sallıyorum.

"Torunum yolda."

Bir kasılma daha başlıyor ve ben derin derin nefes almaya başlıyorum. "Kesinlikle öyle."

Beni başka bir kapıdan geçirip özel bir doğum odasına götürüyorlar. Televizyonda sanki beni bekliyormuş gibi maç açıktı.

Devre arası.

Alex muhtemelen şu anda soyunma odasında, su içiyor, ayarlamalar yapıyor, strateji konuşuyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Neler olduğunu bilmiyor.

Malie gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Eve gidip çantamı alması için birine ihtiyacım var. Sence Elias bunu benim için yapar mı?"

Alexander güler. "Elias dişi için hiçbir şey yapmaktan çekinmez."

"Violet'e mesaj atmalıyım."

Malie başını sallar. "Yapsan iyi olur yoksa seni asla affetmez." Maçı izlerken kasılmalar hızlanıyor - keskin, ısrarcı-- ve Malie'nin elini sıkıyorum.

Malie Alexander'a başını sallıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama aralarındaki sessiz iletişimi görebiliyorum. Alex'i oyundan çekmeme kararına saygı duyuyorlar ama ikisi de onun burada olmamasından endişe duyuyor.

"Oyun yakında bitecek," diyorum. Sesim sabit ama endişeden tüylerim diken diken oluyor.

Alexander önce ekrana sonra da bana bakıyor. "İkinci yarı başlıyor. Yakında bitecek."

Doğum yatağından, çarşafları tutarken, kocamın sahayı domine edişini izliyorum. O tam bir güç merkezi.

Kasılmalar sık sık ve şiddetle gelip gidiyor, giderek güçleniyor. Sesi açmak için kumandaya uzanıyorum ve spikerlerin sesleri acıya karışıyor. "The Wall oyunu domine ediyor ve takımının onu geri almak için neden çaresiz olduğunu anlamak çok kolay."

Başka bir acı başladığında gözlerimi kapatıyorum ve Alexander her zaman sevgi dolu bir babanın yapacağını düşündüğüm şekilde başımın üstünü öpüyor. "Oyun bitmek üzere canım. Alex yakında burada olacak."

Malie yatağın yanında duruyor ve sırtımı yavaş daireler çizerek ovuyor. "Bırak da oğlumuzu buraya getirme konusunda biz endişelenelim. Sen torunumuzu getirmeyi düşün."

Kasılma tekrar vuruyor, bu sefer sabit, öncekinden daha derin. Nefesim kesiliyor. Bu bir amaca yönelik acı; hayatımı değiştirecek bir şeye doğru ilerliyorum.

Elimi yumruğuma bastırıyorum. "Baban yakında burada olacak. Sen bir süre daha orada rahat ve güzel kal."

Malie eğiliyor. "En iyi hamlemizi düşünüyordum. Bence Julia'yı aramalıyız. Alex'le Nate aracılığıyla iletişim kurmak en hızlısı olacaktır. Alex'in kalması ve ilgiyi üzerine çekmesi takımın yararına olacaktır. Yönetim onu spot ışıklarından uzaklaştırmak için ayak sürüyecektir."

"Kasılmalarım giderek zorlaşıyor, bu yüzden onu mümkün olduğunca çabuk buraya getirmenin harika bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Telefonumu uzatıyorum ve birkaç dakika sonra kulağına götürüyor. "Julia? Ben Malie Sebring, Alex'in annesi. Magnolia'nın doğum sancısı var. Kadın Hastanesi'ndeyiz. Nate'e oyun biter bitmez Alex'i bulmasını söyler misin? Yönetime gitme, sadece Nate'i gönder. Ona daha çabuk ulaşacaktır."

Bir kasılma daha vücudumu delip geçerken gözlerimi kapatıyorum ve ellerim battaniyeyi yumrukluyor.

"Aferin kızıma," diyor Malie elimi tutarak. "Çok güzel bir iş çıkarıyorsun."

Zaman bir bulanıklık içinde geçiyor. Bir sonraki muayenemde altı santimetreyim ve ağrı giderek artıyor - daha keskin, daha sabit. Televizyondaki maça odaklanıyorum. Artık ikinci yarıdayız. Alex ateş gibi, patlayıcı. Stadyum bir gürültü duvarı.

Son düdük çalar ve Alex'in takımı kazanır. Ekranda kaos patlak veriyor. Takım arkadaşları kutlama için birbirleriyle boğuşuyor. Konfeti yağıyor.

Bir muhabir Alex'i röportaj için kenara çekiyor. Gülümsüyor, yüzü kızarmış, terden kararmış bukleleri alnına yapışmış.

"Bu gece senin için büyük bir galibiyet, Alex. Tebrikler. Baba olduğun için de tebrikler."

Alex gülüyor, nefesi kesilmiş, ellerini ıslak saçlarında gezdiriyor. "Henüz değil ama her an olabilir."

Muhabir başını sallıyor, bir parmağını kulaklığına götürüyor. "Hayır, dostum. Karın Kadın Hastanesi'nde. Doğumda. Şu anda gerçekleşiyor."

Alex'teki değişim anlıktır. Gülümsemesi kaybolur. Gözleri büyür.

"Ne?"

Kamera her şeyi kaydediyor; geriye doğru sarsılışını, mikrofonu fırlatışını ve sahadan koşarak çıkışını. O koşarken kalabalık kükrüyor, takım arkadaşları onun adını haykırıyor. Güvenlik zar zor yolundan çekiliyor.

Kalbim küt küt atıyor.

"Pekâlâ," diyor Malie iç çekerek. "Sanırım bildiğini ve yola çıktığını söylemek güvenli olur."

Bir kasılma daha geldiğinde elim karnıma gidiyor. "Başım çok büyük belada."

"Seni affedecektir," diyor Malie. "Eninde sonunda. Yeter ki bebek doğmadan önce buraya gelsin."

İkimiz de gülüyoruz; gergin, nefes nefese, aşk dolu.

Telefonum çalıyor ve ekrana bakmadan önce onun aradığından emin oluyorum.

Cevap vermek için kaydırıyorum. "Selam"

Sesi gergin, nefessiz. Öfke yok, sadece panik var. "Doğum mu yapıyorsun? Neden beni çağırmadın?"

"Emin değildim. Bütün gün kramplarım vardı ama yanlış bir alarm yüzünden seni hayatının en büyük maçından alıkoymak istemedim."

"Ne kadar genişledin?" "Altı santimetre."

"*Altı santimetre!* Lanet olsun, favorim. Yolun yarısını geçtin ve ben daha orada bile değilim. Orada seninle olmak için her şeyi bıraktım."

"Biliyorum yapardın ve bu gereksiz olurdu. Bebeğin doğmasına daha saatler var. Bu şekilde oyunu bitirip doğum için burada olabilirdin. Biri için diğerinden vazgeçmek zorunda kalmadın."

"Yoldayım," diyor. "Trafik tam bir kabus, ama olabildiğince çabuk orada olacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Televizyonun sesi kapalı, ama altta bir başlık tekrar tekrar dönüyor.

SEBRING BÜYÜK GALİBİYETİN ARDINDAN SAHAYI TERK EDİYOR- KARISI DOĞUM SANCISI ÇEKTİĞİ İÇİN KADIN HASTANESİNE KOŞUYOR.

Gözlerimi dikip bakıyorum, nefesim kesiliyor. Kalbim rahatlama ve kızgınlığın garip bir karışımıyla sıkıştı. "Mahremiyet istemiştim."

"Rugby'nin en büyük yıldızıyla evli olduğun için hiç mahremiyetin olmayacak." Malie kanalı değiştirmek için uzanıyor ama ekran aynı haberleri veren başka bir spor kanalına kayıyor. İç çekerek kumandayı yere bırakıyor. "Bunun bir saniyesinin bile haber yapılmadan geçmesine izin vermeyecekler. Bu bir haber."

Bebeğimizin gelişini gizli tutmamıza bile izin verilmiyor.

Hemşire geri döndü. "Kontrol edelim ve ne kadar ilerleme kaydettiğinizi görelim."

Eldivenlerini çıkarıyor ve basınçtan irkiliyorum.

"Yedi santimetre," diyor başını sallayarak. "İlerleme kaydediyorsun."

Kapı pat diye açılıyor ve adam aniden orada beliriyor; terli, kızarmış, gözleri panik ve rahatlamadan çıldırmış. Formasının önü yarı açık, kramponları hâlâ üzerinde, sanki sahadan buraya nefes almak için durmadan koşmuş gibi.

"Alex-"

İki adımda yanıma geliyor, çömeliyor, ellerini ellerime doluyor. Onları ağzına götürüyor, önce parmaklarımı, sonra da parmak eklemlerimi öpüyor. "İyi misin, bebeğim?"

"İyiyim. En azından vücudumdan çıkmaya hazırlanan küçük bir insanla olabileceğim kadar iyiyim."

"Bana söylemeliydin," diyor, sesi kısık, neredeyse kırılıyor.

Elini sıkıyorum. "Belki de bir bebek için oyunu bırakmanı istememin imkânı yok."

"Senin için her oyunu bırakırım," diyor tereddüt etmeden. "Her zaman. Hiç şüphe yok."

Ona bakıyorum -çamurlu ve muhteşem- ve benim için her şeyi yapacağını biliyorum.

Bizim için.

Malie ve Alexander dışarı çıkarak bu anı sadece aramızda paylaşmamıza izin veriyorlar. Ve her şey değişiyor, daha acil hale geliyor.

Bunu ilaçsız yapmayı seçtim ve kasılmalar arttıkça şiddeti de artıyor. Her biri bir

İçime çarpan dalga nefesimi çalıyor, tüm odağımı içime çekmeye zorluyor.

Alex yanımda, elimi tutuyor, alnımdaki nemli saçları tarıyor. Sesi tutunduğum dayanak noktası.

"Çok iyi gidiyorsun, favorim. Nefes almaya devam et."

Artık tamamen genişlemiştim, hemşire ıkınmam için bana izin verdi. Bir iniltiyi bastırarak başımı sallıyorum. Düşündüğümünden daha zor - bu ilkel, cezalandırıcı çalışma ve irade ritmi.

Bedenim titriyor, çabadan kayganlaşıyor ve Alex alnını benimkine bastırıyor. "Bunu yapabilirsin. Bunu başarabilirsin."

Ve itiyorum -sadece acıyı değil, yaşadığım her korkuyu aşarak. Beni buraya getiren her anı.

Onun için.

Bizim için.

Bunun için.

Kapı tekrar açılır, bu sefer bir amaç için. "Nasıl gidiyor anne?" Dr. Shah soruyor.

Bir kasılma sırasında dişlerimi sıkıyor ve acıyı içime çekiyorum. "İkınmam gerek."

Dr. Shah içeri giriyor, arkasındaki hemşire önlüğünü bağlarken eldivenlerini takıyor. "İyi iş, Magnolia. Neredeyse geldin. Bebeğin başı taçlanıyor, yani neredeyse bitti."

Alex başımın yanında duruyor, elimi tutuyor. Geldiğinden beri bırakmadı. "Bunu başarabilirsin," diye fısıldıyor. "Neredeyse oldu bebeğim."

Doktor başını sallıyor. "Pekâlâ, hadi şu ufaklıkla tanışalım."

Sağlık ekibi odanın içinde koşuşturuyor, ışıkları ayarlıyor ve malzemeleri hazırlıyor. Birisi maçla ilgili, Alex'in sahadaki performansı ile ilgili bir yorum yapıyor.

"Büyük Final'i kazandın ve şimdi de bebek sahibi olmak üzeresin. Senin için büyük gün."

Alex sırtıyor ama dikkati benden hiç ayrılmıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi gün."

Hemşire bacaklarımı geri çekmeme yardım ediyor ve vakit geliyor. Baskı ezici. Ham. Acımasız.

Ve itiyorum.

Haykırıyorum, Alex'in elini sıkıca kavıyorum. Kulağıma teşvik edici sözler fısıldıyor, yumuşak ve sabit, beni topraklıyor. "Seni seviyorum, favorim. Harika bir iş çıkarıyorsun. Çok güçlüsün."

Hemşire sayıyor ve ben tekrar ıkınıyorum.

Zaman ter, inleme ve çabayla bulanıklaşıyor. Basınç tekrar tekrar yükselir.

Sonunda, ve doktorun ses keser aracılığıyla. "Bir daha fazla, Magnolia. Neredeyse geldi."

Kalan gücümün her zerresini kanaliz ederek dayanıyorum. Bir değişim var. Bir serbest bırakma.

Bir çığlık.

Yüksek sesli, sağlıklı, mükemmel bir ağlama.

Doktor sırtarak onu havaya kaldırdı. "Bu bir erkek!"

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Alex eğilip önce alnımı, sonra dudaklarımı öpüyor.

Hemşire oğlumuzu göğsüme yerleştiriyor, hâlâ kaygan ve kıvranıyor. Kalın siyah saçları başını örtüyor ve güçlü ciğerleri dünyaya gelişini tereddüt etmeden duyuruyor.

Onu kucağıma alıyorum, önlüğümü açıyorum ki teni benimkine değebilsin. Neredeyse anında sakinleşiyor.

Alex oğlumuzun başındaki nemli saçları okşuyor. Konuşurken sesi kırılıyor. "Merhaba Lex."

"Alexander Björn Sebring IV," diye fısıldıyorum. "Dünyaya hoş geldin."

Sonraki zaman dilimi parça parça geçiyor - hemşirelerin koşturması, yumuşak mırıltılar, sıcak battaniyeler. Vücudum adrenalin ve yorgunluktan titriyor ama farkına bile varmıyorum. Kollarımdaki ağırlığına ve Alex'in alnına öpücükler kondurmasına odaklanmış durumdayım.

Sonunda Lex'i göğsümden alıyorlar ve hemşire bir yığın yeni yastığa yaslanmama yardım ediyor. Biri bacaklarımın üzerindeki battaniyeleri ayarlıyor ve ben dikişlerin sızısını, doğum sonrası bakımın uğultusunu belli belirsiz hissediyorum ama hepsi çok uzakta, odanın karşısındaki bebek şeklindeki mucizeyle yumuşatılmış gibi geliyor.

Lex'i geri getiriyorlar ve Alex yanımdaki yatağa uzanıyor. Oğlumuz yumuşak bir ses çıkarıyor, sanırım kök salıyor ve hemşire onu göğsüme yönlendirmeye yardım ediyor. Tekrar ten tene.

Alex yerleşiyor, bir kolu omuzlarıma sarılıyor, diğeri oğlumuz ilk kez göğsüme yapışırken onu destekliyor.

Huzur üzerimize
çöküyor. Yumuşak.
Sessiz. Kutsal.

Bir süre bu şekilde kaldık, sadece üçümüz. Sessizliğe, sevgiye ve dönüştüğümüz her şeye huşu içinde sarılıyoruz. Burnunun her küçük seğirmesine, her yumuşak sesine hayret ediyoruz. Parmaklarımız Lex'in minik bedeninde iç içe geçiyor ve

Saatler sonra ilk kez nefes aldım - gerçekten nefes aldım.

"Doğum yaptığında nelere katlandığını gördüm. Sen lanet bir savaşçısın." Sesinde huşu var. Ve sevgi. Kalbimi sarıyor.

"Onca acıya rağmen tek bir parçası bile bana benzemiyor. Sanki genlerim hiç uğraşmamış gibi."

"Burnu seninkine benziyor."

Başımı sallıyorum. "Beni mutlu etmeye çalıştığın için teşekkürler ama hayır, o senin de burnun."

"Üzgünüm bebeğim. Denedim ama o benim küçük ikizim."

Kapı hafifçe vuruluyor ve Malie, Alexander'ın arkasından içeri bakıyor.

"Özür dilerim. Endişeliyiz. İyi bir zaman mı?" diye soruyor.

Alex bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "İçeri gelin ve torununuzla tanışın."

İçeri giriyorlar ve Malie onu görünce ellerini ağzına götürüyor, gözyaşlarını tutamıyor. "O çok güzel."

Alexander yüzünde sessiz bir gururla yaklaşıyor. Yaklaşıyor ve Alex'in omzunu sıkıyor. "İyi iş çıkardınız. İkiniz de."

Malie Lex'e daha yakından bakmak için eğiliyor, sesi çatlıyor. "Alex, tıpkı senin doğduğun zamanki haline benziyor."

Alex gülümsüyor, geniş ve utanmazca. "O zaman ben de yakışıklı bir bebektim."

Malie'ye bakıyorum. "Onu kucağına almak ister misin?" "Çok isterim."

Başımı sallıyorum, oğlumu sevdiğim adamı yetiştiren kadının kollarına bırakırken kalbim sıkışıyor. Onu kucaklıyor, sadece büyükannelerin bildiği o zahmetsiz ritimle sallıyor. "Talofa, la'u pele, Tinā matua burada."

Saklamaya çalışmasına rağmen Alex'in gözleri buğulanıyor. "Dedi ki, 'Merhaba sevgilim, büyükannen burada.'"

Alexander Malie'nin omzunun üzerinden eğilerek torununa hayranlıkla bakıyor. "Güçlü küçük adam."

Birkaç değerli dakika boyunca her şey askıya alınır - acı, baskı, basınç. Sadece sevgi vardır. Ve yeni başlangıçların sessiz huşuları.

Bize yer açmak için dışarı çıktıklarında Alex yanımdaki yatağa tırmanıyor, ben de başımı onun omzuna koyuyorum.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Alnımdan öpüyor, sesi yumuşak ama kesin. "Şimdi bunu birlikte çözeceğiz. Günden güne. Uykusuz gecelerle uykusuz geceler."

Gözlerimin kapanmasına izin vererek gülümsüyorum. "Biz artık bir aileyiz." "Hep öyleydik," diyor. "Ama artık bizden daha çok var

Şimdi."

Elini benimkinin üzerine koyuyor -ikimiz de aramızdaki en küçük Sebring'i tutuyoruz- ve hayatımda ilk kez, olmam gereken yerde olduğumdan eminim.

Ckapt'ca T7

Alex Sebring

ALTIN SABAH GÜNEŞİ SÜZÜLEREK İÇERİ GIRIYOR, KENARLARI YAKALIYOR. ve odaya sıcaklık yayıyor. Lex aramızda yatıyor, yanakları uykudan pembe ve karnı tok, minik elleri yüzünün yanında kıvrılmış. Süt, bebek şampuanı ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey gibi kokuyor.

Magnolia yan yatmış, bir elini Lex'in karnına dayamış. Gözleri kapalı, dudakları Lex yerleştikten sonra aldığı o huzurlu şekilde ayrılmış. Uyku gömleğinin üst düğmeleri sabah beslenmesinden dolayı açık ve saçları dağınık ama hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Onları uyandırmak istemediğim için hareketsiz yatıyorum. Bu anı bozmak istemiyorum. Parmaklarım ona uzanma içgüdüsüyle seğiriyor ama uzanmıyorum. Henüz değil.

Çünkü böyle sabahlar sayılıdır.

Sezon öncesi antrenmanlar birkaç gün içinde başlıyor. Bu da güneş doğmadan alarmın çalacağı anlamına geliyor. Onlar daha gözlerini açmadan ben gitmiş olacağım ve bütün gün sahada, bacaklarım yanana ve ciğerlerim ağrıyana kadar antrenman yapıyor olacağım. Toplantılar, salon, antrenmanlar, film, tekrar. Günde on iki saat, bazen on altı saat, eğer koçlar o günkü işlerden dolayı sinirlenmişlerse

fakir performans. Ve Ben yaparım. gel
Eve, tükenmiş,ve onlar çoktan uyumuş
olacaklar.

Böyle sabahları özleyeceğim.

Onları özleyeceğim.

Bu düşünce göğsüme bir gümbürtüyle iniyor. Dehşet. Ya da Hatta belki keder gibi bir şey. Çünkü artık zamanın ne kadar hızlı aktığını anlıyorum. Gözümü kırpacığım ve Lex emekliyor olacak. Tekrar göz kırpacığım ve o yürüyor olacak. Konuşuyor olacak. Gülüyor olacak.

Ve ben bunların hiçbiri için burada olmayacağım.

Bakışlarım tavana kayıyor ama odağım göğsümdeki ağırlıkta kalıyor.

Eskiden adrenalin için yaşıyordım. Bir stadyum kalabalığının kükremesi. Sabahın erken saatlerindeki antrenmanların soğuk yakıcılığı. Zaferin tadını tatlı kılan eziyet. Bunu severdim. Bunun için yaşıyordım.

Ama artık değil.

Artık korkuyorum. İşten değil, acıdan değil. Buna katlanabilirim. Daha kötülerini de yaşıyordım. Asıl midemin kaldıramayacağı şey kaçıracaklarım.

Onlar artık benim evim ve ayrılmak istemiyorum. Takım için değil. Taraftarlar için değil. Bir zamanlar oynarken öleceğime yemin ettiğim oyun için bile.

Kalbim artık sahada değil. Tam burada, bu yatakta, küçük bir tuluma sarılmış, tüm dünyamı tamamlayan diğer kişinin yanında kıvrılmış yatıyor.

Magnolia yanımda kırırdanıyor, gözlerini kırıştırırken kirpikleri uçuşuyor. Yumuşak ve savunmasız bir şekilde esniyor ve Lex'e doğru dönerek gözleri benimkilerle buluşmadan önce alnına bir öpücük konduruyor.

"Günaydın," diyor, sesi hâlâ uykudan kalın.

"Günaydın aşkım," diyorum, bakışlarımı Lex'in göğsündeki minik iniş çıkışlara bırakarak. "Her zamankinden daha erken emzirdi."

Başını sallıyor, ağzını tembel bir gülümseme kaplıyor. "Oğlun dipsiz bir kuyu. Beni kuruttu."

"O benim oğlum. Bu yüzden doğru olan da bu," diyorum sırtarak, gözlerim Lex'in yüzünün yumuşak yuvarlaklığına kayıyor.

"Su içmeye çalışmalıyım çünkü bu ufaklık şimdiden babasının iştahına sahip."

Onu görebilmek için başımı elimin üzerine koyarak yan dönüyorum. Başparmağıyla Lex'in tulumunda yumuşak daireler çizirken gözleri yarı kapalı.

"En sevdiğin?"

Başını kaldırıyor, gülümsemesi küçük ve uyku. "Evet?"

Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Hayatımızın geri kalanını değiştirecek sözleri söylemeden önce parmaklarım orada bir an oyalanıyor. "Geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerini kırıştırıyor, yavaş ve şaşkın. "Nereye geri döneceksin?"

"Ragbi oynamaya." Duraksıyorum, kelimelerin yerleşmesine izin veriyorum. Haftalardır göğsümde oturuyormuş gibi hissettiren bir nefes alıyorum. "Bir süredir aklımdaydı. Bir daha dönmek üzere emekliye ayrılmayı düşünüyordum. Gelecek sezon değil. Bir gün değil. Şimdi."

Gözleri benimkileri arıyor. "Ama rugby'yi seviyorsun."

"Seni ve Lex'i daha çok seviyorum. Bunu kaçırmak istemiyorum," diyorum, elimle aramızda işaret ederek. "Seni. Onu. Sabahları. Küçük şeyler. Günde on iki saat yok olmak ve tek düşünebildiğim onun ne kadar hızlı büyüdüğü ve her ayrıldığımda ne kadar uzakta hissettiğim iken enerjimi bir sahada harcamak istemiyorum."

Sessiz, dudakları, onu büyük bir şeyle gafıl avladığım zamanki şaşkınlığıyla aralanıyor.

"Her şey için burada olmak istiyorum."

Magnolia yavaş ve sabit bir şekilde nefes veriyor. "Büyük Final'i kazanmalarının sebebi sensin. Geri döndün ve her şey değişti. Yeniden kazanmaya başladılar. Savaşmadan gitmene izin vermeyecekler."

"Biliyorum. Başardıklarımızdan ve onlara verdiklerimden gurur duyuyorum. Ama artık yeni yıldızlarını bulmalarının zamanı geldi."

Bana bakıyor ve gözlerindeki çatışmayı görüyorum. "Seninle bir yıl daha konuşmaya çalışacaklar."

"Edecekler, ama David'e kendi şartlarımla ayrılma zamanımın geldiğini, böylece ailemle birlikte olabileceğimi anlatacağım." Aramızda yumuşak, uykulu sesler çıkarmaya başlayan Lex'e bakıyorum. "Sen ve bu çocuk benim için her şeysiniz."

Magnolia'nın parmakları benimkilere uzanıyor. "Sebring Otellerine geri dönmeyi düşünüyor musun?"

O daha sorusunu bitirmeden başımı sallıyorum. "Hayır. Benim o versiyonum yok. Takım elbise giyip masa başında oturarak bu tür şeylere önem veriyormuşum gibi davranmak içimde yok."

Lex küçük bir iç çeker ve bu dünyadaki en iyi sestir.

"Düşünüyordum da. Ragbiden tamamen uzaklaşmak zorunda değilim. Samoalı bir çocuk var, Tuivasa. Ham ama iyi. İçgüdüleri var... sadece onu ortaya çıkaracak birine ihtiyacı var."

"Sen mi?" diye soruyor, gözleri şimdi meraklı.

"Belki. Eğer ona koçluk yapsaydım - eğer uçan adamla çalışsaydım ya da özel takımlarda yer alsaydım - takımla bağlantımı sürdürebilirdim."

oyun tarafından tüketilmeden. Etrafta kalıp yardım edebilirim ama yine de akşam yemeği için evde olabilirim. Hâlâ sevdiğim şeyin b i r parçası olabilirim ama farklı bir şekilde."

Magnolia bir an sessiz kaldı, düşündü ve başını salladı. "Kulağa mükemmel geliyor. Hem senin için hem de bizim için." Gülümsüyor ve bunun arkasında gurur var. "Çok iyi bir koç olurdun."

Magnolia daha yakına kayıyor, eli hâlâ benim elimde, gözleri Lex'in üzerinde. "Sen harika bir babasın. Seni onunla birlikte izlemek hayal ettiğimden de iyi ve evde daha fazla olmanı çok isterim. Sadece yardım için değil, gerçi Tanrı biliyor ki bunu kabul ederdim." Gülüyor, sonra ayılıyor. "Seni günlük hayatımızda istiyoruz
-"Kenarlarında değil."

Bir an konuşamadım. Sadece başımı sallıyorum ve elini daha sıkı kavıyorum.

"Lex'in sana ihtiyacı var," diyor oğlumuza bakarak. "Sadece seninle ilgili hikâyelere değil. Her günkü gerçek sen."

Bu beni mahvetti.

"Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. Zaten bildiğim bir şey olmasına rağmen. Sadece kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Takımı. Taraftarları. Ama özellikle seni."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Aileni seçmek başarısızlık değildir, Alex. Bu şimdiye kadar yaptığın en cesur, en güzel şey."

Ve işte böyle, üzerimdeki ağırlık kalkıyor.

Lex uykusunda memnun bir iç çekiş yaparken Magnolia parmaklarını benimkilere geçiriyor. Parmakları seğiriyor, ağzı hafifçe aralanıyor, sanki tatlı bir şey hayal ediyormuş gibi.

Ve eminim ki bu benim için o an. Kalabalığın kükremesi ya da bir kupanın kaldırılması ya da çalımların ve denemelerin öne çıkan makarası değil.

Bu.

Sessizlik. Durgunluk. İkinin üçe dönüşmesi. İstedğim şey tam olarak bu.

Şiddetli sevgisi ve sarsılmaz kalbiyle karım. Minicik yumrukları ve kalbimin etrafındaki kocaman kavrayışıyla oğlum. Bu kadar mutlu ve kutsanmış olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ona bakıyorum, ördüğüm her duvarın ardını gören, ateşin ve zarafetin içinden elimi tutan kadına.

"Benim sevgili güzelliğim. Bana her şeyi verdin."

Ve o anda, doğru kararı verdiğimden emin oldum. Sadece oyunu bırakmak için değil, onları seçmek için de. Evi seçmek.

Magnolia, Lex'i daha yakına çekecek kadar kayıyor. Onları izliyorum -tüm dünyam aynı yatakta- ve içime bir şey yerleşiyor.

Eskiden kovaladığım ateş değil. Sadece huzur.

Yirmi yaşındayken hayal ettiğim ve şöhret peşinde koştuğum gelecek değil bu. Bu daha iyi.

Elimi Lex'in sırtında gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim.

Ben geldim.

SON

Yazar Hakkında

Georgia Cates, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarlarından biridir ve eski bir doğum hemşiresi olup artık bebekler yerine aşk hikâyeleri yazmaktadır. Hayat boyu okuyan ve üç çocuk sahibi olmaktan gurur duyan yazar, kalpli, ateşli ve bir tutam Güney cazibesi içeren romantizm öyküleri yazıyor. Aslen Mississippi kırsalından o l a n y a z a r , e n y a k ı n arkadaşıyla evli ve iki harika kızının gururlu annesidir.

Georgia'nın haber bültenine kaydolun.
En son haberleri, tanıtımlara ilk bakışı ve
sadece aboneler için hediyeleri alın.

Georgia ile bağlantıda kalın: [Facebook](#),
[Instagram](#), [Amazon](#) ve [Goodreads](#)

GEORGIA CATES tarafından da

GÜZELLİK SERİSİ

Acıdan Gelen Güzellik

Teslimiyetten Gelen

Güzellik Aşktan Gelen

Güzellik

Güzellik Serisi Paketi

Çelik Güzellik

Amerikan Güzeli

Sevgili Güzellik

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kraliçemi Beklerken

Sevgili Acı

Şımartın

Tatlı Azap

Bağımsız Roman Koleksiyon Paketi

BEACON SERİSİ

Ruh Zaman Hatırlar HerRuh

Asla Unutmaz

GÜNEYLİ KIZLAR SERİSİ

[Bohem Kız Komşu Kızı](#)

[Stajyer Kız](#)

[Güneyli Kız Serisi Paketi](#)

GÜZEL İLLÜZYONLAR DÜETİ

[Seksen Bir Gece Sonsuza](#)

[Dek Güzel](#)

[Güzel illüzyonlar Düet Paketi](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ

[Gerekli Bir Bir](#)

[Günah Son Bir](#)

[GünahGünah](#)

[Sonraki](#)

[Günah Üçlemesi Paketi](#)

GÜNAH SERİSİ TEK BAŞINA ROMANLAR

[Dayanıklılı](#)

[k](#)

[İstenmeyen](#)

[Kefaret](#)

[Günah Serisi Bağımsız Romanlar Paketi](#)

Komple Günah Serisi Paketi

SERİNİN ALTINA GİRİYOR

Sığılın Altına

Girmek

Going Under Complete Duo Bundle

VAMPIR AGAPE SERİSİ

Anteros'un Kanı Kan

Mücevheri

Kanlı Bebek

Vampir Agape Serisi Paketi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

